STEPHEN KING

Kurtadamın Döngüsü

karanlık KORKU

ALTIKIRKBES

STEPHEN KING
Kurtadamın Döngüsü

Cycle of the Werewolf, 1982

Türkçesi **Nil Alt**

Kapak Tasarımı **Murat "K." Bozkurt**

İllüstrasyonlar **Bernie Wrightson**

Bu çevirinin tüm yayın haklarım sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında - makul boyutlarda- izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre aykırı sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar. Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir, bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil "fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz.

Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.

Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Stephen Edwin King (Portland, Maine, 1947-)

Donald ve Nellie Ruth Pillsbury King'in ikinci oğlu. Anne ve babası ayrıldığında Stephen daha tay tay yürüyordu. O ve ağabeyi David anneleri tarafından büyütüldü.

Stephen, University of Maine'de eğitimini sürdürürken haftalık okul gazetesinde bir sütunu vardı, savaş karşıtı öğrenci hareketlerinde çok aktifti. 1970 yılında Fen Fakültesinden mezun oldu ve lise öğretmenliği hakkını kazandı. Yüksek tansiyon, kısıtlı görüş, düztabanlık, hasarlı kulağı yüzünden çürüğe çıkarılarak askere alınmadı.

Öğrenciyken tanıştığı Tabitha Spruce ile 1971 Ocak'ında evlendiler. Üç çocukları olacaktı: Naomi Rachel, Joe Hill and Owen Phillip.

Stephen, öğretmen olarak hemen iş bulamadığı için bir sanayi çamaşırhanesinde işçi olarak çalışacaktı. Bir yandan da erkek dergilerine kısa öyküler satıyordu. 1971 güzünde Hampden'da bir lisede İngilizce dersleri vermeye' başladı. Akşamları ve hafta sonları kısa öyküler üretmeye devam ediyor, romanları üzerine çalışıyordu.

1973 baharında Doubleday & Co. *Carrie'*nin basımını kabul etti. O yıl artık öğretmenliği bırakarak hayatını yazdıklarıyla kazanmaya karar verdi. Yayınlanan ikinci romanı *Salem's Lot*'u garajdaki küçük bir odada yazarken annesi 59 yaşında kanserden ölüyordu.

Çocukluğundan beri gözlük kullanan, mavi gözlü, açık tenli, siyah gür saçlı, uzun boylu, yaklaşık yüz kilo ağırlığındaki Stephen'in ataları İskoç-İrlanda asıllıydır.

kişisel toplantı notları ...

I./

"dışarı çıktığımda her şeyin daha farklı olduğunu gördüm,

ama neyin değiştiğini kendime söylemeye bile cesaretim yok ."

uçuk bulaştırma üzerine notlar, kişisel kurum.

aizanoi bellek çakışları - 2 : yeni sürülmüş "poem"in sert kokusu ...

• jeffry, telefonun diğer ucundan konuşuyor, sesine eşlik eden "a song for the lovers" onu dinlemeyi gerçekten zorlaştırıyordu, telefonu kapatıp biraz mtv izledi, "yanlız olmanın anlamı" üzerine bir şeyler anlatılırken zaplayıp gezinmeye başladı, baksırını değiştirmek ya da yıkanmak üzerine kararsızdı, yeterince zaman geçmiş miydi? abaklarına bakmak için kütüphanesine gitti, *mister no'*nun birinci cildinin arasına koyduğu 'zaman çizelgesi' şu an için sınırda olduğunu gösteriyordu, sinirlendi, hiçbir şey için uygun çözüme yanlamıyordu, *köprü üstü âşıkları*'nı seyrederken zaman hakkında düşünmeyi sürdürdü, uyuduğunda hâlâ düşündüğü söylenebilirdi.

• sabah, cebin ziliyle kalkıp kapıyı açtı, karşısında dikilen siyah deri ceketin kolları aniden hareketlenerek boynunun etrafına sarılıvermişti. hemen ardından kapının kapanış tıslamasını duydu, sanırım "düşünmek için çok erken" diye düşündü, tv'de filozoflardan birinin, "akışına bırak" uyarısını kabulleniverdi, ne kadar kolaydı, çay bardağıyla su içerken siyah deri ceketin koltuğun üzerine bırakılışını izledi, onu diğer giysilerin izlemesini izledi, kendisine rehberlik yapan iki huysuz başparmağı izleyerek yatağına döndü, sol omzunun üzerine yattı, gerekli 'kaşık' kombinasyonunun sağlanmasının ardından yeni sürülmüş "poem"in sert kokusunu hissedene dek burnunu saç diplerine gömdü, uyanmak için iyi bir kokuydu ama yine de biraz daha uyuması gerekiyordu, uyudu, kalktığında gün gerçekten başlıyordu, eski bir arkadaşı arayıp bilgi takası zamanının geldiğini söyledi, isteği onayladı.

Ç.

şu an için uygun

II./

Eline tuz döküp yaladı. Kendini bir atın kıçı gibi hissediyordu…

Ko potak. Karga ve Guinnes, cilt I, s2, Kadıköy 2001

Ağzı genişleyerek yükselen bardağı, küçük kuruyemiş tabağı ve iri bir futbol topunu andıran çirkin Küllüğün arasına, sigara paketinin yanına çekip yeni bir sigara yaktı. Güzel bir zenciyi andıran şişeyi aklı başında hiçbir erkeğin tutmayacağı yükseklikten, hiç tereddüt etmeden boşaltmaya başladı. Zamansız öldürülmüş bir ejderin kanı gibi hızla köpürüp yükselmeye başlayan koyu renkli sıvı şişeden dökülmeyi bıraktıktan sonra da köpürerek yükselmeye devam etti. Bardağın iyice genişlemiş ağzından taşmaya başladığı anda hızla eğilip içmeye başladı. Yakıcıydı, yalnızlık kadar. Başını kaldırdığında bıyıklarında belli belirsiz bir ejder kanı, gözlerindeyse yaşlı bir ruhun aydınlığı vardı.

İkinci şişeyi istemeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Hiçbir şeyin İkincisi için bir nedeni yoktu, ama boğazını yakan sert bir sıvı, tıpkı yalnızlık gibi bir neden sayılmazdı. Güzel bir zenci kıçını andıran ikinci şişe önüne konduğunda mekânda yalnızca duvarlarda oynaşan şömine ateşinin gölgesi ve yanmakta olan kestane odununun çıtırtısı vardı. Kadının buruşuk siyah elbisesini anımsadı. Yatağın ucunda ısıtmayan erken Akdeniz güneşi titreşirken, kendi giysilerinin üzerinde adeta güçsüz bir dilek gibi duruyordu. O sabah soğanı hafifçe yanmış bir menemen yediğini hatırladı ve içinin nedensiz bir nefretle dolduğunu; tıpkı geç kalmış bir lodos gibi, bir kez daha gülümsedi. Hızla eğilip taşmakta olan koyu köpükten derin bir yudum aldı. Gözlen ve iç çamaşırları aynı renk miydi, hatırlayamadı…

K.

vadinin üstündeki buğu adına

İç konuşmalar Arşivi - II :

"...being a rockstar..." Bkz: *Sayıklayanlar Güncesi,* cilt I. sy.13]

Uğultu vardı dipte ve hep mevcuttu. Savunmasız kalabilmek için birlikte uyumaktan başka ne yapılabilirdi?

"goldhill" sakinleşme noktası

mşş

Davis Grubb'ın ve
Tanrı'nın yüceliğini duyuran
tüm seslerin anısına.

Ambarın altındaki kokuşmuş karanlığın içinde karmakarışık uzun tüylü kafasını kaldırdı. Akılsız, sarı gözleri ışıldadı. "Acıkıyorum," diye fısıldadı.

Henry Ellender

Kurt

"Otuz günü var Eylülün,
Nisan, Haziran ve Kasımın,
İkincisi dışında hepsinin otuz bir günü var,
Yağmur, şen güneş ve kar,
Ve ay her birinde şişmanlar"

Çocuk şiiri

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

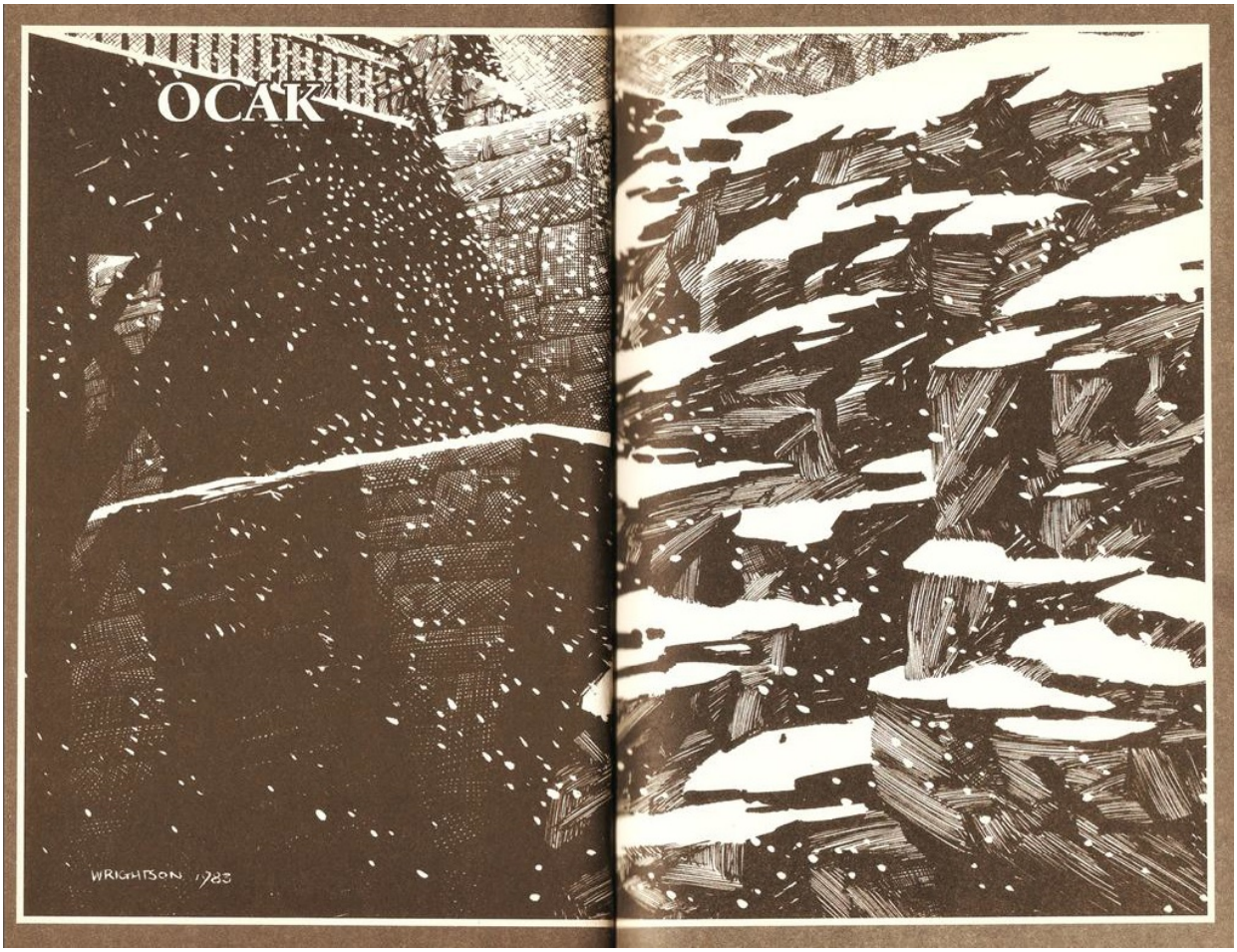
OCAK
WRIGHTSON '83

İYİCE YUKARILARDA BİR yerde, yusyuvarlak ve dolgun bir ay aşağıya doğru ışıldıyordu - ama burada, Tarker's Mills'de, şiddetli bir Ocak tipisi gökyüzünü kara boğmuştu. Rüzgâr, ıssızlaşmış Merkez Cadde'sinin üzerine bütün kuvvetiyle çarpmaktaydı; kasabanın turuncu renkli kar süpürücüleri çoktan pes etmişlerdi.

GS&WM Demiryolu'nun bayrakçısı Arnie Westrum, fırtınaya, kasabanın dokuz mil dışındaki küçük, derme çatma, malzeme kulübesinde yakalanmıştı; rüzgârın sürüklediği kar yığınları, benzinli küçük demiryolu arabasının önünü kapatmıştı ve bir deste yağlı kartla "Sona Kalan Adam" falı bakarak fırtınanın dinmesini bekliyordu. Dışarıda rüzgâr keskin bir çığlık attı. Westrum başını huzursuzca kaldırmasının ardından yeniden oyununa döndü. Sonuçta bu sadece rüzgârdı...

Ama rüzgâr kapıları tırmalamaz ... ve içeri girmek için sızlanmazdı ki.

Uzun boylu, sırık gibi bir adam olan Arnie, yün ceketi, iş tulumu ve ağzının bir köşesinden sarkan Camel'ıyla ayağa kalktı. Façalı New England yüzü, duvarda asılı duran gaz lambasının yumuşak, turuncu ışığıyla aydınlanıyordu.

Bir tırmalama sesi daha. Binlerinin köpeği kaybolmuş ve içeri girmek istiyor, diye düşünüyordu. Hepsi bu işte . . . ama yine de duraksadı. Onu soğukta böylece bırakmak insanlığa sığmaz, diye düşünüyor (aslında içerisi daha sıcak falan değildi, pilli ısıtıcıya rağmen adam nefesinin oluşturduğu soğuk bulutu görebiliyordu) - ama yine de tereddüt ediyordu. Korkunun soğuk parmağı kalbinin tam altını yoklamaktaydı. Tarker's Mills için çok kötü bir mevsim geçmekteydi; şeytani kehanetler bölgenin üzerine çökmüştü. Damarlarında babasının güçlü Gal kanını taşıyan Arnie'nin sezdiği şeyler hiç hoşuna gitmiyordu.

Ziyaretçisi hakkında ne yapabileceğine dair bir karara varamadan kısık sızlanma sesi hırlamaya dönüşmüştü. Kapıya sanki inanılmaz ağırlıkta bir şey çarpıyormuşçasına bir gümbürtü koptu . .. geri çekiliyor ... ardından tekrar çarpıyordu. Kapının çerçeveleri sarsılıyor ve kar parçacıkları dalgalanarak kapının üzerinden içeri giriyordu.

Arnie Westrum, kapıyı destekleyecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı; ama az önce üzerinde oturduğu dayanıksız sandalyeye uzanmaktan fazlasını yapamayacaktı ve hırlayan şey inanılmaz bir güçle tekrar çarptığında kapıyı boydan boya çatlatıyordu.

Yaratık bir an bekledi, dikey bir çizgi üstünde yay gibi kıvrılmış ve kapının girişine yerleşmişti, ayaklarıyla yeri tekmeleyerek saldırmaya hazırlanıyordu, hırıldarken burnu geriye kıvrılmıştı, parıldayan san gözleriyle Arnie'nin şu ana dek gördüğü en büyük kurttu...

Ve hırlayışları korkunç bir şekilde insan sözcüklerine benziyordu.

Yarılıp parçalanan kapı çatırdayarak dağıldı. O şey bir saniye içinde içerde olacaktı.

Yığılmış aletlerin karşısındaki köşede, bir kazma duvara dayalı duruyordu. Arnie'nin atılıp kazmayı kaptığı anda, san gözleri köşeye sıkışmış adama doğru parıldayan kurt, içeriye dalıp hafifçe yere doğru sindi. Kulakları geriye yatmıştı, tüylü üçgenler gibiydi. Dili dışarı sarkıyordu. Kar, yaratığın arkasından, boydan boya parçalanmış kapıdan, içeriye doluyordu.

Bir hırıltıyla ileriye doğru atılırken Arnie Westrum kazmayı savurdu.

Bir kere.

Dışarıda, parçalanmış kapıdan sızan lambanın zayıf ışığı karın üzerinde parlıyordu.

Rüzgâr haykırıp uludu.

Çığlıklar başladı.

Tarker's Mills'e insan olmayan bir şey gelmişti; yukarıda, karanlık gökyüzünde ilerleyen dolunay kadar görülmemiş bir şey. O bir Kurtadamdı ve oraya gelişinin ardında, aklında cinayet düşünceleri olan bir psikotiğin gelişi, öldürücü bir kasırganın ya da kanserin gelişi gibi aslında hiçbir sebep yoktu. Şimdi onun zamanıydı ve artık onun yeri burasıydı, fırında pişmiş fasulyeden oluşan kilise yemeklerinin haftalık bir olay olduğu, küçük kız ve oğlan çocuklarının öğretmenlerine hâlâ elma getirmeyi sürdürdüğü, Liseli Yurttaşlar Kulübü tarafından düzenlenen Doğa Gezileri'nin dini bir vazifeymişçesine haftalık gazetede yer aldığı bu küçük Maine kasabası. Gazetede gelecek hafta daha karanlık haberler olacaktı.

Dışarda kar, onun izlerini dolduruyordu ve rüzgârın çığlığı zevkten çıldırmış gibiydi. Bu vicdansız sesin içinde Tanrı ya da Işık'la ilgili hiçbir şey yoktu - tamamen zifiri kış ve karanlık bir buzdan oluşuyordu ...

Kurtadam'ın döngüsü başlamıştı.

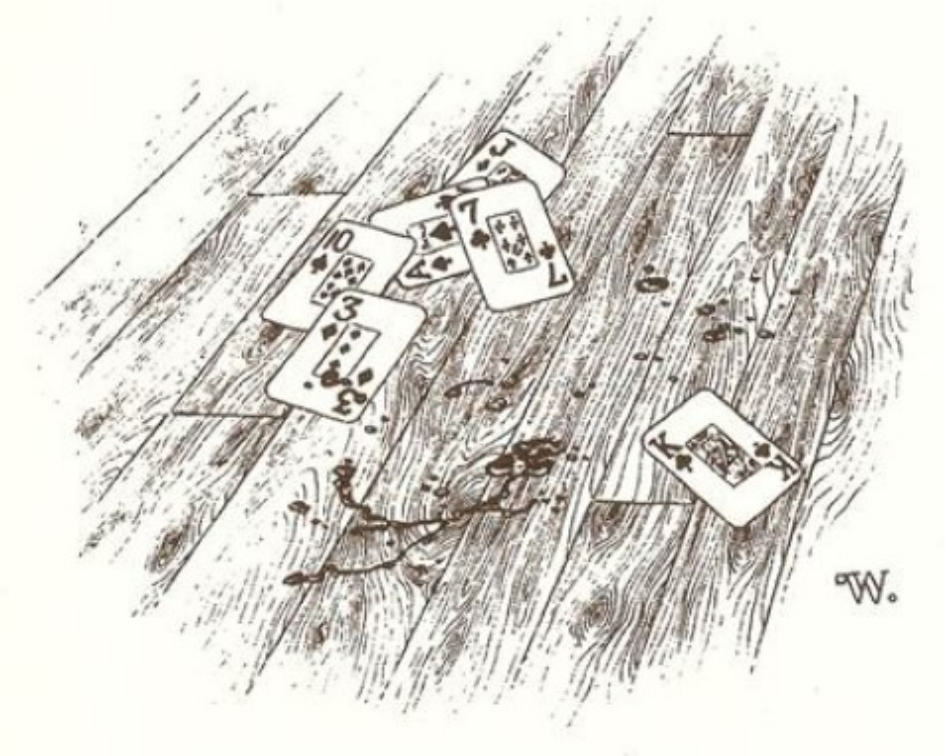
J
7
10
3
W.

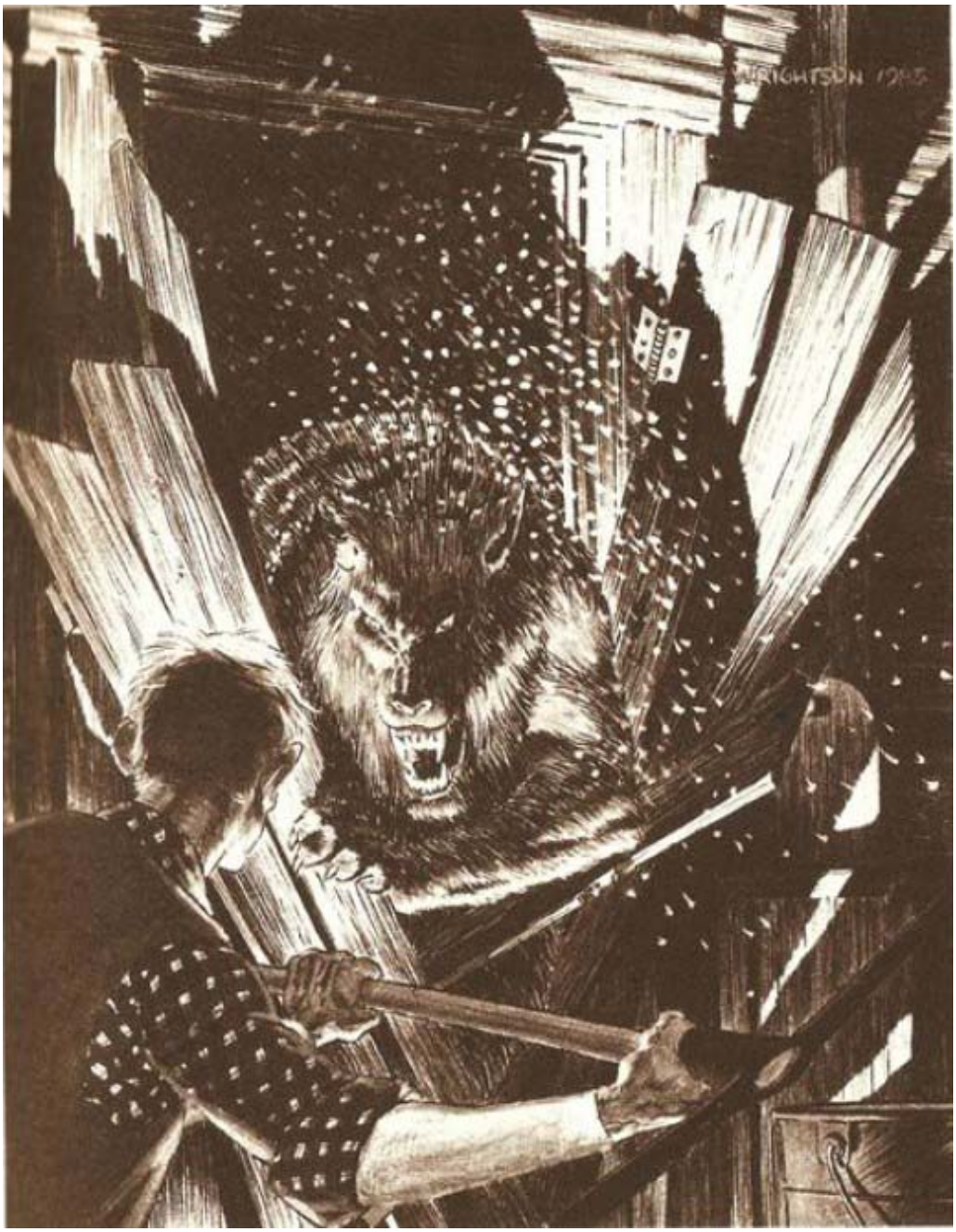
BRIGHTSON

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

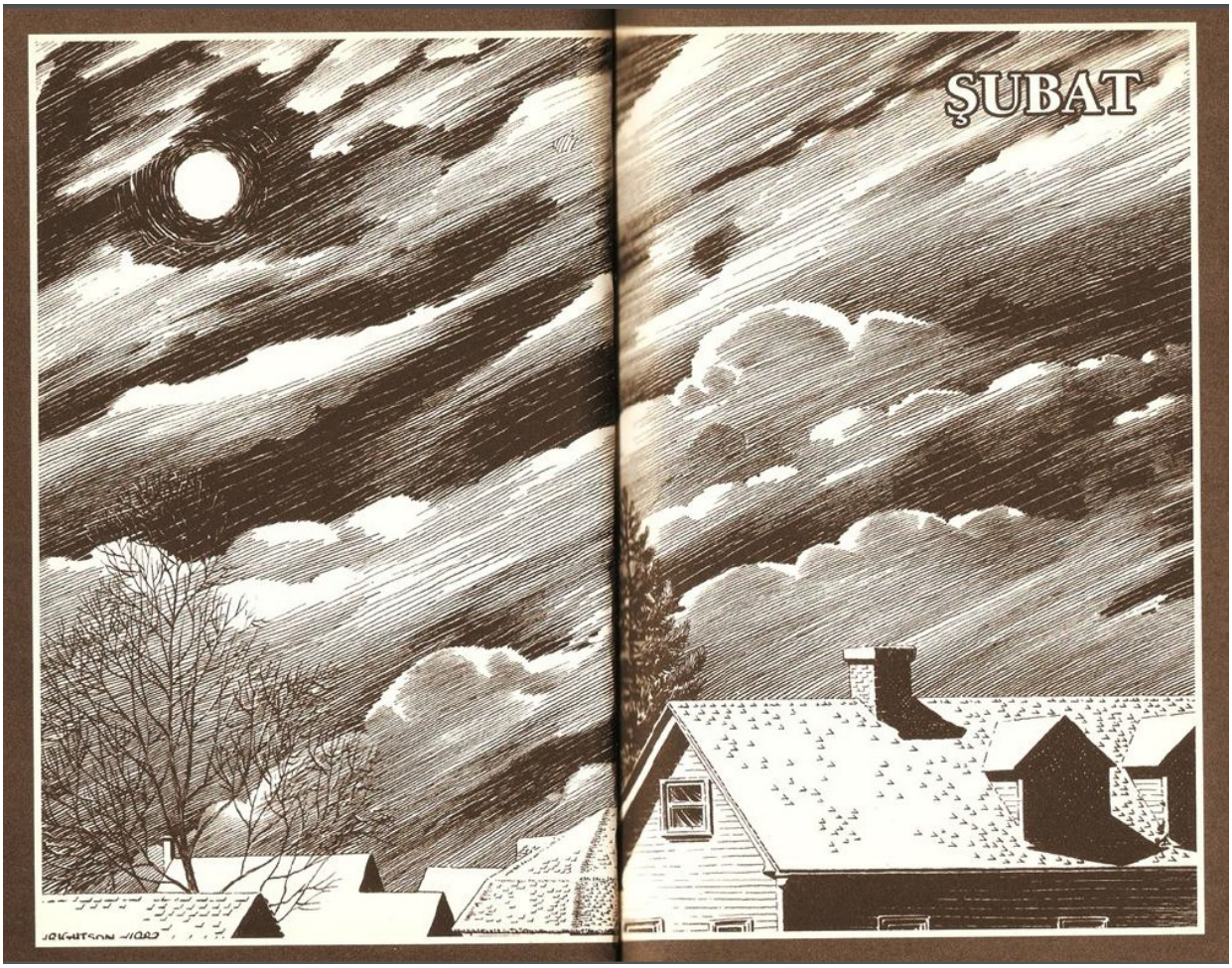
ŞUBAT

AŞK, DİYE DÜŞÜNÜYOR Stella Randolph, dar bakire yatağında yatarken ve bir Sevgililer Günü dolunayının soğuk, mavi ışığı penceresinden içeri sızıyor.

Ah aşk aşk aşk, aşk şey gibi olsaydı -

Tarker's Mills'deki Otur ve Dik'in sahibi Stella Randolph'a bu yıl yirmi tane Sevgililer Günü kartı gelmişti - biri Paul Newman'dan, biri Robert Redford'dan, biri John Travolta'dan . . . hatta bir tane de Kiss grubundaki Ace Frehley'den. Ayın soğuk, mavi ışığıyla aydınlanmış kartlar, kadının odasının çaprazındaki büroda, açık olarak duruyordu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da onların hepsini kendisi göndermişti.

Aşk, şafakta bir öpücük gibi olsaydı ... ya da son öpücük, gerçek bir son öpücük, Harlequin aşk öykülerinin sonundakiler gibi... aşk alacakaranlıkta güller gibi olsaydı...

Tarker's Mills'de herkes ona gülerdi, evet, elbette, ne sanıyordunuz ki! Küçük erkek çocukları onunla dalga geçer, ağızlarını elleriyle kapayarak sinsice sırıtırlardı (ve bazen, caddenin karşı tarafında güven içindeyseler ve polis memuru Neary etrafta değilse, tatlı, alaycı ve soprano sesleriyle "Şişko-Şişko-Patates" şarkısını söylerlerdi) ama kadın sadece aşkla ilgileniyordu ve ayla. İşleri hiç iyi gitmiyor ve kilo alıyordu, ama şu an, buğulanmış pencerelerden içeriye ayın, acı verici mavi bir sel gibi aktığı bu rüyalar gecesinde, aşk kadına hâlâ bir olasılık gibi görünüyordu, *adamının* gelişiyle birlikte aşk ve yaz kokusu ...

Aşk, biradanım yanağının hoyrat hissi olsaydı, o sürtünüş ve o tırmalama -

Ve aniden pencerede bir tırmalama ...

Stella dirseklerinin üzerinde doğruldu, yatak örtüsü geniş göğsünün üzerinden kayıp düştü. Ay ışığı karanlık bir şey

tarafından engelleniyordu - şekilsiz ama açıkça erkeksiydi ve kadın düşünüyordu: *Rüya görüyorum . . . ve rüyalarımda onun gelmesine izin vereceğim . . . rüyalarımda gelmeme izin vereceğim. Onlar sözcüğü kirli anlamıyla kullanıyorlar, ama sözcük temiz, sözcük doğru; aşk, gelmek gibi olsaydı.*

Ayağa kalkıyor, bunun bir rüya olduğuna inanmıştı, çünkü orada, dışarıda, çömelmiş bir adam vardı, *tanıdığı* bir adam, neredeyse her gün sokakta yanından geçip gittiği bir adam. O-

(aşk aşk geliyor, aşk geldi)

Ama kadının kısa, tombul parmakları pencerenin soğuk pervazına dokunduğunda onun aslında bir adam olmadığını görecekti; dışarıdaki bir hayvandı, koskocaman, tüyleri karmakarışık bir kurt, pençeleri pencerenin pervazında, arka ayaklarıysa sağrısına değin kasabanın eteklerindeki evin batı duvarının önüne yığılmış kara gömülü.

Ama bugün Sevgililer Günü ve aşk olacak, diye düşündü kadın; gözleri onu rüyasında bile aldatıyordu. O bir adamdı, *o* adamdı ve o kadar günahkârca yakışıklıydı ki.

(günahkârlık evet aşk günahkârlık gibi olsaydı)

Ve adam ayla donanmış bu gecede gelmişti ve kadını alacaktı. O-

Stella pencereyi kaldırdı, incecik ve neredeyse şeffaf mavi geceliğini dalgalandıran soğuk hava, kadına *bunun bir rüya olmadığını söylüyordu.* Adam yoktu ve kadın baygınlığa benzer bir hisle adamın aslında orada hiç olmadığını fark etti. Korkuyla ürpererek bir adım geriledi ve kurt kolaylıkla odanın içine atlayıp silkelendi, karanlığın içinde rüya benzeri kar tanecikleri pudra şekeri gibi etrafa saçıldı.

Ama aşk! Aşk ... şey gibiydi... bir çığlık gibi-Bir ay önce kasabanın batısındaki derme çatma demiryolu kulübesinde parçalanmış olarak bulunan Arnie Westrum'u hatırladığında artık çok geçti. Çok geç ...

Kurt, san gözleri soğuk bir şehvetle parlayarak sessizce kadına doğru ilerliyor. Stella Randolph, tombul dizleri, dar bakire yatağının kenarına çarpıncaya kadar yavaşça geriliyor ve yatağın üzerine yığılıyor.

Ay ışığı, canavarın karmakarışık kürkünü gümüş bir çizgiyle ayırıyor.

Bürodaki Sevgililer Günü kartları açık kalmış pencereden içeriye giren rüzgârla hafif hafif titriyor; içlerinden biri tembelce salınıp havayı büyük sessiz kavislere ayırarak aşağıya düşüyor.

Kurt pençelerini yatağa, kadının iki yanına koyuyor ve kadın nefesinin kokusunu duyabiliyor ... sıcak, ama bir şekilde rahatsız edici. Sarı gözleriyle kadına bakıyor.

"Aşkım," diye fısıldıyor kadın ve gözlerini kapıyor.

Kadının üzerine eğiliyor.

Aşk ölmek gibidir.

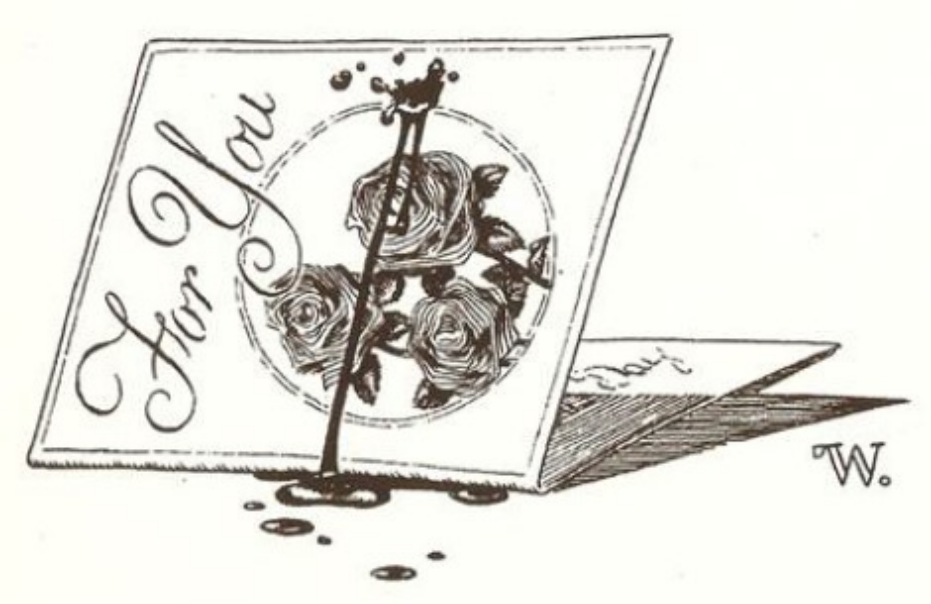

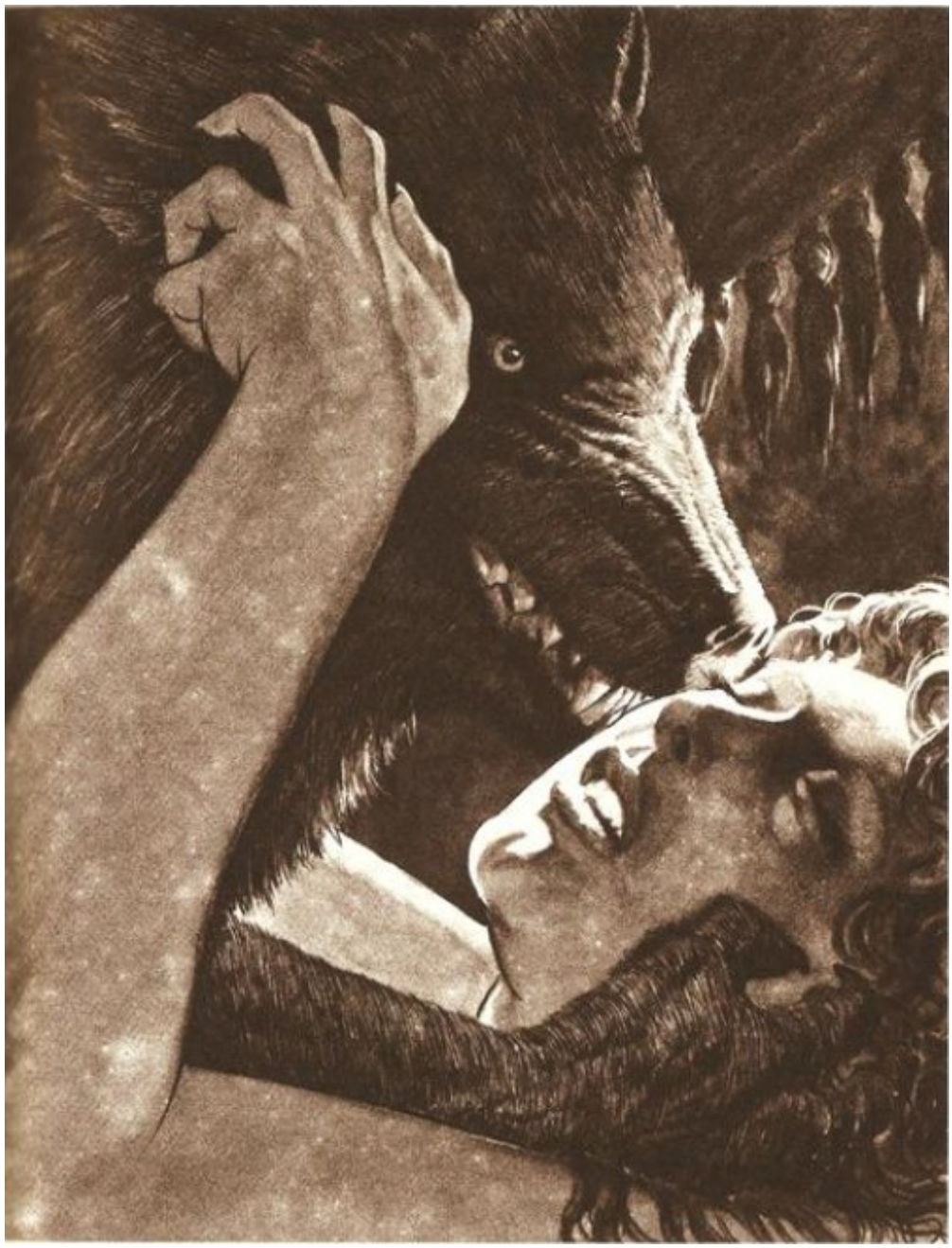

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

MART

YILIN SON GERÇEK tipisi - alacakaranlık inip gece yaklaşırken ağır ve ıslak kar, sulu sepkene dönüşüyordu - Tarker's Mills'in her yerine, çürümüş ağaçların şiddetli silah atışlarını andıran çatırtılarıyla beraber, sürüklenen dallar getirmişti. Kasabanın kütüphane görevlisi Milt Strumfuller, kahve içerken, Tabiat Ana, cansız ağaçlarını buduyor, diye karısıyla konuşuyordu. O, hoş ve sessiz karısını on iki yıl boyunca dehşete tutsak etmiş, dar kafalı, soluk mavi gözlü zayıf bir adamdı. Böylesi bir gerçekten şüphelenen sadece birkaç kişi vardı - Polis memuru Neary'nin karısı Joan onlardan biriydi - ama kasabalar esrarlı yerler olabilirdi ve kasaba sakinlerinden başka hiç kimse orada neler olup bittiğine emin olamazdı. Kasaba sırlarını saklar.

Bu deyim Milt'in o kadar hoşuna gitmişti ki yeniden söyleyecekti: Evet, Tabiat Ana cansız ağaçlarını buduyor ... aniden ışıklar gitti ve soluğu kesilen Donna Lee Sturmfuller küçük bir çığlık attı. Kahvesini de dökmüştü.

Temizle şunu, dedi kocası soğuk bir tavırla. Kalk şunu temizle ... hemen.

Peki, tatlım. Tamam.

Karanlıkta, dökülen kahveyi temizlemek için beceriksizce havlu ararken baldırını tabureye çarpıyor. Acıyla haykırıyor. Karanlıkta, kocası keyifle gülüyor. Karısının acısını, The Reader's Digest'daki şakalar dışında, her şeyden daha çok eğlendirici bulurdu. Bu şakalar - Üniformalı Mizah, Birleşik Devletlerdeki Yaşam - onu gerçekten çok güldürürdü.

Bu vahşi Mart gecesinde, Tabiat Ana cansız ağaçların yanı sıra Tarker Çayı'nın yanındaki birkaç güç hattını da budamıştı. Birbirlerinden ayrılıp, bir yılan yuvası gibi görünen yolun üzerine düşen ve tembelce dönüp mavi alevler tüküren güç hatları, gittikçe yoğunlaşan sulusepken kar tarafından örtülecekti.

Tüm Tarker's Mills karanlığa boğulmuştu.

Fırtına tatmin olmuşçasına sakinleşirken gece yarısının az öncesinde sıcaklık otuz üç fahrenhayttan on altı fahrenhayta düşüvermişti.[1] Erimeye *yüz* tutan kar yığınları bir anda tuhaf heykelcikler halinde donmaya başlamıştı. Yaşlı Hague'nin tarlası - o yörede Kırk Akrelik[2] Tarla diye bilinirdi - çatlamış bir cam görünümüne bürünmüştü. Evler hâlâ karanlıktı; tıkırdayan gaz ocakları soğuktu. Paten sahasına dönmüş yollara henüz hiçbir hat işçisi ulaşamamıştı.

(1.- Buradaki derecenin Alman fizikçisi Daniel Fahrenheit tarafından geliştirilen sıcaklık ölçeğine göre verildiğini söylemem gerekiyor. Yani suyun donma noktasını 32°, kaynama noktasını ise 212° olarak kabul eden ve bu iki sıcaklığın arasını 180 eşit aralığa bölen sıcaklık ölçeğine göre. Celcius (°C) ölçeğindeki bir sıcaklığı Fahrenhayt ölçeğine çevirmek için °F = (9/5 x "C) + 32 bağıntısından yararlanılır. Bu bağıntıdan yararlanarak Stephen'in belirttiği sıcaklığı çok daha net bir şekilde anlayabilirsiniz. Tüm bunların üniversiteye TM dalında hazırlanmamla hiçbir ilgisi olmadığını belirtmek isterim, çn.)

(2.- *Akre*: Bir arazi ölçü birimi. Bir Akre 0,404 dönüme eşittir.)

Bulutlar tamamen dağıldı. Bir dolunay görüntüsü geride kalan bulut parçalarının arasından görünüp kayboluyordu. Ana Cadde'yi kaplayan buz, ölü kemikler gibi ışıldıyordu.

Gecenin içinde bir şey ulumaya başladı.

Daha sonra hiç kimse bu sesin nereden geldiğini söyleyemeyecekti; dolunay kasabanın kararmış evlerini boyarken ses her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi, Mart rüzgârı borusunu üfleyen ölü bir Berserk[3] gibi yükselip inlemeye başlarken ses her yerde ve hiçbir yerdeydi, rüzgârla sürükleniyordu, yapayalnız ve vahşice.

(3.- *Berserk:* Eski İzlanda dilinde Beserkr (ayı postu), Ortaçağ öncesinde ve Ortaçağ'da Viking ve Germen tarihi ile folklorunda azılı savaşçı. Berserk'ler en yüce Viking tanrısı Odin'e taparlar, kralın ya da soyluların maiyetinde muhafız ya da saldın kıtası olarak hizmet görürlerdi. Berserklerin savaş alanındaki yırtıcılığı ve hayvan postundan yapılma süslü giysileri, Avrupa'da kurtadam efsanelerinin gelişmesinde önemli rol oynamıştır. Berserkler barındıkları toplumda topluluklarda diledikleri zaman ırza geçer ve adam öldürürlerdi, çn.)

Donna Lee, sesi, yanında nezaketten uzak kocası vicdan rahatlığı içinde, deliksiz bir uykuda uyurken duymuştu; polis memuru Neary, sesi, Laural Caddesi'ndeki dairesinin içinde paçalı donuyla dikilirken duymuştu; şişman ve beceriksiz ilkokul müdürü Ollie Parker, sesi, yatak odasında duymuştu; diğerleri de duymuştu elbette. Sesi duyanlardan biri de tekerlekli sandalyede oturan bir erkek çocuğuydu.

Hiç kimse onu görmedi. Ve hiç kimse, ertesi sabah Tarker's Çayı'na, kopmuş kabloları onarmaya giden hat işçisinin bulduğu serserinin adını bilmedi. Serseri buzla kaplanmıştı, sessiz bir çığlık içindeki kafası arkaya doğru kıvrılmıştı, yıpranmış eski paltosu ve onun altındaki gömleği ısırılarak parçalanmıştı. Kendi kanından oluşan donmuş bir havuzun içinde oturan serseri, gözünü kopmuş hatlara dikmiş bakıyordu ve araları buz tutmuş parmaklarıyla kendisini korumaya çalışır gibi görünen elleri hâlâ havadaydı.

Ve etrafındaki karın üzerinde pençe izleri vardı.

Kurt izleri.

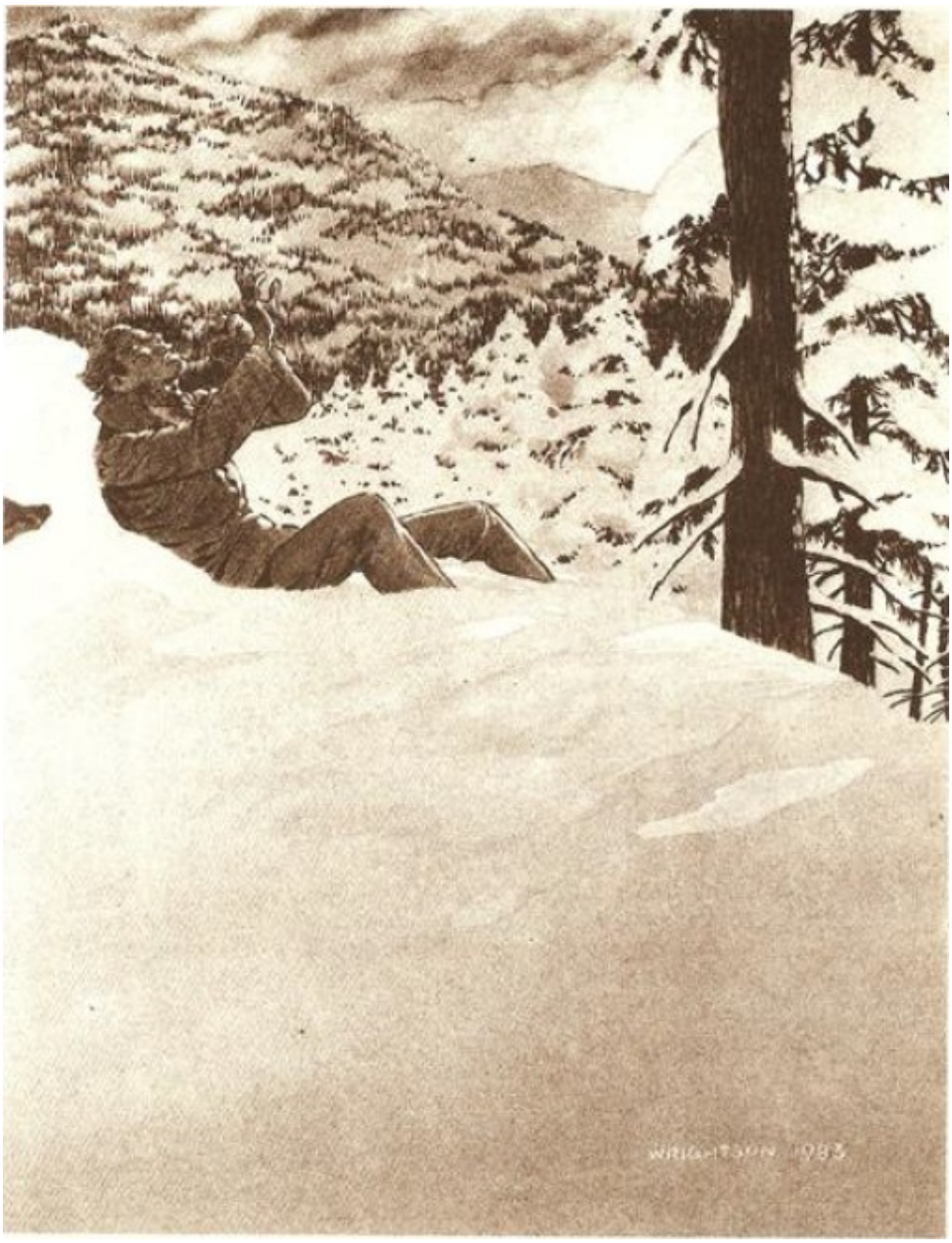
WRIGHTSON 1983

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

NİSAN

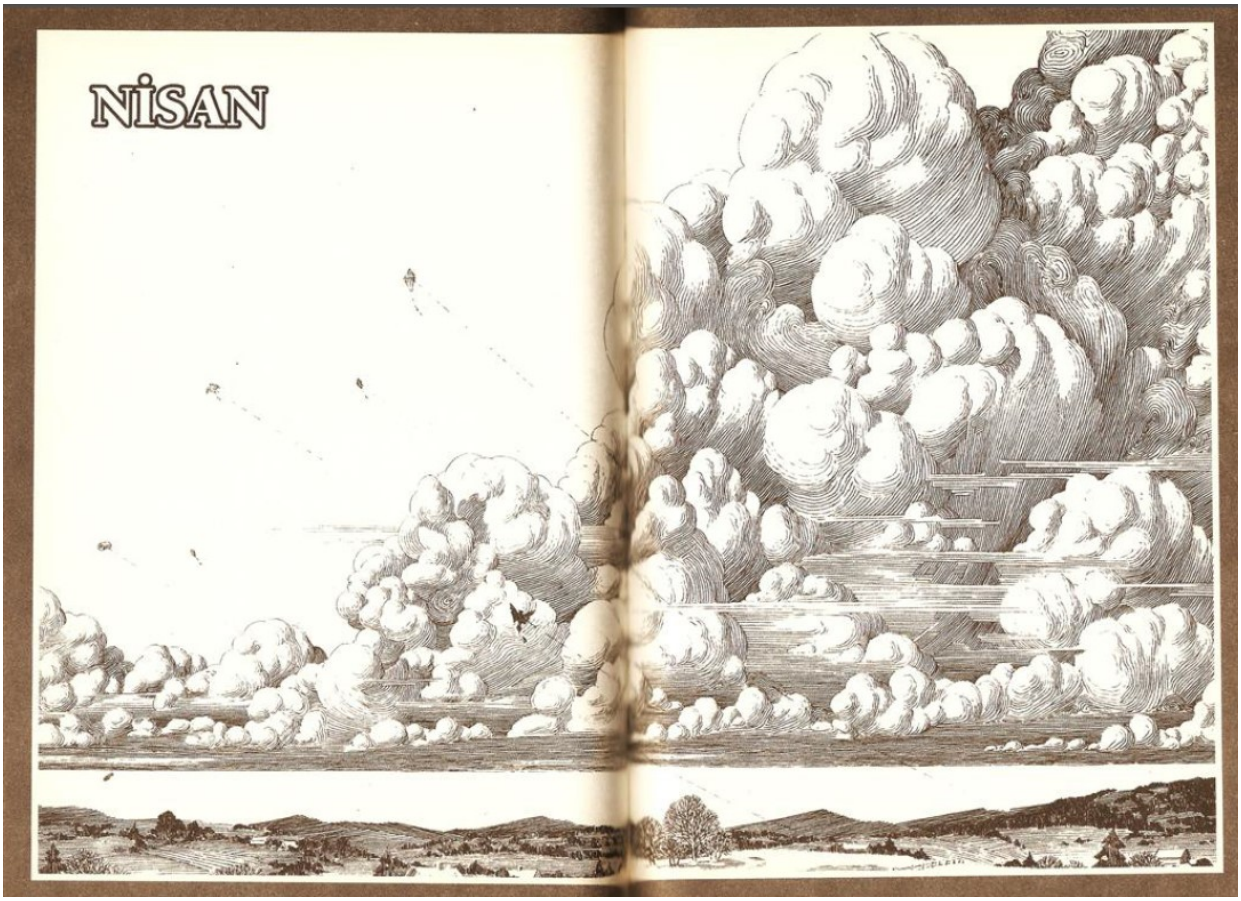

AYIN ORTASINA GELİNDİĞİNDE, kar fırtınalarının sonuncusu sağanak yağmurlara dönüştü, Tarker's Mills'de şaşırtıcı bir şey daha gerçekleşiyordu: kasaba yeşermeye başlamıştı. Matty Tellingham'ın inekleri için yaptığı havuzun buzları erimiş, Büyük Orman denilen ağaçlık bölgedeki kar birikintileri küçülmeye başlamıştı. Öyle görünüyordu ki şu eski ve harikulade mucize yeniden gerçekleşecekti. Bahar gelmekteydi.

Bölgenin üzerine çöken gölgeye rağmen, kasaba halkı baharı, küçük kutlamalarla karşılıyordu. Büyükanne Hague turta pişiriyor ve ardından soğusunlar diye mutfak penceresinin pervazına diziyordu. Pazar günü, Grace Baptist Kilisesi'nde Peder Lester Lowe, Süleyman Peygamberin İlahisi'nden bölümler okuyor ve “Tanrı Aşkı'nın Baharı" isimli bir vaaz veriyordu. Tarker's Mills'in en büyük ayyaşı olan Cris Wrightson, daha dünyevi bir şekilde Muhteşem Bahar Sarhoşluğu'nu bağıra çağıra söylüyor ve artık çok yaklaşmış durumdaki Nisan dolunayının düşsel gümüşi ışığına doğru sendeleyerek yürüyordu. Tarker's Mills'in tek barının barmeni ve sahibi olan Billy Robertson, Cris'in yürüyerek uzaklaşmasını seyretti ve servis yapan kıza dönüp sessizce mırıldandı, "Eğer kurt bu gece birini alacaksa, sanırım bu Chris olacak."

"Bu konuda konuşma" diye korkuyla titreyerek yanıtladı kız. Adı Elise Fourniet'di, yirmi dört yaşındaydı ve Grace Baptist Kilisesi'nin korosunda şarkı söylüyordu, çünkü Peder Lowe'u çok çekici buluyordu. Ama yaz geldiğinde bu kasabadan ayrılmayı planlamaktaydı, Peder etkileyici olsa da olmasa da, bu kurt davası onu korkutmuştu. Portsmouth'daki bahşişlerin daha iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştı . . . oradaki kurtlar sadece denizci üniforması giyenlerdi.

O yıl, ay üçüncü kez yusyuvarlak olduğunda, Tarker's Mills'de geceler iyice huzursuz geçmeye başlamıştı . . . gündüzler daha iyiydi. Her öğleden sonra kasaba çayırının

üzerinde, gökyüzünü dolduran uçurtmalar salınarak yükseliyordu.

On bir yaşındaki Brady Kincaid, doğum günü hediyesi olarak bir Akbaba uçurtması almıştı, uçurtmasının ipini elinin içinde sanki canlı bir şeymiş gibi tutuyordu ve uçurtmasının inip yeniden havalanışını, bando platformunun üzerinden gökyüzüne doğru yükselişe geçişini izlemekten aldığı zevk, çocuğun zamanın nasıl geçtiğini fark etmemesine yol açacaktı. Akşam yemeği için eve gitmeyi unutmuştu ve diğer uçurtmacıların kutu gibi ya da çadıra benzeyen veya alüminyum uçurtmalarını güvenli bir şekilde koltuk altlarına sıkıştırıp birer birer ayrıldıklarının farkında değildi, orada yapayalnız olduğunun farkında değildi.

Sonunda, ona çok fazla oyalandığını fark ettiren şey, yavaş yavaş solup giden gün ışığıyla birlikte büyüyen mavi gölgeler - ve parkın kenarındaki ormanın üzerinden ayın doğuşu - olacaktı. İlk kez olarak soğuk, beyaz bir ay yerine iyice büyümüş, turuncu renkli ılık bir ay vardı, ama Brady bunun da farkında değildi; farkına vardığı tek şey, sadece burada çok fazla oyalandığı ve babasından temiz bir sopa yiyeceğiydi... ve karanlık çöküyordu.

Geçen ay bir serserinin, ondan önceki ay Stella Randolph'un ve daha önceki ay da Arnie Westrum'un kurtadam tarafından öldürüldükleri hakkında okul arkadaşlarının anlattıkları hayal ürünü öykülere kahkahalarla gülmüştü. Ama şimdi gülmüyordu. Ay, Nisan alacakaranlığını kanlı bir ocak alevine dönüştürürken tüm öyküler fazlasıyla gerçek görünüyordu.

Gözleri kan kırmızısı Akbaba'yı, kararan gökyüzünden çekerek uçurtma ipini yumağa dolamaya çalıştı. Ama bu işi fazlasıyla hızlı yapıyordu ve rüzgâr aniden kesiliverdi. Sonuç olarak uçurtma bando platformunun arkasına hızla çakıldı.

Çocuk, yürüdükçe ipi yumağa sararak ve omzunun üzerinden arkaya tedirgin gözlerle bakmayı sürdürerek

uçurtmaya doğru ilerliyordu... ve birdenbire ip çekilip ellerinin arasında oynamaya, testere gibi ileri geri hareket etmeye başladı. Bu durum, çocuğa Değirmenlerdin üzerinde Tarker's Çayı'nda büyük bir balık yakaladığı zaman oltasının oynayışım hatırlatmıştı. Kaşlarım çatarak ipe baktı, ip gevşiyordu.

Aniden sessizliği parçalayan kükreyiş geceyi doldurdu ve Brady Kincaid çığlıklar atmaya başladı. *Şimdi* inanıyordu, evet *şimdi* inanıyordu, tamam ama artık çok geçti ve çocuğun çığlığı, üşütücü bir değişimle ulumaya dönüşen bu ani hırıltılı kükreyişin altında kayboluyordu.

Kurt ona doğru koştu, iki ayağının üzerinde koşuyordu, karmakarışık tüylü postu ayın ateşiyle turuncuya boyanmıştı, göz kamaştıran yeşil lambalar gibiydi gözleri ve bir pençesinde - insan parmakları olan ama parmaklardaki tırnakların yerini pençelerin aldığı bir eldi - Brady'nin Akbaba uçurtması vardı. Uçurtma deli gibi çırpınıyordu.

Brady kaçmak için döndü ve soğuk kollar birdenbire onu karadı; kan ve tarçın gibi kokan bir şeyin kokusunu alıyordu ve bir sonraki gün, Savaş Anıtı'na dayanmış olarak bulundu, kafası yoktu, bağırsakları deşilmişti, uçurtması da artık katılaşmış olan elinde duruyordu.

Arama ekibi dehşete düşmüş ve alt üst olmuş bir halde geri dönerken uçurtma sanki gökyüzüne ulaşmaya çabalıyormuşçasına çırpmıyordu. Çırpmıyordu, çünkü hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Sanki bugünün uçurtmalar için iyi bir gün olacağını biliyormuş gibi çırpınıyordu.

W.

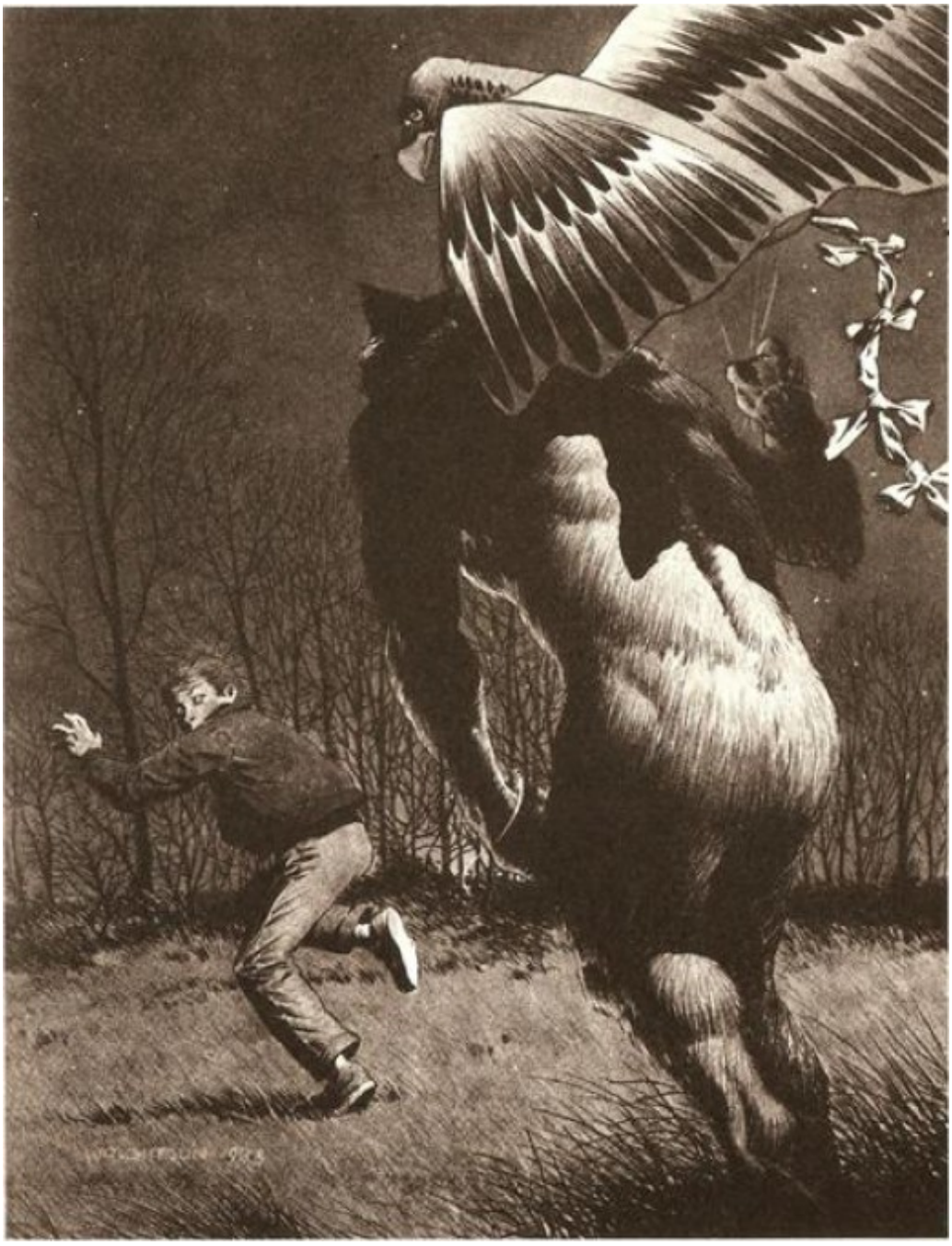

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

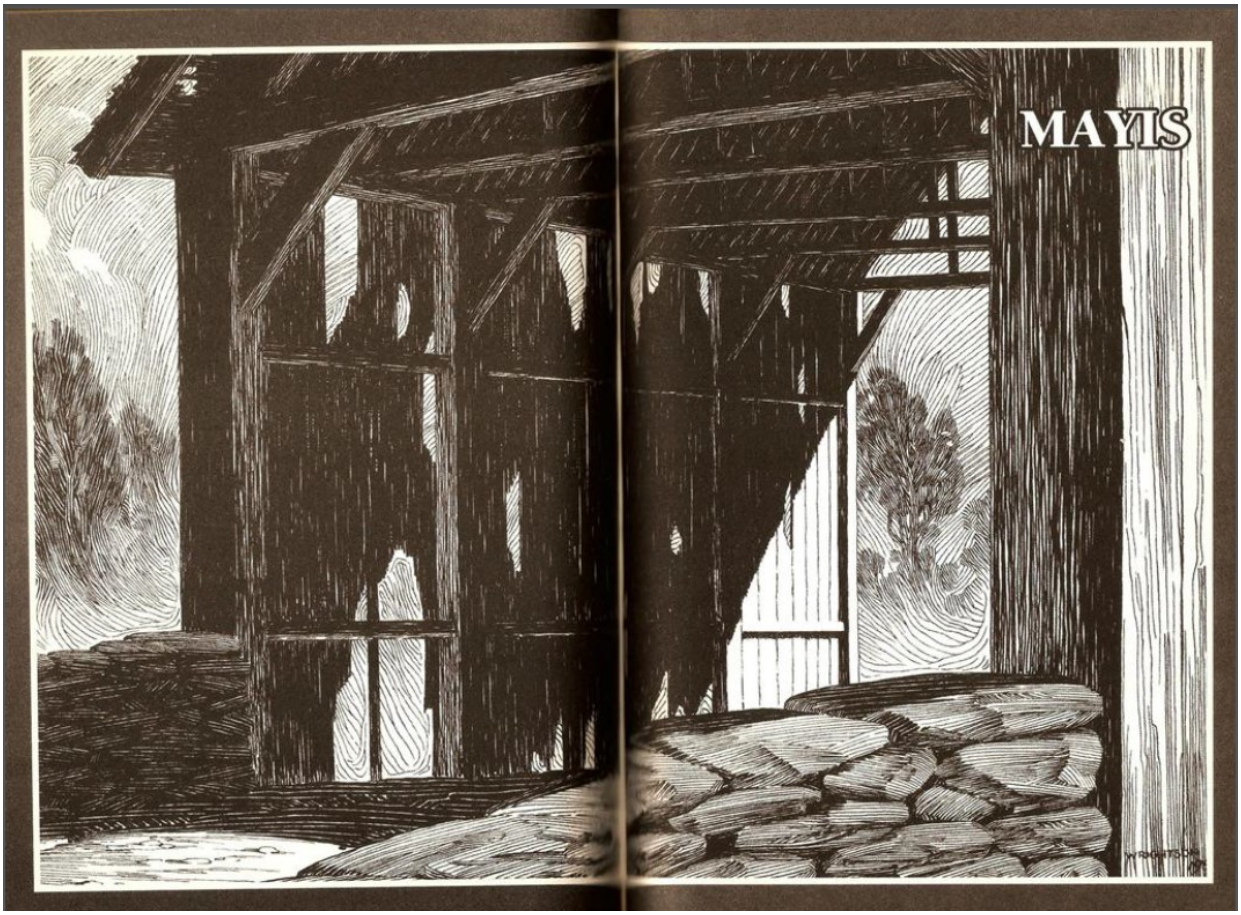
MAYIS

GRACE BAPTİST KİLİSESİ'NDE düzenlenecek olan Kutsal Pazar Buluşmasından bir gece öncesinde Peder Lowe, korkunç bir rüyadan kan ter içinde titreyerek uyanıyor ve gözünü açtığında kendini papaz evinin dar pencerelerine boş boş bakarken buluyordu. Pencerelerden yolun karşı tarafındaki kilisesini görebiliyordu. Ay ışığı papaz evinin yatak odası pencerelerinden kıpırtısız gümüş huzmeler halinde içeriye düşüyor ve peder, bir an için eskilerin sürekli bahsedip durduğu kurtadamı görmeyi bekliyordu. Sonra gözlerini kapattı ve bu batıl düşüncesinin affı için Tanrı'ya yalvardı, duasını "İsa Aşkına, amen" diye fısıldayarak bitiriyordu - annesi ona bütün duaların böyle bitirileceğini öğretmişti.

Ah, ama o rüya ...

Rüyasında yarın olmuştu ve Kutsal Buluşma Günü vaazım veriyordu. Kilise Kutsal Buluşma'nın olduğu Pazar günleri hep dolu olurdu (sadece en eskiler hâlâ Kutsal Pazar Buluşması'na Eski Pazar Buluşması diyorlardı) ama bu sefer çoğu Pazar olduğu gibi yan dolu ya da bomboş sıralara bakmak yerine dolu sıralara bakarak konuşuyordu.

Rüyasında, gerçekte nadiren eriştiği bir güçle, ateşli bir vaaz veriyordu (aslında, çok monoton bir sesle vaaz vermeye meyilliydi - ki bu, Grace Baptist Kilisesi'ne olan katılımın son on yıldaki şiddetli azalışının sebeplerinden biri olarak gösterilebilirdi). Bu sabah pederin diline sanki Pentecostal[4] Ateşi değmişti. Hayatının en iyi vaazını verdiğinin farkındaydı, vaazın konusuysa şuydu: CANAVAR ARAMIZDA DOLAŞIYOR. Üstüne basa basa bu noktadan bahsederken yükselerek güçlenen sesini ve neredeyse şiirsel bir ritim kazanmış kelimelerini belli belirsiz fark ediyordu.

(4.- *Pentecostal:* [*Pentecosl:* Hıristiyanların Paskalya'dan elli gün sonra kutladığı Hamsin Yortusu.] Bu yortuya ait; çok duygusal ayinlere ve tutucu dini akideleri olan Hıristiyan mezheplerine ait. çn.)

Canavar her yerde, diyordu onlara. Büyük Şeytan herhangi bir yerde olabilir, diyordu. Bir lise balosunda olabilirdi. Dükkândan bir paket Marlboro ve Bic marka bir bütan çakmağı alıyor olabilirdi. Brighton'ın Eczanesi'nin önünde dikilip bir sandviç yiyerek 4:40 Greyhound'unun Bangor'dan gelişini bekliyor olabilirdi. Canavar bir konserde hemen yanınızda oturuyor veya Ana Cadde'deki Konuş ve Çiğne'de bir turta yiyor olabilirdi. Canavar, diyordu ses tonunu titreşen bir fısıltıya düşürerek ve mekândaki hiç kimse gözünü pederin üzerinden ayırmıyordu. Herkesi etkisi altına almıştı. Canavara dikkat edin çünkü size gülümseyip komşunuz olduğunu söyleyebilir, ah, ama kardeşlerim, onun dişleri keskindir ve gözlerinin yuvalarında nasıl da huzursuzca döndüğünü fark edebilirsiniz. O, bir canavar ve şimdi burada, Tarker's Mills'de. O-

Ama bu noktada birdenbire duraksıyor, etkili ve güzel söylemi yok oluyor, çünkü tam o anda, adamın güneşli kilisesinde korkunç bir şeyler oluşmakta. Kendisini dinleyen cemaati değişmeye başlıyor ve dehşet içinde fark ediyor ki onların hepsi, üç yüzü birden kurtadamlara dönüşmekte: genellikle beyaz, şişman ve bodur olan belediye meclisi baş üyesi Victor Bowle. . . derisi kahverengiye dönüşüp sertleşiyor ve kıllarla kararıyor! Piyano öğretmeni Violet MacKenzie . . . evde kalmış sıska kadın vücudu dolgunlaşıyor, ince burnu yassılaşıp yayılıyor! Şişman fen öğretmeni Elbert Freeman, daha da şişmanlıyor gibi görünüyor, üzerindeki parlak mavi takım parçalanıyor ve eski bir koltuktan fırlamış yayları andırırcasına kıllar fışkırıyor bedeninden. Etli dudakları, piyano tuşları büyüklüğündeki dişlerini göstererek birbirinden ayrılıyor!

Canavar, demek istiyor rüyasında Peder Lowe, ama kelimeler onu yan yolda bırakıyor, başı umursamazca yana eğilmiş olan Grace Baptist'in baş diyakozu[5] Cal Blodwin, orta koridor boyunca ayaklarını sürüyüp hırlayarak yürür ve gümüş bağış tabağındaki paralar etrafa saçılırken dehşet

içindeki Peder Lowe kürsüden geriye doğru sendeliyor. Violet MacKenzie, Blodwin'in üzerine atlıyor, koridorda birbirlerini ısırıp neredeyse insan sesi gibi çıkan çığlıklar atarak yuvarlanıyorlar.

(5.- *Diyakoz:* Kilise, cemaat işlerinde gönüllü olarak rahibe yardım eden kimse, çn.)

Diğerleri de onlara katılıyor ve beslenme saatindeki hayvanat bahçesini hatırlatan sesler yükseliyor. Lowe bir tür esrime içinde *haykırıyor*. *"Canavar! Canavar her yerdedir! Her yerde! Her-"* Ama sesi artık kendi sesine benzemiyor; anlaşılmaz, hırıltı benzeri sesler çıkarıyor ve aşağıya doğru baktığında siyah cüppesinin kollarından çıkan ellerinin pençelere dönüştüğünü görüyor.

Ve ardından uyanıyor.

Sadece bir rüya, diye düşünüyor, yeniden geriye doğru uzanırken. *Tanrıya şükür, sadece bir rüya.*

Ama sabah olduğunda, Kutsal Pazar Buluşması'nın sabahında, dolunaydan sonraki sabah kilisenin kapılarım açtığında gördükleri rüya değildi; gördüğü, yıllardır kilisenin kapıcılığını yapan Clyde Corliss'in deşilmiş olarak yüzükoyun kürsüden sarkan bedeniydi. Temizlik fırçası hemen yanında duruyor.

Peder Lowe sadece bir rüya olmasını dilese de bunlar rüya değildi. Ağzını açtı, nefesini kesen bir acı içinde derin bir soluk aldı ve çığlık atmaya başladı.

Bahar yeniden gelmişti - ve bu yıl, Canavar da onunla birlikte gelmişti.

W.

W.H. WATSON 1985

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

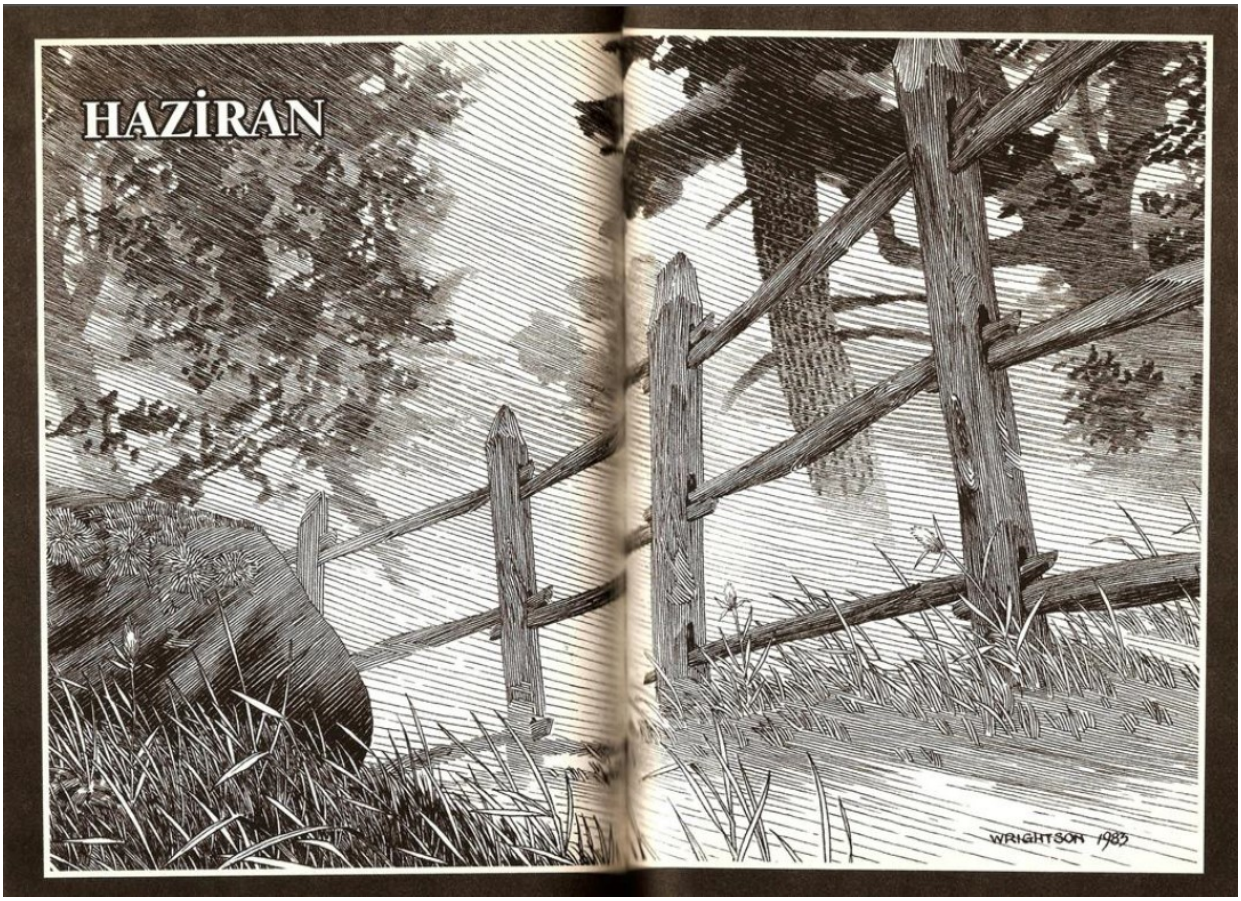
HAZİRAN
WRIGHTSON 1983

YILIN EN KISA gecesinde, Tarker's Mills'in tek kafesi, Konuş ve Çiğne'yi işleten, beyaz gömleğinin kollarını kaslı ve dövmeli kollarını ortaya çıkararak dirseklerine kadar sıvamış olan Alfie Knopfler, uzun Formika tezgâhı pırıl pırıl olana dek siliyordu. Kafe o an için tamamen boştu ve adam tezgâhın işini bitirmesinin ardından kısa bir süre durup dışarıya, caddeye baktı, tıpkı bunun gibi güzel kokulu, yeni başlayan bir yaz gecesinde bekâretini kaybedişini düşünüyordu - kız Arlene McCune'du, ki sonradan Bangor'un en başarılı genç avukatlarından biriyle evlenmiş ve ismi artık Arlene Bessey olmuştu. Tanrım, arabasının arka koltuğunda nasıl da kıpır kıpırdı, gece nasıl da güzel kokuyordu!

Kapı yaza doğru açılıyor ve ışıltılı bir ay ışığı dalgasının içeriye akmasına izin veriyordu. Adam, kafenin boş oluşunu insanların Canavarın dolunay zamanı etrafta dolaştığına inanmasına bağlıyordu, ama kendisi ne korkuyor ne de endişeleniyordu; korkmuyordu, çünkü yüz kiloyu aşkın bir gövdesi vardı ve bu yüz kilonun büyük bölümünü hâlâ o sıkı ve güçlü Donanma kasları oluşturuyordu, endişelenmiyordu, çünkü yarın sabah erkenden müdavimler, yumurta, kızartma ve kahve için orada olacaklardı. Belki de, diye düşündü, bu akşam biraz erken kapatırım - kahve makinesini kapatır, etrafı toplarım, Basket Market'ten altılı biramı alır ve açık hava sinemasında oynayan ikinci filme yetişirim. Haziran, Haziran, dolunay - arabada film izleyip birkaç bira içmek için iyi bir gece. Geçmişin zaferlerini hatırlamak için iyi bir gece.

Tam kahve makinesine yönelirken kapı açıldı ve memnuniyet içinde kapıya doğru döndü.

"Hey! Nasıl gidiyor?" diye sordu, çünkü gelen müdavimlerden biriydi... bu müşterisini sabah saat ondan sonra çok nadiren görse bile.

Müşteri kafasını salladı, dostane bir tavırla biraz lafladılar.

"Kahve?" diye sordu Alfie, müşterisi kırmızı yastıklı bar taburelerinden birine yerleşirken.

"Lütfen."

Güzel, ikinci filmi yakalamak için hâlâ vakit var, diye düşündü Alfie yüzünü kahve makinesine dönerken. Pek iyi görünmüyordu. Yorgun, belki de hastaydı. Ama hâlâ yeterince vakit -

Şok dalgaları, düşüncesinin geri kalanını silip süpürmekteydi. Alfie şaşkınlıktan ağzı açık, aptalca bakakalmıştı. Kahve makinesi de Konuş ve Çiğne'deki diğer her şey gibi lekesizdi. Paslanmaz çelikten yapılmış silindir, metal bir ayna gibi pırıl pırıl parlıyordu ve Alfie, onun pürüzsüzce dışarıya doğru bükülen yüzeyinde, iğrenç olduğu kadar inanılmaz bir şey görüyordu. Müşterisi, her gün gördüğü biriydi, Tarker's Mills'deki *herkesin* her gün gördüğü biri ve değişiyordu. Müşterisinin yüzü bir şekilde eriyip kalınlaşıyor ve genişliyordu. Pamuklu gömleği gerildi, gerildi... aniden gömleğin dikişleri ayrılmaya başladı ve saçma bir şekilde Alfie Knopfler'in o anda düşünebildiği tek şey küçük yeğeni Ray'in seyretmekten hoşlandığı *İnanılmaz Dev Hulk* isimli çizgi filmdi.

Müşterisinin rahat ve pek dikkat çekici olmayan yüzü hayvani bir şeye dönüşüyordu. Yumuşak kahverengi gözleri aydınlanmış, korkunç bir sarı yeşil renge dönmüştü. Müşterisi bir çığlık attı. . . ama çığlık kırılıp dağılıyor, bir asansör gibi ses perdelerinin arasından birer birer inerek öfke dolu bir kükreme halini alıyordu.

O - şey, Canavar, kurtadam ya da her neyse - pürüzsüz Formika'yı elleriyle yokluyor ve bir şekerliği deviriyordu. Yuvarlanırken etrafa şekerler saçan kalın, cam silindiri özel menü listesinin bulunduğu duvara doğru şiddetle fırlattı, hâlâ kükrüyordu.

Alfie olduğu yerde döndü ve kalçasıyla kahve makinesini devirdi. Makine, bam diye yere çarptı ve sıcak kahve adamın

ayak bileklerini yakarak her yere saçıldı. Acı ve korku içinde haykırdı. Evet, şimdi korkuyordu, yüz kiloluk güçlü Donanma kaslarını unutmuştu, yeğeni Ray'i unutmuştu, arka koltukta Arlene McCune ile çiftleşmesini bile unutmuştu, artık sadece Canavar vardı, bir açık hava sineması perdesinden fırlamış bir korku filmi canavarı gibi tam önündeydi.

Pantolonu ve gömleği paramparça olan Canavar, korkunç kaslarıyla tezgâhın üzerine rahatça atladı. Alfie, onun ceplerindeki anahtarların, bozuklukların şıngırdayışını duyabiliyordu.

Alfie'nin üzerine sıçradı, Alfie yana kaçmaya çalıştı ama kahve makinesine takılıp kırmızı linol zeminin üzerine sereserpe düştü. Yeni bir parçalanan kükreme yükseldi, sıcak, sarı bir nefes seli aktı ve ardından yaratığın çenesi, adamın sırtındaki üçgen kaslarına dalıp ürkütücü bir güçle onları yırtarak kopardığında Alfie'nin duyduğu büyük, kırmızı acı yükseldi. Kan zemine fışkırıyordu, tezgâha, ızgaraya.

Alfie sırtında kocaman, paramparça ve fışkıran bir delikle ayağa kalktı, sendeliyordu; bağırmaya çalıştı, beyaz ay ışığı, yaz ayı ışığı, pencerelerden içeriye akıp gözlerini kamaştırıyordu.

Canavar, adamın üzerine doğru bir kez daha sıçradı.

Ay ışığı, Alfie'nin gördüğü son şeydi.

W.

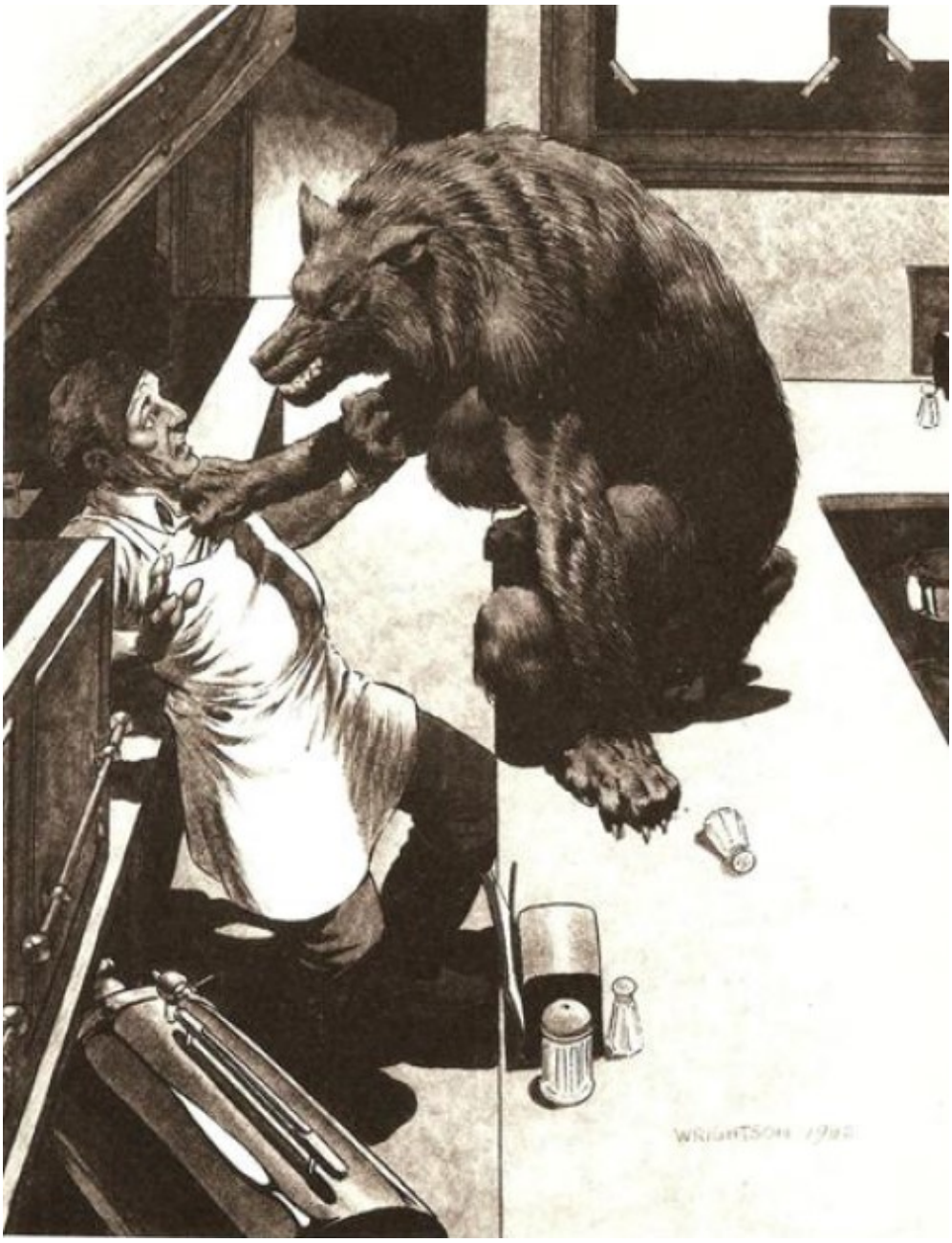
WRIGHTSON

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

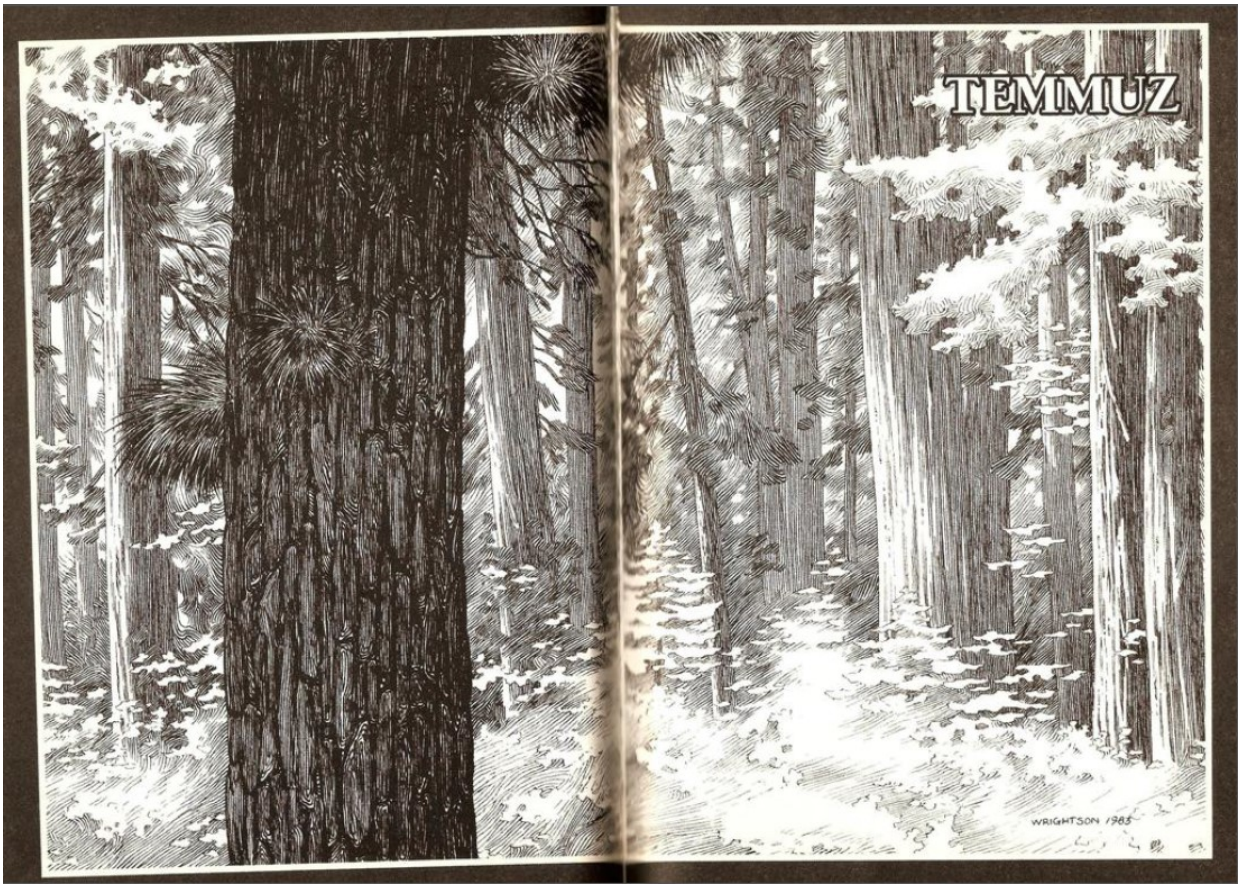
TEMMUZ
WRIGHTSON 1985

DÖRT TEMMUZ KUTLAMALARINI iptal ettiler.

Marty Coslaw bunu kendisine en yakın olan insanlara söylediğinde bile beklediği küçücük bir ilgiyi dahi göremiyordu. Bunun sebebi, belki de, onların çocuğun çektiği acının derinliğini anlayamamaları yüzündendi.

"Aptal olma," diyordu annesi Marty'e sertçe - annesi ona çoğunlukla sert davranırdı ve kadın çocuğuna böyle sert davranmasını mantıklı hale getirmek için kendi kendisine sık sık onu kötürüm diye, hayatını tekerlekli bir sandalyenin üzerinde geçirecek diye şımartmaması gerektiğini söylerdi.

"Bir sonraki yıla kadar bekle" diyordu babası, sırtını sıvazlayarak. "İki katı daha iyi olacak! Lanet olası iki katı daha iyi! Göreceksin, küçük ahbap! Hey, hey! "

Herman Coslaw, Tarker's Mills ilkokulunun beden eğitimi öğretmeniydi ve oğluyla hep Marty'nin düşündüğü gibi Koca Ahbap sesiyle konuşurdu. Bir de çok sık "Hey, hey!" hissediyordu - *onun* Dört Temmuzu- onların öldürdüğü Dört Temmuz.

Kendisini anlayan tek kişi, aileyle beraber yenen, som balığı ve taze bezelyeden oluşan yemeğe katılmak için sabahın geç saatlerinde kasabaya inen Al Dayı'ydı. Öğle yemeğinden sonra, üzerinden su damlayan mayosuyla verandada dikilerek (diğerleri, evin diğer tarafında yeni yapılmış havuzda gülüşüp yüzerlerken) Marty'yi çok içten bir şekilde dinlemişti.

Marty sözlerini bitirdi ve endişeyle Al Dayı'ya baktı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun? Anlıyor musun? Bunun Katie'nin söylediği gibi kötürüm olmakla ya da Büyükbabamın düşündüğü gibi havai fişekleri Amerika'yla bağdaştırmakla hiçbir ilgisi yok. Doğru olan bu değil. Bir şeyi bu kadar uzun süre bekliyorsun ve ... Victor Bowle ya da herhangi bir sersem *meclis üyesinin* çıkıp onu senin elinden alması hiç doğru değil. Bu gerçekten ihtiyaç duyduğun bir şeyse doğru değil. Anlıyor musun?"

Al Dayı Marty'nin söylediklerini düşünürken uzun ve acı verici bir sessizlik oluştu. Marty'nin havuzun derin tarafındaki tramplenin sesini ve babasının "İyi görünüyor, Kate! Hey, hey! *Geeeerçekteeeen . . . iyi!"* diye coşkuyla kükrediğini duymasına yetecek kadar uzun bir sessizlikti.

Sonra Al Dayı sakin bir şekilde konuştu: "Elbette anlıyorum. Sanırım yanımda senin için bir şeyler var. Belki kendi Dört Temmuz'unu kutlayabilirsin."

"Kendi Dört Temmuzum mu? Ne demek istiyorsun?"

"Gel, arabama gidelim Marty. Yanımda bir şey var . . . haydi gel sana göstereyim." Marty ona daha ne demek istediğini soramadan adam evi çevreleyen beton yolda uzun adımlarla yürümeye başlamıştı.

Marty'nin tekerlekli sandalyesi havuzun seslerinden uzaklaşıp vızıldanarak araba yoluna doğru ilerledi. Su şıpırtılarından, kahkaha seslerinden, tramplenin titreşen *kaapu*um'undan uzağa. Babasının gürleyen Koca Ahbap sesinden uzağa. Marty'nin zar zor duyabildiği tekerlekli sandalyesinin sesi alçak ve değişmeyen bir homurtu gibiydi - bütün yaşamı boyunca, bu ses ve emniyet kemerinin şıkırtısı çocuğun hareketlerinin müziği olmuştu.

Al Dayı'nın arabası düşük gövdeli üstü açılıp kapanabilen spor bir Mercedes'ti. Marty, anne ve babasının bunu onaylamadığını biliyordu (annesi araba hakkında bir seferinde, küçük, sert bir burun kıvırmayla "yirmi sekiz bin dolarlık ölüm tuzağı" diye bahsetmişti) ama Marty ona bayılıyordu. Bir keresinde Al Dayı onu Tarker's Mills'i çapraz çizgiler halinde kesen arka yollarda bir gezintiye çıkarmış ve çok hızlı sürmüştü - yetmiş, belki seksen. Marty'e kaçla gittiklerini söylemezdi. "Eğer bilmezsen korkmazsın," demişti. Ama Marty zaten korkmuyordu. Sürekli güldüğü için ertesi gün karnı ağrımıştı.

Al Dayı arabasının torpido gözünden bir şey çıkardı ve Marty yaklaşıp durduğunda onun kötürüm bacakları üzerine

selofana sanlı kocaman bir paket koydu. "Al bakalım, evlat," dedi. "Mutlu Dört Temmuzlar."

Marty'nin ilk gördüğü, paketin etiketindeki Çince, egzotik işaretlerdi. Sonra içinde ne olduğunu gördü ve kalbi göğsünün içinde sıkışır gibi oldu. Paket havai fişeklerle doluydu.

"Şu piramide benzeyenlerin adı Twizzer," dedi Al Dayı.

Sevinçten sersemleşen Marty, konuşmak için dudaklarını oynattı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı.

"Fitilleri ateşle ve yerleştir, bir ejderin nefesindeki kadar rengârenk saçılıyor. Ağızlarından çubuklar çıkan ince tüplerse şişe roketleri. Onları boş bir kola şişesine koy ve yukarı fırlasınlar. Küçük olanlar fıskiyeler. İki tane de havan maytabı var ... ve elbette bir paket de torpil. Ama iyisi mi sen bunları yarın ateşle."

Al Dayı havuzdan gelen gürültülere bir bakış attı.

"Teşekkür ederim!" diyebildi en sonunda Marty zorla soluyarak. " Teşekkür ederim, Al Dayı!"

"Annene sakın bunları nereden aldığın konusunda bir şey söyleme. Kör bir ata baş sallamak göz kırpmak kadar iyidir, doğru değil mi?"

"Doğru, doğru," diye geveledi Marty, baş sallamanın ya da göz kırpmanın havai fişeklerle ne ilgisi olduğu hakkında bir fikri olmasa da. "Bunları istemediğine emin misin, Al Dayı?"

"Daha fazlasını bulabilirim," dedi Al Dayı. "Bridgton'da tanıdığım biri var. Hava kararana kadar çalışıyor olacak." Elini Marty'nin başına koydu. "Herkes uyuduktan sonra Dört Temmuzunu kutlayabilirsin. Ses çıkaranları da fitilleyip herkesi uyandırma. Ve Allah aşkına sakın elini falan havaya uçurma çünkü o zaman ablam bir daha asla benimle konuşmaz."

Sonra Al Dayı güldü ve arabasına atlayıp kükreyen bir motor sesiyle uzaklaştı. Marty'e hoşça kal der gibi elini

kaldırdı ve Marty hâlâ kekeleyerek teşekkür ederken gözden kayboldu. Ağlamamak için yutkunup dururken bir süre öylece dayısının arkasından bakakalmıştı. Sonra havai fişek paketini gömleğinin içine sokup sandalyesiyle vızıldayarak odasına gitti. Daha şimdiden gecenin gelmesini ve herkesin uyumasını bekliyordu.

O gece yatağa ilk giden o olmuştu. Annesi içeri girip (oğlunun çarşafın altındaki sopa gibi bacaklarına bakmadan sertçe) bir iyi geceler öpücüğü verdi. "İyi misin Marty?"

"Evet, anne."

Kadın daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı ama sadece başını salladı. Gitti.

Kız kardeşi Kate içeri girdi. Kız onu öpmezdi; sadece başını Marty'nin boynuna yaslar ve böylece Marty onun saçındaki klor kokusunu alabilirdi. "Gördün mü? Her zaman sadece bir kötürüm olduğun için istediklerini alamazsın," diye fısıldadı kız.

"Ne aldığımı bilsen şaşırırdın," dedi yumuşak bir sesle Marty, Kate çıkmadan önce bir süre ona şüpheyle baktı.

Son olarak babası gelip yatağının kenarına oturdu. Gürleyen Koca Ahbap sesiyle konuşuyordu. "Her şey yolunda, değil mi koca adam? Erkenden yatıyorsun. *Gerçekten* erken."

" Sadece kendimi biraz yorgun hissediyorum, baba "

"Tamam." Marty'nin sakat bacaklarından birine koca eliyle hafifçe vurduğunda farkında olmadan ürktü ve hızla kalktı. "Havai fişekler için üzgünüm, sadece bir sonraki yıla kadar bekle. Hey, hey! Seni gidi üzgün patates!"

Marty'nin yüzünde küçük, gizli bir gülümseme vardı.

Sonra evdekilerin geri kalanının yatağa gitmesini bekledi. Bu çok uzun bir zaman almıştı. Oturma odasında televizyon hâlâ açıktı ve çoğunlukla Katie'nin tiz kıkırdamalarıyla artan teneke sesini andıran gülüşler duyuluyordu. Büyükbabanın

yatak odasındaki tuvaletten önce bir patırtı sonra da hızla akan suyun sesi geldi. Telefonda konuşan annesi birine mutlu Dört Temmuzlar diliyordu, evet dedi, havai fişek gösterisinin kaldırılması yazık oldu, ama bu şartlar altında herkes niye böyle olması gerektiğinin farkındaydı. Evet, Marty hayal kırıklığına uğramıştı. Konuşmanın sonuna doğru bir kere güldü ve güldüğünde sesi azıcık bile sert gelmiyordu. Marty'nin yanında nadiren gülerdi.

Saat yedi buçuktan sekize, sonra dokuza gelirken selofan havai fişek paketinin hâlâ orada olduğuna emin olmak için eli arada bir yastığının altına gidiyordu. Dokuz buçuk gibi, ay odasını gözetleyecek kadar yükselip gümüş bir ışıkla içeriye aktığında ev nihayet sakinleşmeye başlamıştı.

Televizyon kapandı. Kate bütün arkadaşlarının yazın *geç vakte* kadar ayakta kaldıklarını söyleyip protesto ederek yatağına gitti. Sonra Marty'nin annesi ve babası oturma odasında biraz daha oturdular, konuşmaları sadece mırıltılar halindeydi. Ve ...

... ve belki de bir ara uykuya dalmış olabilirdi, çünkü muhteşem havai fişek paketine bir sonraki dokunuşunda evin tamamıyla hareketsiz olduğunu ve ayın daha da parlaklaştığını - gölge oluşturacak kadar parlak - fark ediyordu. Daha önce bulduğu bir kutu kibriti ve paketi dışarı çıkartı. Pijamasının üstünü, pijamasının altının içine soktu, paketi ve kibritleri de onun içine tıkıştırıp yataktan çıkmaya hazırlandı.

Bunlar Marty için zor hareketlerdi ama insanların düşündüğü gibi acı verici değildi. Bacaklarında hiçbir his yoktu, bu yüzden acı da olamazdı. Yatağın başını sıkıca kavrayıp kendisini oturma pozisyonuna getirdi ve bacaklarını sırayla yatağın kenarından sarkıttı. Bunu tek elle yapıyor çünkü diğer elini yatağından başlayıp tüm odayı dolaşan tırabzanı tutmak için kullanıyordu. Bacaklarını iki eliyle birden hareket ettirmeye çalıştığı bir seferde çaresizce takla atıp baş aşağı yere düşmüştü. Gürültü yüzünden

herkes odasına koşmuştu. Sandalyesine oturmasına yardım edilirken biraz sarsılmış bir haldeydi. Şişmiş şakağına ve patlamış dudağına rağmen delice gülüyordu. "Seni aptal gösteriş düşkünü!" diye öfkeyle kulağına fısıldamıştı Kate. "Kendini öldürmek mi istiyorsun? Ha?" Sonra ağlayarak dışarı koşmuştu.

Yatağın kenarına oturduğunda ellerinin kuru olduğuna ve kaymayacaklarına emin olmak için üzerine sürdü. Sonra bir elini diğerinin önüne koyarak tekerlekli sandalyesine ulaşmak için tırabzanı kullanmaya başladı. Hiçbir işe yaramayan bostan korkuluğu gibi bacakları, işe yaramayan bir ağırlık, onunla beraber sürükleniyordu. Ay ışığı yere gölgesini düşürecek kadar parlaktı, parlak ve keskindi.

Tekerlekli sandalyesi frene alınmış durumda bekliyordu, güvenle ve rahatça içine yerleşti. Bir süre için nefesini tutup durdu, evin sessizliği dinliyordu. *Bu gece gürültülü olanlardan hiç birini ateşleme,* demişti Al Dayı ve sessizliği dinleyen Marty bunun doğru olduğunu biliyordu. Kendisinin yaptığı kutlamayı kendine saklayacak ve bunu kimse bilmeyecekti. En azından yarın birileri twizzer'ların kararmış kılıflarını, verandadaki fiskiyeleri görene kadar, sonrası önemli değildi. *Bir ejderin nefesi kadar rengârenk,* demişti Al Dayı. Ama Marty bir ejderin sessiz nefes almasına karşı bir yasa olduğunu sanmıyordu.

Sandalyesinin frenini bırakıp güç düğmesini çevirdi. Akünün tam dolu olduğunu gösteren küçük kırmızı göz karanlıkta parladı. Marty SAĞA DÖNÜŞ tuşuna bastı. Sandalye sağa dönmeye başladı. Hey, hey. Yüzü veranda kapılarına doğru döndüğünde, Marty İLERİ düğmesine bastı. Sandalye sessizce homurdanarak ilerledi.

Marty iki taraflı kapının mandalını açıp yeniden İLERİ'ye basarak dışarı çıktı. Muhteşem havai fişek paketini yırtarak açtı ve yaz gecesi tarafından büyülenmiş olarak bir süre durdu - cırcır böceklerinin uykulu ötüşleri, ormanın kenarındaki ağaçların yapraklarını zar zor kımıldatan hafif,

mis kokulu bir meltem ve ayın neredeyse dünya dışı parlaklığı.

Daha fazla bekleyemiyor. Bir yılan çıkarıp kibritini yakıyor ve yılanın fitilini ateşe veriyor. Yeşilimsi mavi bir alevle cızırdayıp büyülü bir hal alırken, kıvrılıp kuyruğundan alevler tükürürken kendinden geçerek seyrediyor.

Temmuzun Dördü, diye düşünüyor parlayan gözlerle. *Temmuzun Dördü, Dördü, mutlu Dört Temmuzlar bana!*

Yılanın parlak alevi azalıyor, titrek titrek yanıp sönmeye başlıyor. Marty üçgen twizzer'lardan birini ateşliyor ve babasının uğurlu golf gömleği kadar sapsan bir ateşin fışkırışını izliyor. O sönüp gitmeden önce, yeni havuzun çevresindeki kazıklı çitin yanında büyüyen güller kadar alacakaranlık kırmızısı ışıklar saçan ikinci bir taneyi yakıyor. Şimdi rüzgârın yavaş yavaş uzaklara götürdüğü harika bir yanık barut kokusu bütün geceyi dolduruyor.

Şimdi de torpilleri çıkarıyor ve bunları ateşlemenin bir felaket olacağını fark etmeden önce onları açmış bulunuyor - torpillerin zıplayışları, kıvılcım saçışları, makineli tüfek gibi kükremeleri civardaki tüm komşuları uyandırabilirdi: yangın, sel, alarm, kaçış. Tüm bunlar, on yaşında Martin Coslaw isminde, Noel'e kadar cezalı ve gözden düşmüş bir çocuk demekti.

Kara Kediler'i kucağından ileriye itiyor, elini mutlulukla torbaya daldırıp bütün twizzer'ların en büyüğünü çıkarıyor - Birinci Sınıf bir twizzer, eğer böyle bir şey varsa. Neredeyse sıkılmış yumruğu kadar büyüktü. Korkarak ama büyük bir zevkle onu yakıp havaya fırlatıyor.

Cehennem ateşi kadar parlak kırmızı bir ışık, geceyi dolduruyor ve bu değişken, hararetli parlaklık sayesinde, Marty verandanın aşağısındaki ormanlık alanın kenarındaki çalıların kıpırdayıp aralandığını görüyor. Hafif bir gürültü işitiyor, yan öksürük, yan hırlama. Canavar göründü.

Çayırın dibinde bir süre duraklıyor, sanki havayı kokluyormuş gibi... sonra ayaklarını sürüyerek kurşuni taşlıkta, tekerlekli sandalyesinde oturan, gözleri yuvalarından fırlamış ve vücudunun üst kısmını sandalyesinin bez arkalığına doğru ittirmiş Marty'ye doğru yokuşu tırmanmaya başlıyor. Canavar kamburunu çıkarmış ama gözle görülür şekilde iki arka ayağı üzerinde yürüyor, yani bir insanın yürüyeceği gibi. Twizzer'ın kırmızı ışıkları cehennem ateşi gibi yeşil gözlerinin önünden kayıyor.

Yavaş hareket ediyor, geniş burun delikleri ritmik bir biçimde açılıp kapanıyor. Av kokusu almıştı ve avının güçsüzlüğünün kokusunu aldığı da kesindi. Marty de onu *koklayabiliyor* - kıllarını, terini, vahşiliğini. Tekrar homurdanıyor. Ciğer rengindeki kalın üst dudağı fildişi benzeri, kocaman dişlerini göstermek için geriye doğru kıvrılıyor. Postu mat, gümüşi bir kırmızıya boyanmış gibi.

Neredeyse Marty'e ulaşmış durumda - çocuk torpil paketini hatırladığında canavarın insan eline hem benzeyen hem de benzemeyen kocaman tırnaklı elleri, boğazına doğru uzanıyor. Yapacağının kendisi bile farkına varmadan bir kibrit çakıp ana fitile dokunduruyor. Fitil sıcak bir çizgi halinde, elinin arkasındaki tüyleri hafifçe ve kısmen yakan kırmızı kıvılcımlar tükürüyor. Kurtadam bir an için dengesini kaybedip geriliyor ve neredeyse şaşkınlık içindeki bir insan gibi homurduyor. Marty torpil paketini canavarın suratına fırlatıyor.

Torpiller önce ışıklar saçıp ardından gürültüler çıkararak patlıyor. Canavardan öfke ve acı dolu, kükremeyle karışık ince bir çığlık yükseliyor; yüzünde sıçrayan ateş ve yanık baruta doğru pençeler atarak geriye doğru yalpalıyor. Marty canavarın lamba benzeri yeşil gözlerinden birinin, bir seferde patlayan dört torpilin korkunç KA-POW'uyla birlikte dumanlar çıkararak aktığını görüyor. Canavarın çığlıkları şimdi saf acı dolu. Böğürerek pençelerini yüzüne götürüyor, Coslaw'ların evinde ilk ışıklar yanmaya başlarken geride

sadece tütsülenmiş kıllarının kokusunu ve evden gelen ilk şaşkın, korkmuş çığlıkları bırakarak sırtını dönüp ormana uzanan çayıra doğru sekerek uzaklaşıyor.

"O da neydi?" Annesi biraz bile sert çıkmayan sesi yükseliyor.

"Lanet olsun, kim var orada?" diye soruyor babası pek de Koca Ahbap sesiyle konuşmayarak.

"Marty?" diye sesleniyor Kate sesi titreyerek. "Marty iyi misin?" Sesinde kötülükten eser yok.

Büyükbaba Coslaw tüm olaylar boyunca uyuyor.

Büyük kırmızı twizzer sönmeye yaklaşırken Marty tekerlekli sandalyesinde geriye doğru yaslanıyor. Twizzer'ın ışığı şimdi güneşin doğuşunun rengi gibi yumuşak ve hoş bir pembeye dönüşmüş. Çocuk ağlamak için fazla şaşkın. Ertesi gün (polis Dolunay Katili'nin Marty'i susturmak için tekrar saldırabileceği görüşündeydi) annesi ve babası onu yaz tatilinin sonuna kadar kalacağı Vermont, Stowe'daki Jim Amca ve Ida Teyze'yi ziyaret etmek üzere sepetleyecek olmasına rağmen Marty'nin içinde bulunduğu bu şaşkınlık tamamen karanlık bir duygu değildi. Marty kendisine gösterilen ilgi yüzünden içten içe gururlanıyor. Bu duygu yaşadığı şoktan çok daha güçlü. Canavarın korkunç suratına baktı ve hâlâ yaşıyordu. İçindeki basit, çocuksu sevincin yanında, kimseye, onu anlayabilecek Al Dayı'ya bile anlatamayacağı, sessiz bir sevinç de bulunuyordu. Bu sevinci yaşıyordu, çünkü her şeye rağmen havai fişekleri patlatmıştı.

Ailesi psikolojik durumundan endişe etse ve başından geçenler yüzünden ruhunda derin izler kalacak olsa bile Marty Coslaw, bunun yaşadığı en iyi Dört Temmuz kutlaması olduğuna yürekten inanıyordu.

W.

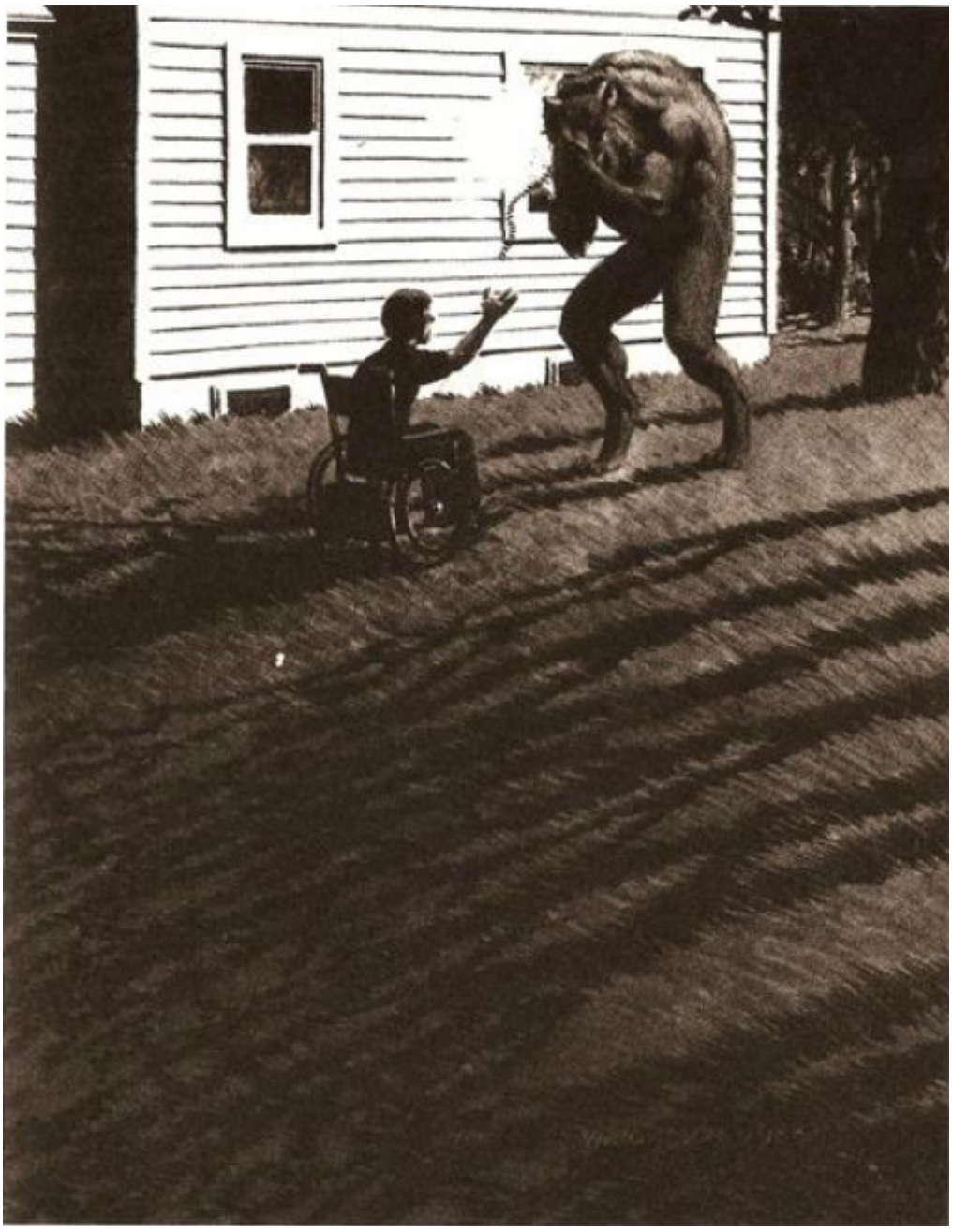

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

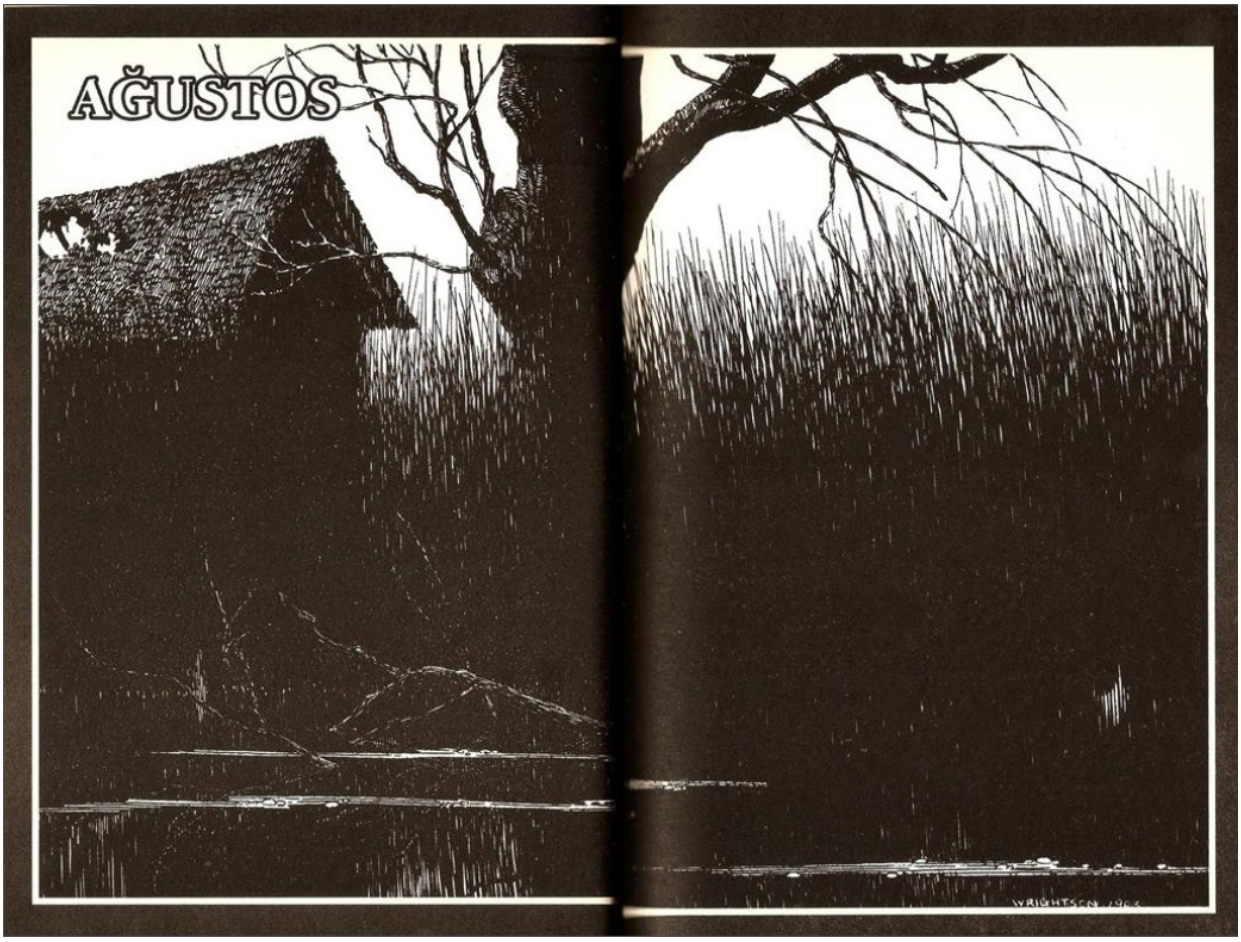
AĞUSTOS
WRIGHTSON 1963

"ELBETTE, ONUN KURTADAM olduğunu düşünüyorum," dedi polis memuru Neary. Oldukça yüksek bir sesle -belki rastlantıydı ama daha çok amaçlı olarak - konuşuyordu ve Stan'in Berber Dükkânı'ndaki konuşmalar birdenbire kesiliverdi. Tarker's Mills halkının hatırladığı en sıcak Ağustos ayının ortasına gelinmişti ve bu gece dolunayın ilk gecesi olacaktı. Yani bütün kasaba nefesini tutmuş bekliyordu.

Memur Neary izleyicilerine dikkatle baktı ve sonra Stan Pelky'nin ortadaki berber sandalyesinin üzerinde, tamamen lisede aldığı eğitimin derinliğinde kalmış, oturaklı, yasalara dayalı ve psikolojik konuşmasına devam etti. (Neary, iri yarı ve yapılı biriydi. Lisede, Tarker's Mills Kaplanları'nın sayılarını[6] çoğunlukla o yapardı; derslerdeki çalışmasıysa ona bir miktar C ve pek az sayılamayacak kadar D kazandırmıştı.)

(6. - *Sayı*: *Touchdown* : Amerikan Futbolu diye adlandırılan, Rugby'nin deforme edilmiş hali olan nefis oyundaki sayı. Deforme edilen bir şeyin aslından daha iyi olabileceğine dair verilebilecek ender örneklerden biri. Bu oyunda (oyun alanı 100 yarda) hücum eden takım, 4 defa top kullanarak 10 yarda ilerlemek zorundadır. Her 10 yarda ilerleyişte top kullanma hakkı devam eder. En sondaki 100 yarda çizgisi topla geçildiğinde sayı olur, bunun adıysa "touchdown"dır. k.n.)

"Bazı herifler vardır." diye sürdürdü, "bunlar bir şekilde iki insan gibidirler. Bölünmüş kişilikler gibi yani, bilirsiniz. Ben onlara s.kik şizolar diyorum."

Kendisine gösterilen saygılı sessizliği takdir etmek için bir süre durup ardından devam etti:

"Şimdi, bu herif bence, böyle biri. Dolunay zamanı geldiğinde çıkıp birini öldürdüğünde ne yaptığını bildiğini sanmıyorum. O herhangi biri olabilir - bankada bir veznedar, Kasaba Yolu üzerindeki benzin istasyonlarının birinde pompacı, hatta belki şu anda burada olan biri. Bir anlamda kendi içinde bir hayvan olup dışardan gayet normal görünmek, elbette öyle, ne sandınız! Ama eğer bana vücudundan kıllar fışkıran ve aya uluyan bir herifin varlığına

inanıp inanmadığımı soruyorsanız ... hayır. Bu boka sadece çocuklar inanır."

"Peki ya Coslaw'ın oğlu, Neary?" diye sordu Stan, Neary'nin ensesindeki yağ rulolarının etrafında dikkatle çalışırken. Uzun, keskin makası *kırt... kırt...* sesleri çıkarıyordu.

"Bu söylediklerimi tamamen doğruluyor," diye biraz öfkeyle yanıtlıyor Neary. "Bu boka sadece çocuklar inanır."

Aslında, Marty Coslaw hakkındaki gelişmeler yüzünden çok öfkeliydi. Kasabada, içlerinde Neary'nin yakın arkadaşı olan Alfie Knopfler'in de olduğu altı kişiyi öldüren kaçığı gören ilk tanık bir çocuktu. Peki Neary'nin çocukla görüşmeye izni var mı? Hayır. Çocuğun nerede olduğunu biliyor mu? Hayır! Eyalet Polisi tarafından kendisine verilmiş yazılı ifadeyle idare etmek zorundaydı ve bu kadarını bile alabilmek için başını eğip selam vermek, sonra geri geri yürümek ve lanet olası bir şekilde *yalvarmak* zorunda kalmıştı. Bunların tek sebebi, eyalet polisinin kendisini bir oyuncak gibi gördüğü, kendi ayakkabılarım bile bağlamaktan aciz olduğunu düşündüğü bir küçük kasaba memuru olmasıydı. Bunların tek sebebi onlarınki gibi lanet olası bir Gri Ayı şapkasının olmamasıydı. Ve o yazılı ifade! Onu kıçım silmek için bile kullanabilirdi. Coslaw'ın oğlunun anlattıklarına göre, şu "canavar" iki metre boyunda ve çıplaktı. Vücudunun her yeri koyu renk kıllarla kaplıydı. Kocaman dişleri, yeşil gözleri vardı ve bir çuval panter boku gibi kokuyordu. Pençeleri vardı, ama pençeler ele de benziyordu. Çocuk bir kuyruğunun da olduğunu düşünüyordu. İsa aşkına, bir *kuyruk.*

"Belki," diye söze giriyor, duvarın yanındaki sandalyelerin birinde oturan Kenny Franklin, "belki de bu herif bir tür kostüm giyiyordun Bilirsin, maske falan gibi bir şeyler işte."

"Buna inanmıyorum," diyor Neary, sözcüklerin üzerinde durarak, varmak istediği noktanın önemini vurgularcasına

başını sallıyor. Stan, Neary'nin ensesindeki dolgun yağ rulolarından birine batırmamak için makasım geri çekmek zorunda kalıyor. "Hayır, efendim! Buna inanmıyorum. Yaz tatiline girmeden önce, çocuk okulda bir sürü kurtadam öyküsü duydu - kendisi de bunu itiraf ediyor - ve sonra o sandalyede oturup bunları düşünmekten, kafasında bu senaryoyu kurmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu zaten. Hepsi lanet olası bir biçimde psikolojik, anlıyor musunuz? Ay ışığında çalıların arasından gelen *sen* olsaydın, çocuk *senin* bir kurt olduğunu düşünecekti, Kenny."

Kenny biraz huzursuzca gülüyor.

"Hayır," diyor Neary, sıkıntıyla. "Çocuğun lanet olası kanıtları hiç yeterli değil."

Marty Coslaw'ın Stowe'daki akrabalarının evinde verdiği yazılı ifadeye karşı duyduğu iğrenme ve hayal kırıklığı içinde Memur Neary şu satırları gözden kaçırmıştı: "Onların dördü birden yüzünde - sanırım buna yüz diyebiliriz - patladı ve tahmin ediyorum bu onun gözünü çıkardı. Sol gözünü."

Eğer Memur Neary bu noktaya kafa yorsaydı - ama yormadı - daha da kibirli bir şekilde gülerdi; çünkü 1984'ün o sıcak, durgun Ağustos ayında sadece bir tek kasaba sakini göz bandı takıyordu ve herkesin arasından *onun* katil olduğunu düşünmek imkânsızdı. Neary, *onun* katil olduğuna inanmaktansa, katilin kendi annesi olduğuna inanırdı.

"Bu davayı çözecek tek bir şey var," diyordu Memur Neary, duvarın yanında oturmuş, Pazar sabahı saç tıraşlarını bekleyen dört ya da beş adama doğru parmağım doğrultarak. "O da iyi bir polis araştırmasıdır. Bunu yapacak adam olmaya niyetliyim. Herifi teslim ettiğimde Şu Gri Şapkalı Eyaletçi'ler neye uğradıklarını şaşıracaklar." Neary'nin yüzü hayalci bir hal alıyor. "Herhangi biri," diyor, "bir veznedar ... bir pompacı. . . barda birlikte içtiğiniz o heriflerden biri. Ama iyi bir polis araştırması bunu çözecektir. Bu laflarıma dikkat edin."

Ama Memur Neary'nin iyi bir polis araştırması, o gece Tarker's Mills'in batısındaki iki toprak yolun kesişme noktasına park etmiş Dodge kamyonetinin içinde otururken, gümüş ay ışığıyla aydınlanmış, kıllı bir kolun açık pencereden içeriye uzanmasıyla birlikte son buluyordu. Domuzlarınkini andıran kısık bir homurtu ve dehşet verici, yabanıl bir koku -hayvanat bahçesindeki aslan kafesinden alabileceğiniz bir koku gibiydi- vardı.

Bir çatırtıyla yana döndürülen kafası yeşil bir gözün içine bakıyordu. Kurtun tüylerini gördü, siyah, nemli burnunu. Burnun geriye kıvrılışıyla dişleri gördü. Canavar neredeyse oyuncu bir edayla ona bir pençe atmıştı ve Neary'nin sağ yanağı dişlerinin görünebileceği bir şekilde yarılmış aşağıya doğru sarkıyordu. Kan her yere fışkırdı. Sıcak kanın, gömleğinin omzundan aşağıya doğru ağır ağır aktığını hissedebiliyordu. Haykırdı; çığlıklar ağzından ve parçalanmış yanağından dışarı fırlıyordu. Canavarın kımıldanan omuzlarının üzerinden, aşağıya doğru sel gibi beyaz ışıklarını akıtan ayı görebiliyordu.

Kemerindeki .45'liği ve .30-.30 'luğu tamamen unuttu. Bu şeyin nasıl da s.kik bir şekilde psikolojik olduğunu tamamen unuttu. İyi bir polis araştırmasını tamamen unuttu. Bunların yerine düşünceleri o sabah berber dükkânında Kenny Franklin'in söylediği bir şeye sabitleniyordu. *Belki de bu herif bir tür kostüm gidiyordur. Bilirsin, maske falan gibi bir şeyler işte.*

İşte bu yüzden, kurtadam Neary'nin boğazına ulaştığında, Neary de onun yüzüne ulaşıyordu. Uzayan yapıştırıcının çıtırtısıyla birlikte lateks maskenin yerinden çıkıp düşeceğini ve böylece katili görebileceğini uman Neary, iki avuç dolusu sert, telimsi kılı kavrayıp çekti.

Ama hiçbir şey olmadı - canavardan yükselen acı ve öfke dolu bir kükreme dışında. Yaratık ona pençesiyle güçlü bir darbe indiriyor - evet, onun bir el olduğunu görüyordu, ama korkunç derecede biçimsizleşmiş bir *el,* çocuk doğru

söylüyormuş - ve adamın gırtlağı parçalanıp açılıverdi. Kan, kamyonetin ön camına ve kontrol panelinin her yanına fışkırıyordu; kan Memur Neary'nin apış arasına sıkıştırılmış duran Busch şişesinin içine damlıyordu.

Kurtadamın diğer eli, Neary'nin yeni kesilmiş saçlarına uzandı ve adamı Ford kamyonetin sürücü bölmesinden dışarıya beline kadar şiddetle çekti. Zafer dolu bir uluşuyun ardından yüzünü ve burnunu Neary'nin boynuna gömdü. Bira, devrilmiş şişeden fokurdayarak dışarıya taşıp fren ve debriyaj pedallarının yanında köpürürken, kurtadam besleniyordu.

Tüm bunlar psikoloji için çok fazlaydı.

Tüm bunlar iyi bir polis araştırması için çok fazlaydı.

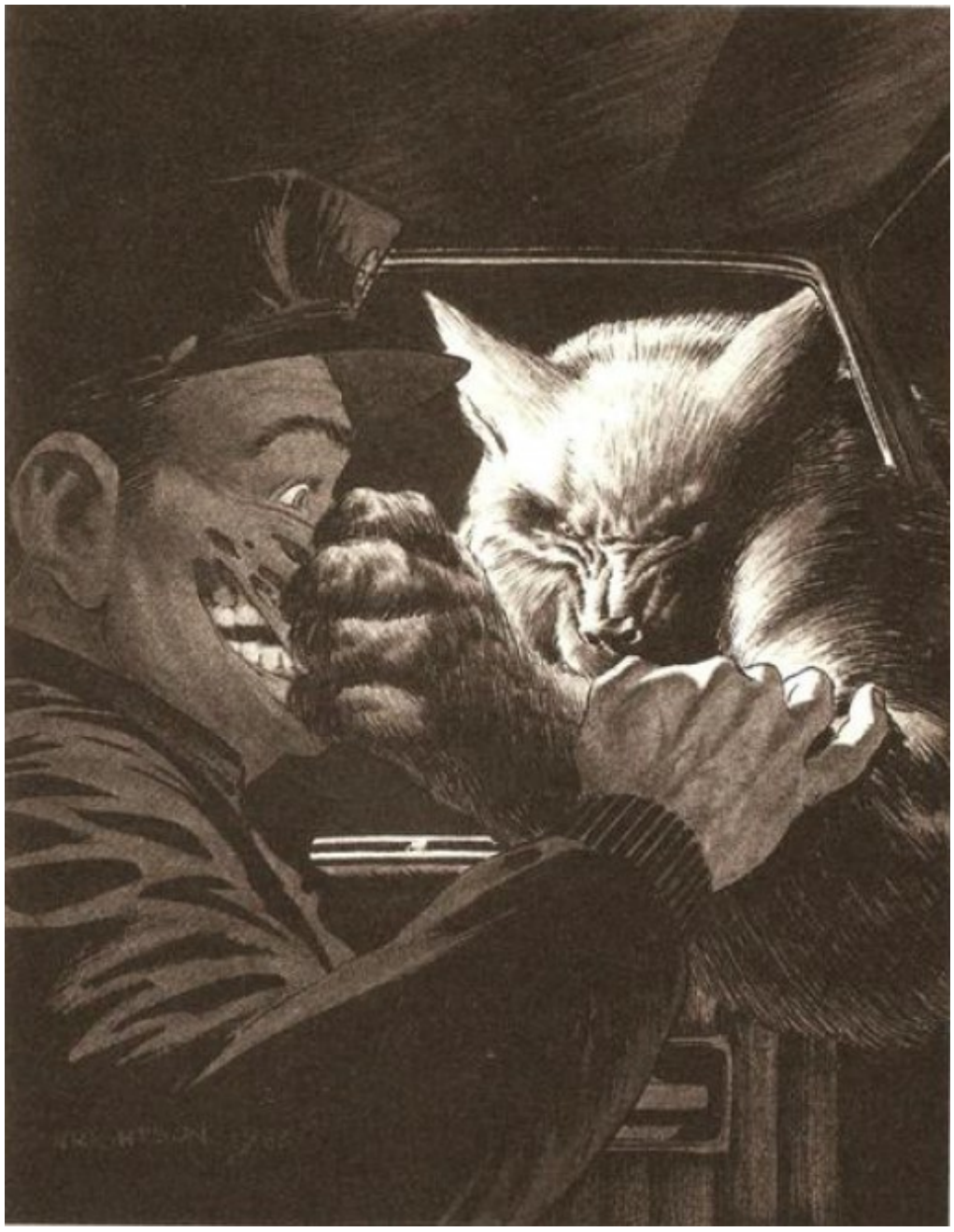

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

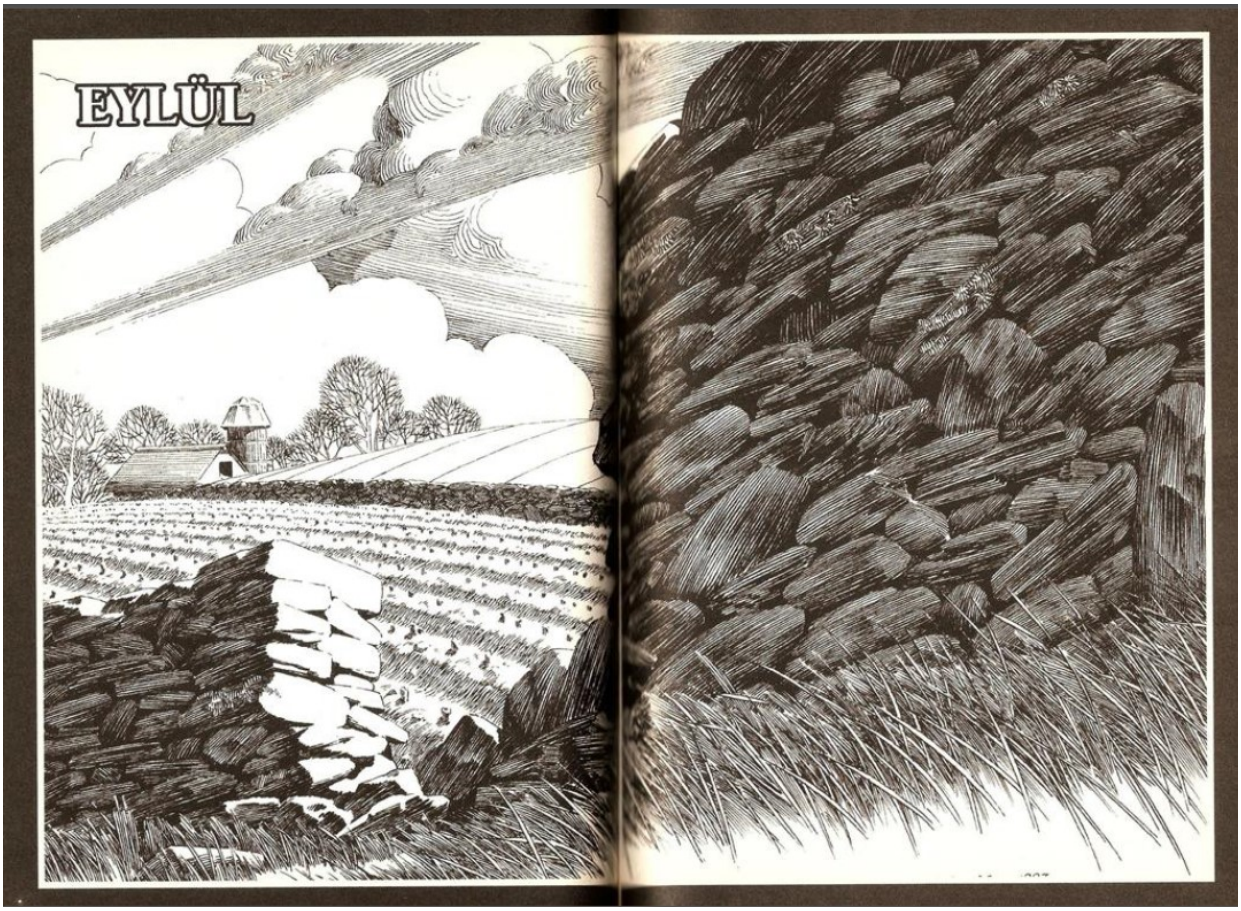
EYLÜL

EYLÜL, HAFİF HAFİF ilerleyip dolunay gecesi yaklaştıkça Tarker's Mills'in korkmuş sakinleri sıcakların en azından bir süre için kesilmesini bekliyor, ama bu gerçekleşmiyordu. Koskoca dünyanın başka yerlerinde beysbol ve futbol sezonları bir bir başlamıştı; Kanada'daki Kayalık Dağları'nda, yılların şen Willard Scott'u Tarker's Mills sakinlerine Eylül ayının yirmi birinde bir ft kar yağacağını bildiriyordu. Ama dünyanın bu köşesinde yaz öylece kalakalmıştı. Gündüzleri sıcaklıklar seksenlerde seyrediyordu; çocuklar okullarına döneli üç hafta olmuştu ve saatleri gerçek zamanda geçen her saat için bir dakika ilerliyormuş gibi görünen sınıfların içinde ter dökmekten hiç mutlu değillerdi. Kocalar ve karıları hiç sebepsiz yere hırçın bir şekilde tartışıyorlardı. Paralı yolun girişindeki Kasaba Yolu'nun üzerinde bulunan O'Neil'in Gulf İstasyonu'nda, bir turist Pucky O'Neil'e benzin fiyatı konusunda söylendiğinde Pucky benzin pompasının başıyla herifin beynini dağıtıyordu. New Jersey'li olan herifin üst dudağına dört dikiş atılması gerekmişti, herif suratında sahte bir ifadeyle ve kısık bir sesle homurdanarak onu dava etmekten ve mahkemeye vermekten bahsedip duruyordu.

"Bu herifin neden şikâyet ettiğini bilmiyorum," diye o gece, barda asık bir suratla konuşuyordu Pucky. " Ona sadece gücümün yarısıyla vurdum, biliyor musun? Eğer herife *bütün* gücümle vursaydım onun o akıllı ağzını iyice benzetecektim. Biliyor musun?"

"Elbette," diyor Billy Robertson, çünkü Pucky eğer aynı fikirde olmadığı takdirde, *ona* da bütün gücüyle vuracakmış gibi görünüyordu. "Bir biraya daha ne dersin, Puck?"

"Sen de birinci sınıf yalakanın tekisin," dedi Pucky.

Milt Sturmfuller, bulaşık makinesinin tabakların birinden çıkaramadığı küçük bir yumurta parçası yüzünden karısını hastanelik ediyordu. Karısının öğle yemeği için kendisine

verdiği tabağın üzerindeki kurumuş sarı lekeye bakan Milt, kadına sağlam bir tane geçirmişti. Pucky O'Neil'ın da söyleyeceği gibi, Milt karısına bütün gücüyle vurmuştu. "Lanet olası pasaklı orospu," diye söyleniyordu, mutfak zeminine yayılıp kalmış Donna Lee'nin tepesinde dikilerek, kadının kırık burnundan ve kafasının arkasından kanlar akıyordu. "Annem bulaşıkları tertemiz yıkardı ve onun bir bulaşık makinesi bile yoktu. *Senin* derdin ne?" Daha sonra, Milt, Portland Devlet Hastanesi'nin acil odasında doktora, Donna Lee'nin merdivenlerden düştüğünü söyledi. Evliliğinin dokuz yılını bir savaş halinde geçirdikten sonra artık dehşete düşmüş ve yılmış durumdaki Donna Lee de bunu doğrulayacaktı.

Dolunay gecesi saat yedi sularında rüzgâr çıkmıştı - o uzun yaz mevsiminin ilk üşütücü rüzgârıydı. Rüzgâr kuzeyden fırtına bulutları getiriyor, dolunay bir süre için bu bulutların aralarına dalıp çıkarak ve onları dövülmüş gümüş rengine dönüştürerek adeta bulutlarla elim sende oyunu oynuyordu. Ardından bulutlar kararıp yoğunlaştı ve dolunay gözden kayboldu . . . ama hâlâ oradaydı; Tarker's Mills'in yirmi mil dışındaki evden gelgit dalgalarının hissedildiği gibi eve daha yakın olan Canavar da dolunayın çekimini hissedebiliyordu.

Sabah iki sularında, kasabanın yaklaşık yirmi mil dışında bulunan Batı Stage Yolu'ndaki Elmer Zinneman'ın domuz ağılından korkunç cıyaklamalar yükseliyordu. Üzerine sadece pijamasının altım ve terliklerini giymiş olan Elmer, tüfeğini almaya gitti. 1947'de Elmer kendisiyle evlendiğinde on altı yaşında ve neredeyse güzel bir kadın olan karısı dışarı çıkmaması, evde kendisiyle kalması için ağlayıp yalvarıyordu. Elmer kadını savurup uzaklaştırdı ve girişte duran silahını eline aldı. Domuzlar artık sadece cıyaklamıyordu; *çığlıklar atıyorlardı.* Sesleri, bir manyak tarafından pijama partilerinde gafil avlanmış bir sürü genç kızın attığı çığlıklar gibiydi. Elmer gidiyordu ve hiçbir şey

onu durduramayacaktı, böyle diyordu karısına ... ve gecenin içinde yükselen bir zafer ulumasıyla birlikte adamın nasırlaşmış eli arka kapının mandalında donakalıyordu. Bu bir kurt ulumasıydı, ama ulumada o kadar insani bir şey vardı ki, işte o şey Elmer'in kapı mandalını bırakmasını ve Alice Zinneman tarafından oturma odasına sürüklemesine izin vermesini sağlayacaktı. Adam kollarını karısına dolamıştı ve kadını kanepeye doğru götürüyordu; orada ikisi, iki korkmuş çocuk gibi oturup kaldılar.

Artık domuzların çığlıkları duraklamaya başlamıştı ve tamamen susuyorlardı. Evet, susuyorlardı. Birer birer susuyorlardı. Gargara yaparken çıkan boğuk gürültülere benzeyen korkunç sesler domuzların cıyaklamalarını bastırıyordu. Canavar yeniden uludu ve uluması dolunay gibi gümüşe benziyordu. Elmer pencereye doğru gitti ve bir şeyin - ne olduğunu söyleyemeyeceği bir şeyin - sıçrayarak karanlığın derinliklerinde kaybolduğunu gördü.

Ardından yağmur başlamıştı, Elmer ve Alice tüm ışıkların yanık olduğu yatak odalarında, yataklarının üzerinde otururlarken yağmur pencereleri topa tutuyordu. Soğuk bir yağmurdu, sonbaharın ilk gerçek yağmuru ve yarın yaprakların üzerine ilk renk dalgaları düşmeye başlayacaktı.

Elmer, ağılında beklediği şeyle karşılaştı; bir katliam. Dokuz dişi domuzunun tamamı ve erkek domuzlarının ikisi ölmüştü - bağırsakları deşilmiş ve kısmen yenmişlerdi. Çamurun içinde yatıyorlardı, leşlerinin üzerine soğuk yağmur damlaları çarparken yuvalarından fırlamış gözleri sonbaharın soğuk gökyüzüne çevrilmişti.

Elmer'in Minot'tan çağırdığı kardeşi Pete, onun yanında duruyordu. Uzun bir süre boyunca konuşmadılar ve sonra Elmer, Pete'in de aklından geçenleri söylemeye başladı. "Sigorta zararın bir kısmını karşılayacaktır. Hepsini değil, ama bir kısmını. Sanırım gerisini de ben halledebilirim. Başka bir insanın yerine benim domuzlarımın ölmesi daha iyi."

Pete başını sallayarak onayladı. "Yeter artık " diye yağmur yüzünden zar zor duyulan bir mırıltıyla söylendi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir sonraki dolunayda dışarıda kırk adam olmalı... ya da altmış ... ya da yüz altmış. Bütün salaklar bile bunu görebilirken milletin etrafta dolanıp hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmayı kesmesinin zamanı geldi artık! Isa aşkı için, şuraya bir baksana!"

Pete, toprağı işaret ediyordu. Katledilmiş domuzların çevresinde, ağılın yumuşak toprağının üzerinde bir sürü iz vardı. Kurt izlerine benziyorlardı... ama aynı zamanda, tuhaf bir biçimde de insan izlerine.

"Şu s.kik izleri görüyor musun?"

"Görüyorum," diye kabullendi Elmer.

"Bu izleri Pike'daki Tatlı Betsy'nin mi yaptığını sanıyorsun?"

"Hayır. Sanmıyorum."

"Bu izleri kurtadam yaptı," diye devam etti Pete, "bunu sen de biliyorsun, Alice de biliyor, bu kasabadaki çoğu insan da biliyor. Canı cehenneme, bir sonraki kasabadan geliyor olmama rağmen *ben* bile biliyorum." 1650'lerin bir New England Püriteni'nin yüzüne benzeyen aksi ve sert bir yüzle kardeşine doğru baktı. Ve sonra tekrarladı: 'Yeter artık. Bu işin bitirilmesinin zamanı geldi."

Yağmur iki adamın yağmurluklarının üzerine durmaksızın hafif hafif vurmayı sürdürürken, Elmer bu sözler üzerinde uzun uzun düşündü ve ardından başını sallayarak onayladı. "Ben de böyle düşünüyorum. Ama gelecek dolunay doğru zaman değil."

" Kasım'a kadar beklemek mi istiyorsun? "

Elmer başıyla onayladı. "Çıplak ormanda. Eğer kar yağarsa çıplak ormanda daha iyi iz sürülür."

"Bir sonraki aya ne dersin?"

Elmer Zinneman, ambarının yanındaki ağılında katledilmiş domuzlarına bakıyordu. Ardından kardeşi Pete'e baktı.

"İnsanlar, dikkatli olsalar daha iyi olur."

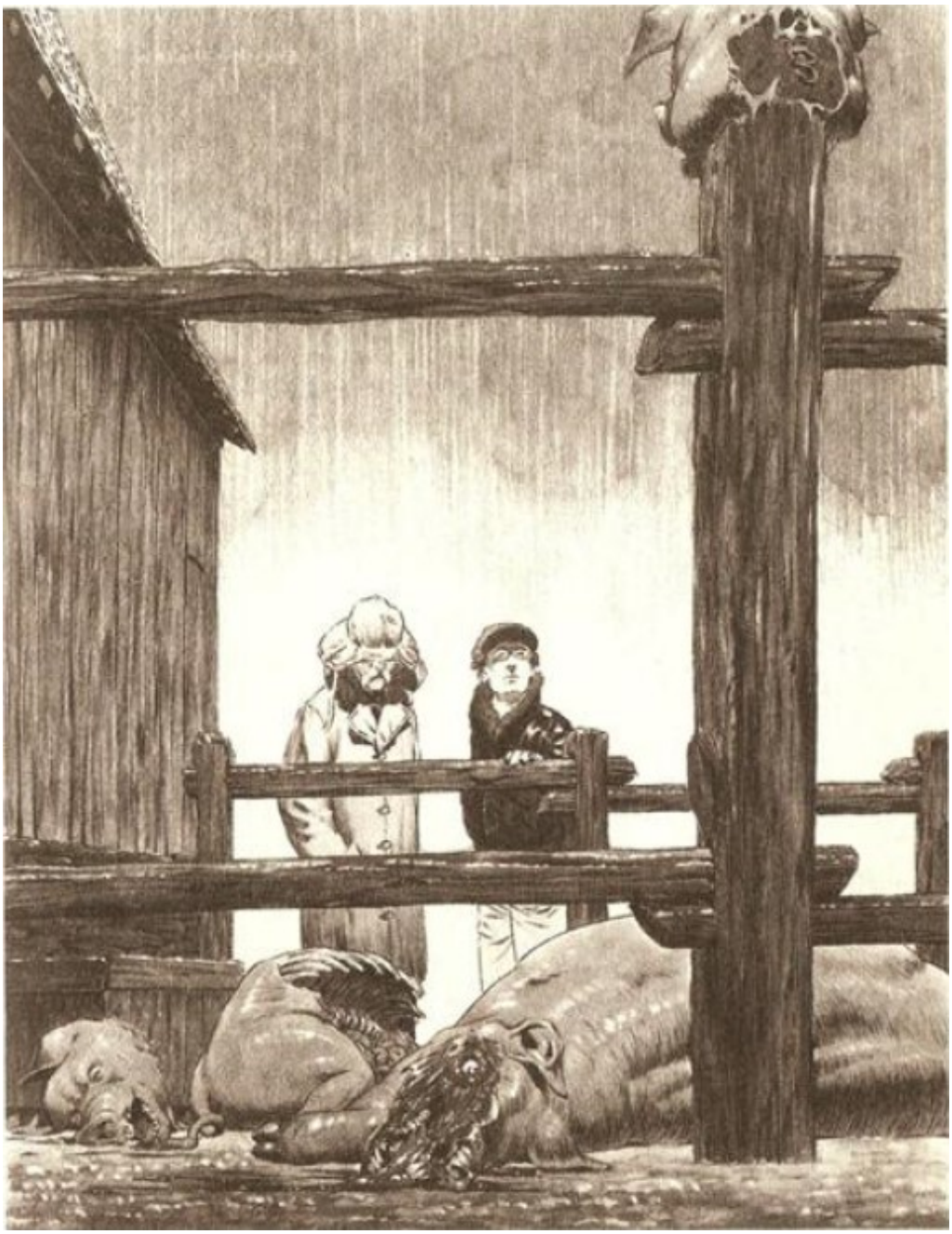

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

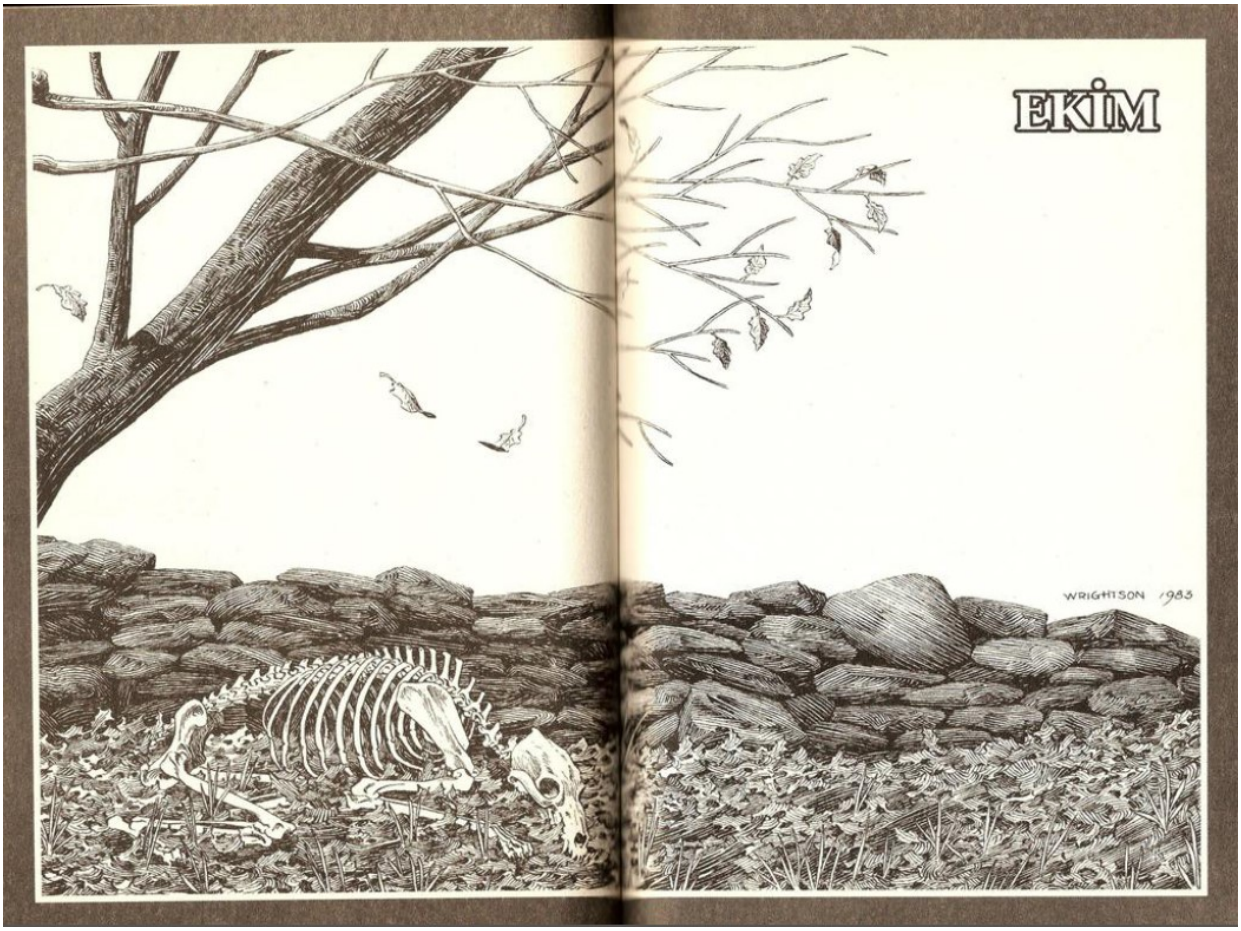
EKİM
WRIGHTSON 1983

CADILAR BAYRAMI GECESİNDE, Marty Coslaw, tekerlekli sandalyesinin aküsü tamamen tükenmiş olarak Şeker ya da Şaka gezisinin ardından eve döndüğünde, dosdoğru yatağına gitti; yarım ay, elmas taneciklerine benzeyen yıldızlarla süslenmiş soğuk gökyüzünde yükselene dek orada uyanık olarak öylece yatacaktı. Dışarıda, bir dizi Dört Temmuz torpilinin hayatını kurtardığı verandada, titretici bir rüzgâr sararmış yaprakları ve iri, yassı döşeme taşlarının üzerindeki şişe kapaklarını girdap gibi döndürüyordu. Yaşlı kemikler gibi tıkırdıyorlardı. Ekim dolunayı Tarker's Mills'e yeni bir cinayet getirmeden geçip gitmişti, peş peşe iki aydır böyle oluyordu. Kasaba sakinlerinin bazıları - berber Stan Pelky ve kasabanın tek otomobil alım satım dükkânı olan Blodwin Chevrolet'nin sahibi Cal Blodwin gibi - dehşetin geride kaldığına inanıyorlardı, katilin bir serseri ya da ormanda yaşayan başıboş biri olduğuna ve artık tam tahmin ettikleri gibi, başka bir yerlere gittiğine inanıyorlardı. Ama diğerleri bundan o kadar da emin değildi. Bunlar, Elmer Zinneman'ın Eylül dolunayında öldürülen on bir domuzunun üzerine, Ekim dolunayının bir gün sonrasında, paralı yolun yakınlarında katledilmiş olarak bulunan dört geyiğin üzerine kafa yoranlardı. Uzun sonbahar gecelerinde, barda içilen biralarla birlikte tartışmalar iyice şiddetleniyordu.

Ama Marty Coslaw biliyor.

Bu gece babasıyla şeker ya da şaka gezmesine çıkmıştı (babası Cadılar Bayramı'nı severdi, insanı adeta kamçılayan soğuğu sevdiği gibi, kapılar açılıp Tarker's Mills'in tanıdık yüzleriyle karşılaştıkları zaman o içten Koca Ahbap sesiyle kahkahalar atmayı, "Hey, hey!" ya da "Ding-dang-dong!" gibi ahmakça şeyler söylemeyi de severdi). Marty başına geçirdiği büyük plastik Don Post maskesi ve sakat bacaklarım örten kocaman bir cüppeyle Yoda kılığına girmişti. "Sen *her zaman* her istediğini alırsın," demişti Kate,

maskeyi gördüğünde başını arkaya doğru atarak . . . ama kızın kendisine gerçekten kızgın olmadığını biliyordu (ve sanki bunu doğrulamak istermişçesine, kız onun kostümünü tamamlamak için ustaca eğriltilmiş bir Yoda değneği yapmıştı); ama herhalde şeker ya da şaka için artık fazla büyük sayıldığına üzülüyordu. Onun yerine, kendinden büyük, liseli arkadaşlarıyla bir partiye gidecekti. Donna Summer plakları dinleyip dans edecek, bir ipten sarkan elmayı elleri arkadan bağlı iki kişinin yemeğe çalıştığı elmayı kap oyununu oynayacak, ardından ışıklar söndürülüp bir şişe çevrilecek ve belki de bir oğlanı istediği için değil, ama ertesi gün derste kızlarla birlikte bu konuda konuşup kıkırdaşmak eğlenceli olacağı için öpecekti.

Marty'nin babası oğlunu kamyonete bindirmişti, çünkü kamyonette onu rahatça indirip bindirmek için yapılmış bir rampa vardı. Marty, bu rampadan aşağı inip tekerlekli sandalyesinin üzerinde, babasıyla birlikte caddeleri vızıldayarak turlamıştı. Şeker torbasını kucağında taşıyordu, yolları üzerindeki tüm evlere ve şehir merkezindeki birkaç eve uğradılar: Collins'lere, Maclnne'lere, Manchester'lara, Miliken'lere, Easton'lara. Kasabanın barında şekerli mısırla dolu bir kavanoz vardı. Kongregasyonal Kilisesi'nin papaz odasında Snicker çikolataları ve Baptist Kilisesi'nin papaz odasındaysa Chunky çikolataları vardı. Ardından Randolph'lar, Quinn'ler, Dixon'lar ve bir ya da iki düzine daha ev ziyaret edilmişti. Marty eve dolup taşan bir şeker torbasıyla ... ve bir parça da korkunç, neredeyse inanılmaz bir bilgiyle dönmüştü.

Biliyordu.

Kurtadamın kim olduğunu biliyordu.

Marty'nin turunun bir noktasında, iki dolunay cinneti arasındaki sakinlik dönemini güven içinde yaşayan Canavarın ta kendisi, Don Post Yoda maskesinin altında yüzünün nasıl da solduğunu ya da eldivenlerinin içindeki parmaklarının Yoda değneğini tırnakları beyazlaşana kadar

nasıl da sıktığını fark etmeden torbasına şeker atmıştı. Kurtadam Marty'e gülümsemiş ve onun plastik kafasına hafif hafif vurmuştu.

Ama o kurtadamdı. Marty'nin böyle düşünmesinin tek nedeni adamın bir göz bandı takıyor olması değildi. Başka bir şey daha vardı - yaklaşık dört ay önceki o gümüş renkli yaz gecesinde gördüğü hayvanın hırlayan yüzüyle bu adamın yüzü arasında esaslı bir benzerlik vardı.

İşçi Günü'nün[7] ertesi günü, Vermont'tan Tarker's Mills'e dönüşünden bu yana Marty hep çevresini izlemişti, eninde sonunda kurtadamı göreceğine, gördüğü zaman da onu tanıyacağına da emindi, çünkü kurtadam tek gözlü biri olacaktı. Kurtadamın gözlerinden birini çıkardığına oldukça emin olduğunu söylediği zaman polislerin başlarını sallayarak buna dikkat edeceklerini söylemelerine rağmen, onların kendisine gerçekten inanmadıklarını anlayabilmişti. Belki sadece bir çocuk olduğu, belki de yüzleşmenin gerçekleştiği o Temmuz gecesi orada bulunmadıkları içindi. İki şekilde de fark etmezdi. Gördüğünün kurtadam olduğunu biliyordu.

(7.- *İşçi Günü:* Labor Day: Amerika Birleşik Devletleri'nde, Eylül'ün ilk pazartesi gününe rastlayan işçi günü ya da bayramı, çn.)

Tarker's Mills, küçük bir kasabaydı ama dağınık bir yerleşime sahipti. Marty bu geceye kadar etrafta tek gözlü bir adam görmemiş ve çevresine çeşitli sorular sormaya cesaret edememişti; çünkü annesi zaten Temmuz'da başına gelen olayın oğlunun üzerinde sürekli bir damga vurmuş olabileceğinden korkuyordu. Eğer annesiyle dedektifçilik oynamaya kalkarsa, kadının er ya da geç bu korkuya yeniden kapılmasından çekiniyordu. Ayrıca - Tarker's Mills küçük bir kasabaydı. Eninde sonunda Canavar'ı insan yüzüyle görecekti.

Eve dönüşlerinin ardından Bay Coslaw (geçmişte ve şu an binlerce öğrencinin *Koç* Coslaw'ı) akşamın getirdiği heyecanın Marty'i yorduğunu ve oğlunun bu yüzden

böylesine sessiz olduğunu düşünmekteydi. Ama gerçekte durum böyle değildi. Marty, kendisini - o harika havai fişek gecesi dışında - hiç bu kadar uyanık ve canlı hissetmemişti. Çocuğun asıl düşündüğü şuydu: eve dönüşünün ardından kurtadamın kim olduğunu öğrenmek yaklaşık altmış gününü almıştı, çünkü Marty bir Katolikti ve kasabanın eteklerinde St. Mary Okulu'na gidiyordu.

Göz bandı takan adam, torbasına bir Chunky atıp gülümseyen ve plastik maskesinin üzerine hafif hafif vuran adam bir Katolik değildi. Canavar, Grace Baptist Kilisesi'nin rahibi Lester Lowe'du.

Başını kapıdan dışarıya uzatıp gülümserken Marty, kapıdan sızan lamba ışığının altında göz bandını net bir biçimde görmüştü. Göz bandı, fare gibi ufak tefek bir adam olan rahibe neredeyse korsansı bir görüntü kazandırmıştı.

"Gözünüz için çok üzüldüm," diye Koca Ahbap sesiyle gürledi Bay Coslaw. "Umarım ciddi bir şey değildir."

Rahip Lowe'un gülümseyişi sabır dolu bir şekilde uzadı. Aslında, diye konuştu, gözünü kaybetmişti. Başındaki iyi huylu bir tümöre ulaşmak için gözünü almak zorunda kalmışlardı. Ama bu Tanrı'nın isteğiydi ve kendisi de bu duruma ayak uydurabilirdi. Marty'nin kafasını tamamen kaplayan maskeye bir kez daha hafifçe vurmuş ve tanıdığı başka insanların katlandığı daha ağır dertler olduğunu söylemişti.

Ve işte şimdi Marty, yatağında uzanmış yatarken Ekim rüzgârının dışarıda şarkı söyleyişini, mevsimin son yapraklarını hışırdatışını, araba yolunun yan tarafında duran oyulmuş balkabakların göz çukurlarından geçip bir baykuş gibi ötüşünü dinliyordu. Yıldızlarla süslenmiş gökyüzünde, yarım ayı seyrediyordu. Aklındaki soruysa şuydu: *Şimdi ne yapacaktı?*

Bilmiyor, ama zaman içinde yanıtın geleceğine emin olduğunu hissediyordu.

Dışarıda, rüzgârdan bir ırmak, Ekim'i silip kayan yıldızlarla dolu soğuk Kasım'ı, sonbaharın demir ayını getirerek Tarker's Mills'in üzerinden akıp geçerken çocuk gencecik insanların derin ve rüyasız uykusunu uyuyordu.

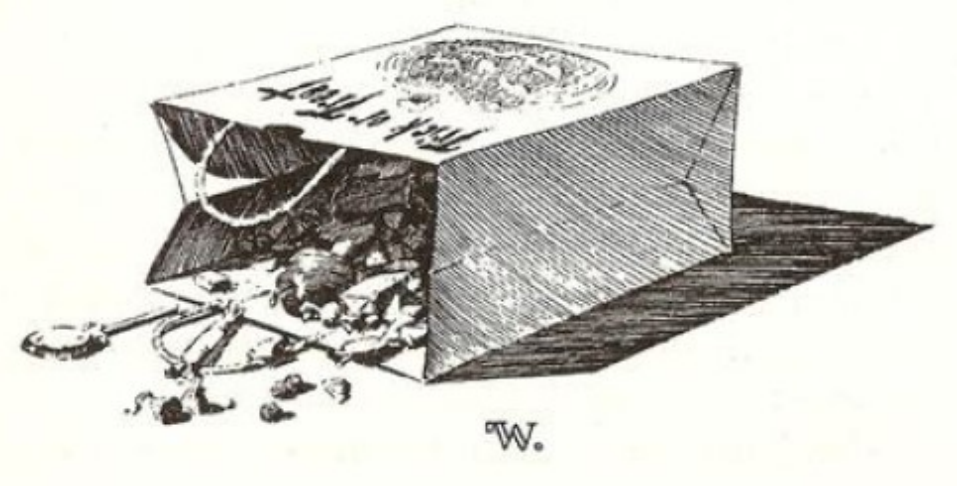

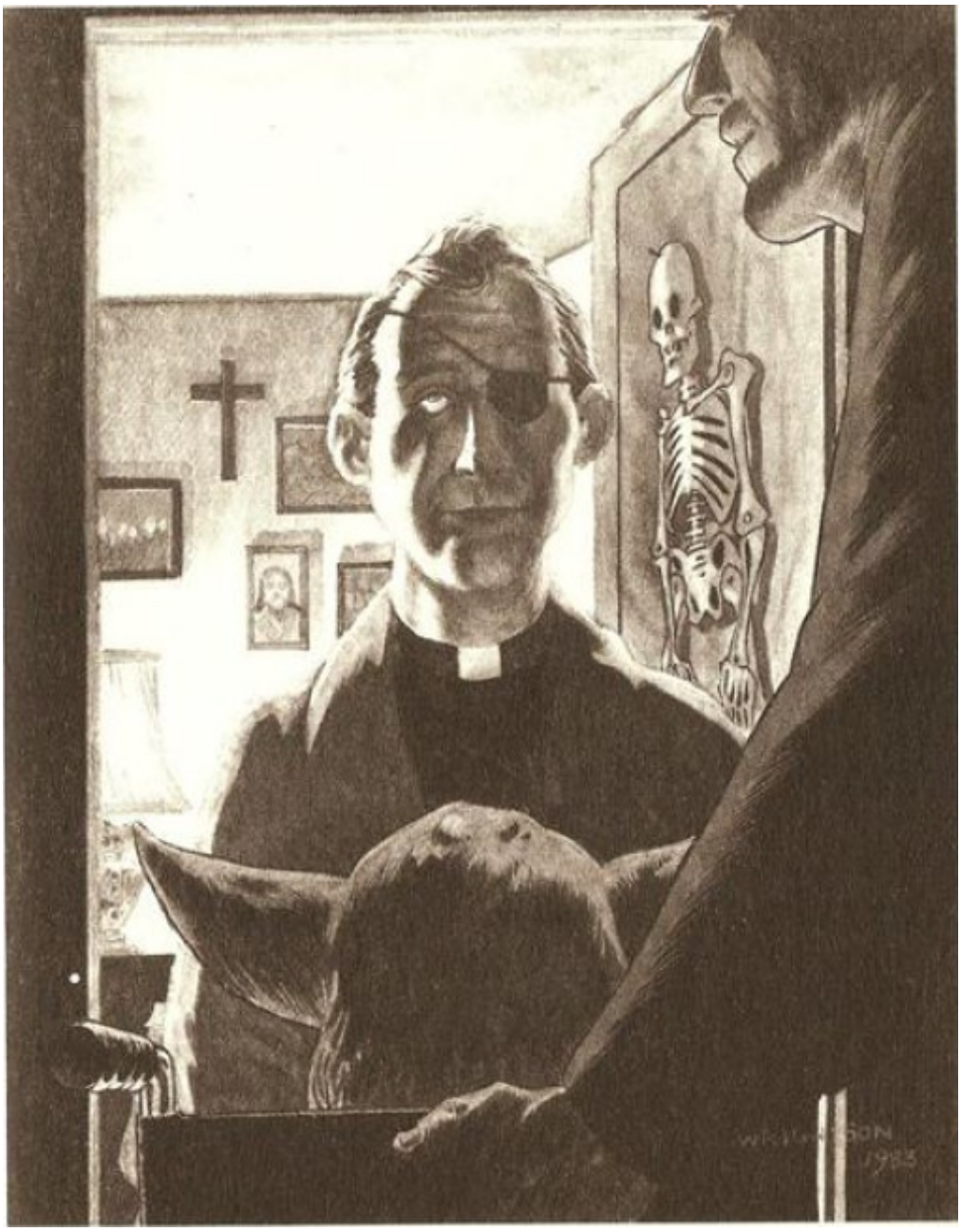

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

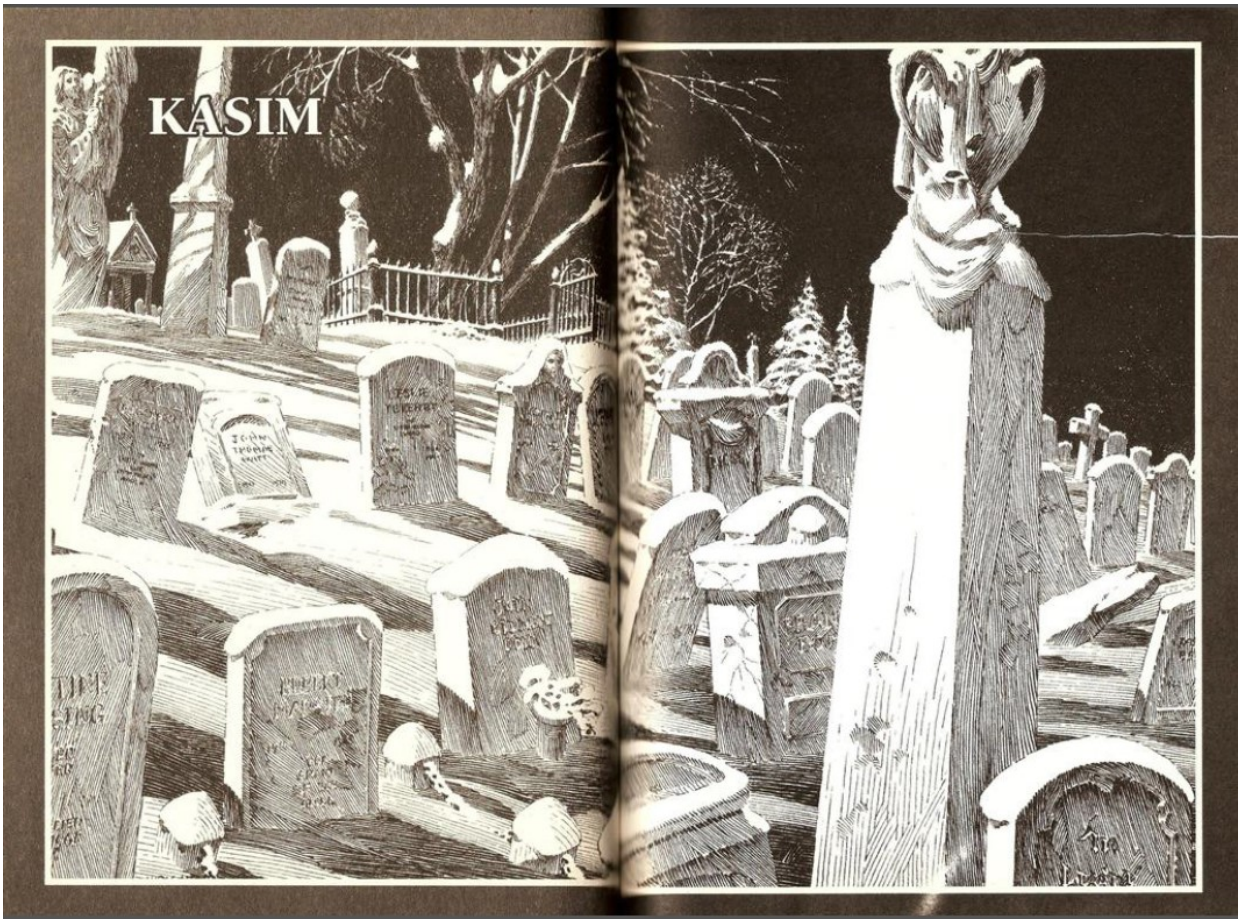
KASIM

TIPKI BİR SİGARANIN izmariti gibi Kasım'ın karanlık merhametsizliği Tarker's Mills'in üzerine çökmüştü. Ana Cadde'nin üzerinde tuhaf bir hareketlenme görünüyordu. Peder Lowe bu hareketliliği Baptist Kilisesi'nin papaz evinden izliyordu, mektuplarını almak için dışarıya henüz çıkmıştı, bir Kanga[8] sırasını andıran toz içindeki kamyonetlerin oluşturduğu - Ford'lar, Chevy'ler, International Harvester'lar - kuyruğun bir yılan gibi kasabadan uzaklaşmasını izlerken elinde altı genelge ve bir mektup tutuyordu.

(8.- Kanga : Latin Amerika'ya özgü bir dans. çn.)

Hava durumu spikeri karın geldiğini söylemekteydi, ama bunlar fırtına öncesinin alametleri değildi; henüz ortada daha sıcak bölgelerde olmak adına, av ceketinizi giyip silahınızı yanınıza alıp köpekleri kamyonetin arkasına atarak Florida ya da Kaliforniya'nın altın sahillerine gitmenizi gerektirecek bir durum yoktu. Elmer Zinneman'ın ve kardeşi Pete'in önderliğindeki grubun köpekleri, silahları ve bir sürü altılı bira paketiyle ortaya çıkışının dördüncü günüydü. Olay, dolunay yaklaştıkça yapılması moda olan geçici bir eğlence halini almıştı. Kuş sezonu geçmişti, geyik sezonu da. Ama kurtadam sezonu hâlâ açıktı ve bu gruptaki adamların büyük bölümü her şeyi yoluna koymaya kararlı merhametsiz maskelerinin altında aslında çok iyi vakit geçiriyorlardı. Koç Coslaw'ın da diyebileceği gibi, bu lanet olası bir gerçekti!

Bu adamlardan bazıları, Peder Lowe'un tanıdığı, gürültü yapıp eğlenmek dışında başka hiçbir şey yapmıyorlardı; bu durum onlar için ormanın derinliklerine girmek, biraları çekip dere yataklarına işemek, balıklar, kurbağalar ve zenciler hakkında şakalar yapıp sincaplara ve kargalara ateş etmek adına iyi bir fırsattı. *Asıl hayvanlar bunlar,* diye düşünüyordu Lowe, eli farkında olmadan, Temmuz'dan beri taktığı göz bandına giderken. *Birileri birilerini vuracak gibi*

görünüyordu. Bu olay şimdiye kadar gerçekleşmediği için kendilerini şanslı saymalıydılar.

Arkalarında bağıran, havlayıp uluyan köpeklerle birlikte son kamyonetler de klaksonlarını çalarak Tarker's Tepesi'nin üzerinde görüntüden çıkıyorlardı. Evet, gerçekten de adamların bazıları gürültü ederek eğleniyorlardı ama bazıları - örneğin Elmer ve Pete Zinneman gibileri - ciddi olarak ölüm tehlikesi taşıyorlardı.

Eğer o yaratık, adam veya canavar ya da her neyse, bu ay avlanmaya çıkarsa köpekler onun kokusunu alacaktır, diye Elmer'in iki hafta önce berber dükkânında konuştuğunu duymuştu Peder Lowe. *Ve eğer o şey - ya da o adam - dışarı çıkmazsa, o zaman biz de belki bir hayat kurtarmış oluruz. Ya da en azından birinin çiftlik hayvanlarını.*

Evet, adamların arasında bu işi ciddiye alan birkaç kişi var - belki bir düzine, belki de iki. Ama Lowe'un aklının arkalarında bu yeni ve tuhaf duyguyu - köşeye sıkışmışlık duygusunu uyandıran onlar değildi.

Bu duygusunun asıl sebebi o mektuplardı. En uzunu iki cümleden oluşan, çocuksu bir şekilde emek vererek yazılmış ve bazen imla hataları barındıran o mektuplar. Bugün gelen ve üzerinde yine aynı çocuksu el yazısıyla *Peder Lome, Baptist Papaz Evi, Tarker's Mills, Maine 04491* yazılmış mektuba bakıyordu.

Şimdi, bu tuhaf, tuzağa düşürülmüşlük duygusu ... köpeklerin kendisini bir şekilde çıkmaz bir sokağa sürüklediğini fark eden tilkinin de böyle hissedeceğini düşünüyordu peder. Tilkinin, dişlerini göstererek kendisini şüphesiz parçalara ayıracak olan köpeklerle savaşmak için döndüğü o panik anı.

Kapıyı sıkıca kapatıyor ve eskiden kalma duvar saatinin vakur tik taklarının duyulduğu oturma odasına giriyor; oturuyor ve Bayan Miller'in haftada iki kez cilaladığı masanın üzerine altı dini genelgeyi koymasının ardından

yeni mektubunu açıyordu. Tıpkı diğerleri gibi bu mektupta da bir selamlama girişi yoktu. Tıpkı diğerleri gibi bu da kimse tarafından imzalanmamıştı. Bir ilkokullunun kullanabileceği çizgili bir defterden koparılmış yaprağın yaklaşık olarak ortasına şu cümle yazılmıştı:

Neden kendini öldürmüyorsun ?

Peder Lowe elini alnına koyuyor - eli hafifçe titremekte. Diğer eliyle kâğıt parçasını buruşturuyor ve masanın ortasındaki büyük cam küllüğe koyuyor (Peder Lowe tüm danışmanlık işlerini oturma odasında yapar ve kilise cemaatinin bazı sorunlu üyeleri de sigara içerlerdi). Cumartesi öğleden sonraları giydiği "ev" süveterinin cebinden bir kutu kibrit çıkarıp diğerlerini yaptığı gibi bu mektubu da yakıyor. Yanışını seyrediyor.

Lowe'un iki ayrı safhada geldiği bu duruma dair bildikleri şöyleydi: Mayıs'taki kâbusundan sonra, Eski Pazar Buluşmasındaki herkesin kurtadama dönüştüğünü gördüğü o rüyadan ve Clyde Corliss'in içi dışına çıkarılmış cesedini bulduğu o korkunç günden sonra fark etmeye başlamıştı ki. . . yani . . . kendisiyle ilgili bir şeyler yolunda gitmiyordu. Bunu başka türlü nasıl söyleyeceğini bilemiyor. Bir şeyler *yolunda gitmiyordu.* Ama aynı zamanda, genellikle dolunay dönemlerindeki bazı sabahlarda, kendini şaşılacak derecede *iyi,* şaşılacak derecede *sağlıklı* ve şaşılacak derecede *güçlü* hissettiğini de biliyordu. Bu duygu ayla beraber geriye çekiliyor ve bir sonraki ayla beraber yeniden büyüyordu.

Rüyasını ve Corliss'in ölümünü takip eden günlerde, o güne dek göz ardı edebildiği diğer şeylerin doğruluğunu da kabul etmek zorunda kalmıştı. Çamurlu ve parçalanmış giysiler. Sebebini bilemediği tırnak izleri ve çürükler (ama sıradan tırnak izleri ve çürükler gibi ağrıyıp sızlamadıkları için bunların . . . göz ardı edilmeleri çok kolay olmuştu). Bazen ellerinde ve . . . dudaklarında bulduğu kan lekelerini dahi göz ardı edebilmişti.

Sonra, Temmuz[7]un beşinde, ikinci safha başlamıştı. Basitçe açıklanırsa şöyleydi: Uyandığında bir gözü kördü. Kesikler ve tırnak izlerinde de olduğu gibi göz kaybının da hiçbir acısı yoktu; sadece eskiden sol gözünün olduğu yerde pıhtılaşmış kanla kaplı, korkunç bir oyuk vardı. Artık bu noktada anladıkları inkâr edilmek için çok fazlaydı: kurtadam *kendisiydi;* Canavar *kendisiydi.*

Son üç gündür tanıdık duygular içindeydi: ciddi bir yerinde duramama hali, neredeyse neşe dolu bir sabırsızlık ve vücudunda bir gerginlik hissi. İşte yine geliyordu - değişim neredeyse yeniden başlayacaktı. Bu gece dolunay yükselecek ve avcılar köpekleriyle dışarıda olacaklardı. Neyse, bu önemli değildi. Çünkü onların düşündüğünden daha akıllıydı. Bir insan-kurt'tan bahsediyorlar, ama onu sadece bir kurt olarak değerlendiriyorlardı, bir insan olarak değil. Onlar kendi kamyonetlerini kullanabiliyorlarsa, o da kendi küçük Volare'sini kullanabilirdi. Bu öğleden sonra Portland yolu boyunca arabasını sürüp kasabanın eteklerinde bir motelde kalmayı düşünüyordu. Eğer değişim gerçekleşirse, etrafta ne avcılar ne de köpekler olacaktı. Kendisini korkutan *onlar* değildi.

Neden kendini öldürmüyorsun?

Mektupların ilki bu ayın başında gelmişti. Basitçe şöyle diyordu:

Kim olduğunu biliyorum.

İkincisinde yazılansa şuydu:

Eğer sen bir Tanrı adamıysan bu kasabadan git.

İnsanlar yerine hayvanları öldüreceğin bir yere git.

Üçüncüyse şöyleydi:

Buna bir son ver.

Hepsi buydu; sadece *Buna bir son ver.* Ve şimdi de

Neden kendini öldürmüyorsun?

Çünkü istemiyorum, diye huysuz bir şekilde düşünüyor Peder Lowe. *Bu şey - başıma gelen her neyse - benim talep ettiğim bir şey değildi. Ne bir kurt tarafından ısırılmıştım ne de bir çingene tarafından lanetlenmiştim. Bu sadece . . . oldu işte. Geçen Kasımın sonlarında bir gün, kilisenin giyinme odasındaki vazolara koymak için biraz çiçek toplamıştım. Sunshine Tepesi'ndeki küçük güzel mezarlığın yakınlarından. Daha önce hiç böyle çiçekler görmemiştim ... ben kasabaya dönene kadar solup gitmişlerdi. Her biri kararıp ölmüştü. Herhalde her şey o zaman başladı. Böyle olduğunu düşünmek için gerçekten hiçbir nedenim yok... ama böyle olduğunu düşünüyorum ve kendimi öldürmeyeceğim. Hayvan olan onlar, ben değilim.*

Notları kim yazıyor?

Bunu bilmiyordu. Marty Coslaw'a yapılan saldırı Tarker's Mills'in haftalık gazetesinde yazılmamıştı. Üstüne üstlük peder dedikodulara kulak vermemesiyle gurur duyan biriydi. Ayrıca, tıpkı Marty'nin, dini çemberleri kesişmediği için Cadılar Bayramı'na kadar Lowe hakkında hiçbir şey bilmeyişi gibi rahip de Marty hakkında hiçbir şey bilmiyor ve aylık döngüler sona erdiğinde kurtadamken yaptıklarına dair - o alkoliklere özgü kendini iyi hissetme halinden ve öncesindeki oluşan yerinde duramama güdüsünden başka - hiçbir şey hatırlamıyordu.

Ben bir Tanrı adamıyım, diye düşünüyordu, yerinden kalkıp yavaş adımlarla gezinmeye ve adımlarını eski duvar saatinin vakur tik taklarının duyulduğu sessiz oturma odasında hızlandırmaya başlarken. *Ben bir Tanrı adamıyım ve kendimi öldürmeyeceğim. Ben burada iyilik yapıyorum ve bazen kötülük yapıyorsam, ki benden önceki insanlar da kötülükler yapmışlardı; kötülük de Tanrı'ya hizmet eder ya da Eyüb'ün Kitabı'nda bize böyle söylendi; eğer Dışardan bir yerden lanetlendiysem Tanrı beni Kendi zamanına getirecektir. Her şey Tanrı'ya hizmet eder... peki o kim? Bunu araştırmalı mıyım? Dört Temmuz günü kim saldırıya*

uğramış? Ben (o) gözümü (gözünü) nasıl kaybettim (kaybetti)? Belki de o, susturulmalı . . . ama bu ay değil, ilk önce köpeklerini kulübelerine koymalarını sağlayalım. Evet...

Peder, giderek daha da hızlı bir biçimde yürümeye başlamıştı, öne doğru eğilmiş olarak yürüyordu ve sakalının da farkında değildi, genellikle seyrek çıkardı (sadece üç günde bir tıraş olarak idare edebilirdi... ve artık tıraş zamanı gelmişti, hepsi bu), şimdi yüzünden sakalları kalın, pasaklı ve tel tel fışkırıyordu, bu gecenin sonuna doğru zümrüt yeşiline dönüşecek olan kahverengi gözünün elalaşmaya başladığının da farkında değildi. Odanın içinde hızla gezinmesini sürdürürken kamburlaşıyor ve kendi kendine konuşmaya başlıyordu . . . ama sözcükleri giderek kısılıyor ve daha çok bir homurtuya dönüşüyordu.

Sonunda, gri Kasım öğleden sonrası örs rengi bir alacakaranlığa bağlanırken, mutfağa doğru fırlıyordu, kapının yanındaki askıdan Volare'sinin anahtarlarını kaptı ve arabasına doğru neredeyse koşarak gitti. Portland'a doğru hızla sürdü, gülümsüyordu ve mevsimin ilk karı, demir gökyüzünün dansçıları, uzunların önünden aşağıya süzülmeye başladığında bile yavaşlamayacaktı. Ayın bulutların üstünde bir yerlerde olduğunu hissediyordu; onun gücünü hissediyordu; göğsü beyaz gömleğinin dikişlerini zorlayarak genişliyordu.

Radyodan Rock'n'Roll çalan bir istasyonu buldu, kendisini tam anlamıyla ... *harika* hissediyordu!

O gecenin daha geç saatlerinde oluşacak olan şeyler Tanrı'nın takdiri olabilirdi ya da ay ışığının aydınlattığı gecelerde insanların, güvenli taş surların içinde tapındıkları o eski tanrıların bir jesti - ah, bu çok komikti, gerçekten, çok komik, çünkü Lowe Canavara dönüşmek için ta Portland'a kadar gitmişti ve o karlı açık Kasım gecesi parçaladığı adam Milt Sturmfuller, tüm yaşamı boyunca Tarker’s Mills'de yaşamış biriydi... ve belki de her şeyin ötesinde Tanrı'nın adil

olduğu düşünülebilirdi, çünkü eğer Tarker's Mills'de birinci sınıf bir bok varsa, o da Milt Sturmfuller'di. Tıpkı diğer gecelerde yaptığı gibi hırpalanmış karısı Donna Lee'ye mesaiye kaldığını söyleyip buraya gelmişti, ama mesaisi aslında

Rita Tennison adında bir fahişeydi ve evli oldukları bunca yıl boyunca tek bir erkeğe bile bakmamış olan Donna Lee'ye, Rita'yla geçirdiği tatlı bir gecenin ardından kendisine bulaşan uçuğu çoktan geçirmişti bile.

Peder Lowe, Portland-Westbrook sınırı yakınlarında Driftwood isimli bir motelde yer ayırtmıştı ve o motel, Milt Sturmfuller ile Rita Tennison'un bu Kasım gecesinde işlerini yapmak için seçtikleri moteldi.

Milt, arabasında bıraktığı bir burbon şişesini alıp getirmek için saat onu çeyrek geçe dışarı çıktı ve tek gözlü Canavar karla örtülmüş, on tekerlekli bir Peterbilt tırının tepesinden üzerine atladığında ve sıkı bir vuruşla kafasını koparıp attığında, aslında adam dolunay gecesini Tarker's Mills'den uzakta geçirmekte olduğu için kendisini tebrik ediyordu. Milt Sturmfuller'in hayatında son olarak duyduğu ses, kurtadamın yükselen zafer hırıltısıydı; kafası Peterbilt'in altına yuvarlanmıştı, gözleri açılmış bir şekilde bakıyordu, boynundan etrafa kan fışkırmaktaydı ve Canavar burnunu adamın boynuna gömüp beslenmeye başlarken titreyen elindeki burbon şişesi yere düşüyordu.

Bir sonraki gün, Tarker's Mills'deki Baptist Kilisesi'nin papaz odasında kendini *tamamen . . . harika* hissederken Peder Lowe, gazetede cinayet haberini okuyacak ve dindarca şunları düşünecekti: O *iyi bir adam değildi. Her şey Tanrı'ya hizmet eder.*

Ve bunun ardından da düşünmeye şöyle devam ediyordu: *Mektupları gönderen çocuk kim? Temmuz ayındaki kurban kim olacaktı? Artık bunu bulmanın zamanı geldi. Biraz dedikodu dinlemenin zamanı geldi.*

Peder Lowe göz bandım düzeltiyor, gazetenin yeni bir sayfasını çevirmesinin ardından düşünüyordu: Her *şey Tanrı'ya hizmet eder, eğer bu Tanrının isteğiyse, onu bulacağım. Ve onu susturacağım.* Sonsuza *dek.*

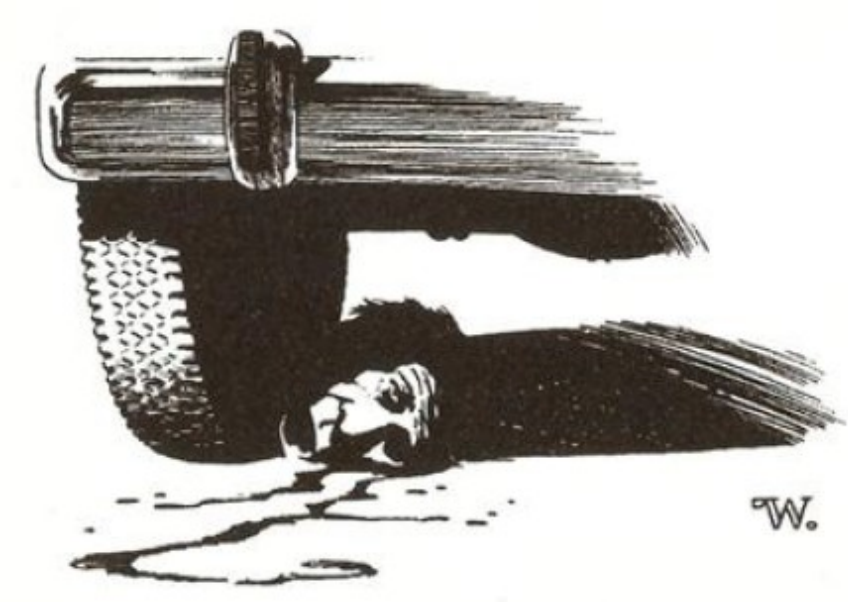

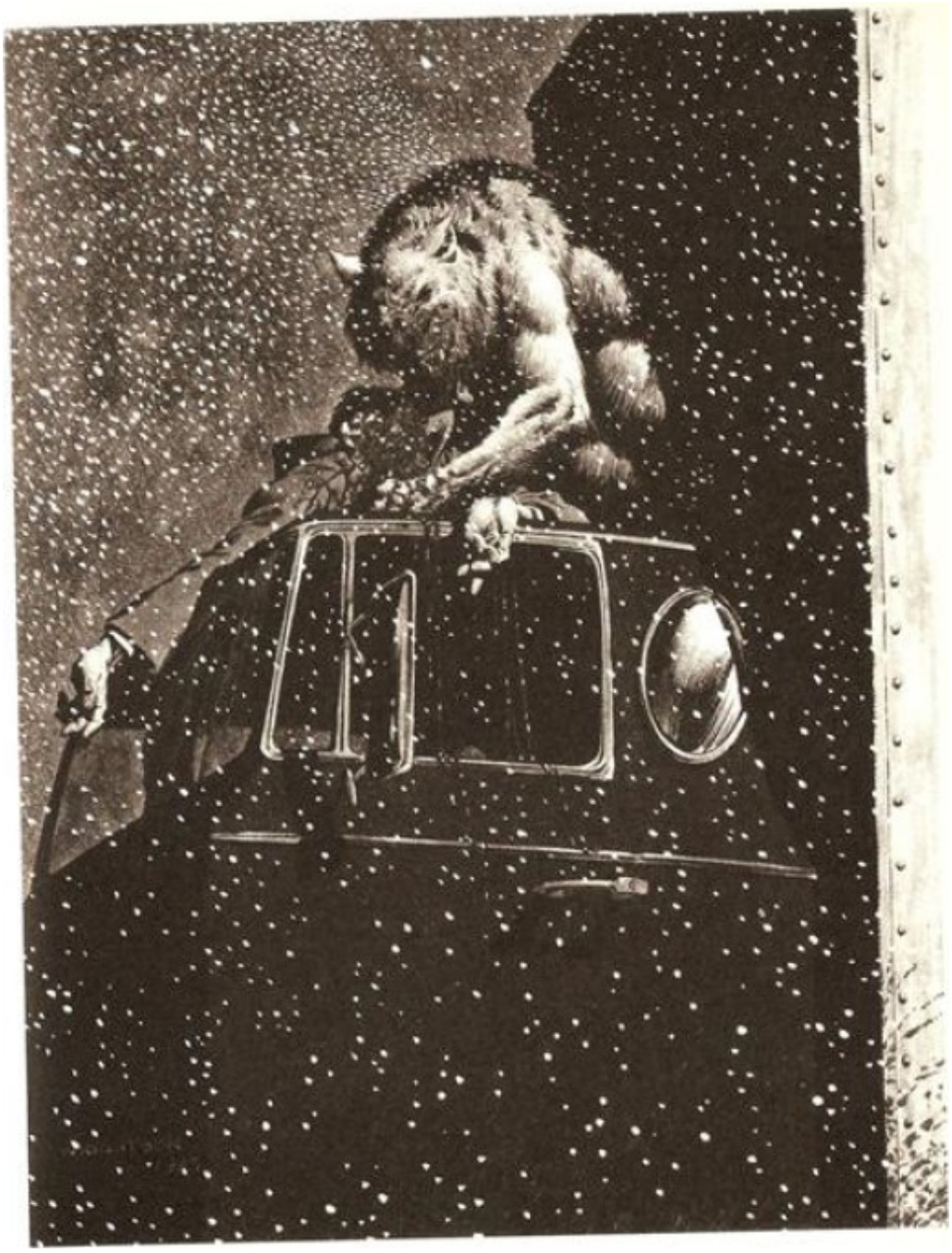

ocak

şubat

mart

nisan

mayıs

haziran

temmuz

ağustos

eylül

ekim

kasım

aralık

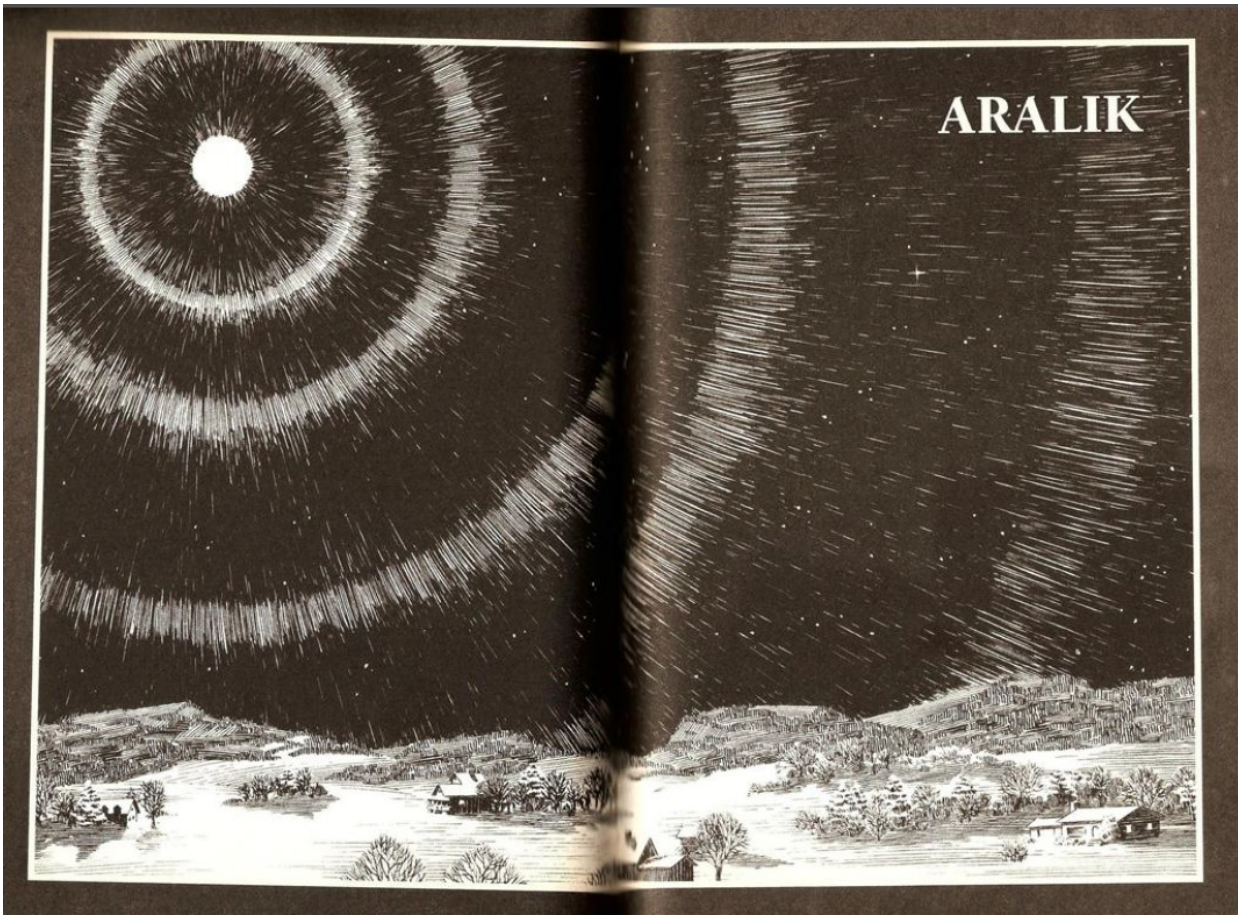
ARALIK

YENİ YIL ARİFESİ'NDE, gece yarısından sonraki ilk on beş dakika. Dünyanın geri kalanında olduğu gibi Tarker's Mills'te de yıl kapanıyor ve dünyanın geri kalanında olduğu gibi Tarker's Mills'te de yeni yıl değişimler getiriyor.

Milt Sturmfuller ölmüş ve sonunda esaretinden kurtulan karısı Donna Lee kasabadan taşınmıştı. Bazılarının dediğine göre Boston'a, diğerlerine göreyse Los Angeles'a gitmişti. Başka bir kadın Corner Kitapçısı'nı işletmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı, ama şükürler olsun ki, berber dükkânı, Basket Market ve bar eski yerlerinde işlerini sürdürüyorlardı. Clyde Corliss ölmüştü, ama hiçbir işe yaramayan iki erkek kardeşi Alden ve Errol, hâlâ hayatta ve sağlıklıydılar, iki kasaba ötedeki A&P'de yemek fişlerini paraya çeviriyorlardı - bu işi, burada, Mills'te yapmaya cesaret edemiyorlardı. Tarker's Mills'in en güzel turtalarını pişiren Büyük-an-ne Hague kalp krizinden ölmüştü; Willie Harrington, doksan iki yaşındaydı, Kasım'ın sonlarında Ball Caddesi'ndeki küçük evinin önündeki buzda kayarak düşüp kalça kemiğini kırmıştı; ama kütüphaneye varlıklı bir yaz sakininin vasiyeti üzerine yüklü bir bağış yapılmıştı ve gelecek yıldan itibaren, anımsanamayacak kadar eski zamanlardan beri kasaba toplantılarına konu olan kütüphanenin çocuk bölümünün yapımına artık başlanacaktı. Ollie Parker, okul müdürü, Eylül ayında durduramadığı bir burun kanaması geçirmiş ve ardından kendisine akut yüksek tansiyon teşhisi konmuştu. *Beynindeki damarlar çatlamadığı için şanslısın,* diye homurdanmıştı doktor, tansiyon aletini kolundan çözerken ve Ollie'ye yaklaşık yirmi kilo vermesi gerektiğini söylemişti. Nasıl olduysa, Ollie Noel'e kadar yirmi kiloyu verdi. Artık yeni bir erkek gibi görünüyor ve kendisini öyle hissediyordu. Karısı çapkın bir sırıtışla yakın arkadaşı Delia Burney'e "Yeni bir erkek gibi *davranıyor,*" diyecekti. Uçurtma mevsiminde Canavar tarafından öldürülen Brady Kincaid hâlâ ölüydü. Ve

okulda Brady'nin bir sıra arkasında oturan Marty Coslaw ise hâlâ kötürümdü.

Bazı şeyler değişirken bazı şeylerse değişmiyor ve Tarkers Mills'de bir yıl gelirken bir diğeri sona eriyordu - uluyan bir tipi dışarıda kükrüyordu, Canavar da etraftaydı. Bir yerlerde.

Marty Coslaw ve dayısı Al, Coslaw'ların oturma odasında oturmuş Dick Clark'ın Sallanan Yeni Yıl Arifesi programını izliyorlardı. Al Dayı kanepede oturuyordu. Marty ise tekerlekli sandalyesinin üzerinde televizyonun karşısında oturuyordu. Marty'nin kucağında bir silah vardı, .38'lik Colt Woodsman. İki mermi silahın yuvalarına yerleştirilmişti, ikisi de saf gümüştü. Kurşunları yapan, Al Dayı'nın Hampden'dan bir arkadaşı olan Mac McCutcheon'du. Başlangıçta biraz karşı çıkmasına rağmen bu Mac McCutcheon, Marty'nin gümüş kilise merasimi kaşığını bir propan fenerinin alevinde eritmişti ve hızla dönerek gitmesi için gereken barut ağırlığını da ayarlamıştı. "Çalışacağını garanti edemem," demişti Al Dayı'ya, "ama herhalde çalışır. Ne öldüreceksin, Al? Bir kurtadam ya da bir vampir?"

"Her birinden birer tane," demişti sırıtarak Al Dayı. "İşte bu yüzden sana iki kurşun yaptırıyorum. Etrafta dolaşan bir banshee[9] de var, ama babası Kuzey Dakota'da ölmüş ve bu yüzden Fargo'ya giden uçağı yakalaması gerekti." Bir süre karşılıklı kahkahalarla gülmelerinin ardından Al şöyle konuşmuştu: "Bunlar yeğenim için. Filmlerdeki canavarlara deli oluyor ve ben de bunun onun için ilginç bir Noel hediyesi olacağını düşündüm."

(9.- *Banshee:* İrlanda dilinde *Bean Sidhe,* İskoçya Kelt dilinde *Ban Sith* diye isimlendirilen, Kelt folklorundaki doğaüstü yaratık. Geceleyin bir *banshee'nin* hüzünlü ağlayışını ya da yüksek sesle dövünüşünü işitmenin aileden bir kişinin öleceğinin habercisi olduğuna inanılırdı, çn.)

"Eğer bir tahta parçasına falan ateş ederse, o tahtayı dükkâna getir," demişti Mac. "Ne olduğunu görmek isterim."

Aslında Al Dayı, bu konu hakkında nasıl düşünmesi gerektiğini hiç bilmiyordu. Temmuz'un üçünden beri Marty'i

görmemiş ve Tarker's Mills'e de uğramamıştı; çünkü tahmin ettiği gibi, ablası, yani Marty'nin annesi, havai fişekler yüzünden ona çok kızgındı. *Senin yüzünden ölebilirdi, seni aptal sürüngen! Tanrı aşkına ne yaptığını düşünüyordun?* diye telefonun diğer ucundan haykırıp duymuştu.

Görünüşe bakılırsa hayatını kurtaran o havai fişekler olmuş -diye cevap vermeye çalışmıştı Al, ama kulağına bağlantının kesildiğini gösteren keskin bir klik sesi gelmişti. Ablası dik kafalının biriydi; eğer bir şeyi duymak istemiyorsa duymazdı.

Ardından, bu ayın başlarında Marty'den bir telefon gelmişti. "Seni görmeliyim Al Dayı," demişti Marty. "Konuşabileceğim tek kişi sensin."

"Annemiz bana biraz bozuk, evlat," diye cevaplamıştı Al Dayı.

"Bu önemli," diye ısrar etmişti Marty. "Lütfen, *lütfen."*

Bunların üzerine Al Dayı, Mill's'e gelmiş, ablasının sinirli buz gibi sessizliğine cesaretle karşı koymuş ve Aralık başındaki soğuk bir günde, dikkatli bir şekilde spor arabasının koltuğuna yerleştirdiği Marty'i gezintiye çıkarmıştı. Ama bu defa hız ve çılgınca kahkahalar atılmadı. Yalnızca Marty konuşuyor ve Al Dayı sessizce dinliyordu. Hikâye anlatıldıkça Al Dayı'nın içindeki huzursuzluk da giderek büyümüştü.

Marty, Al Dayı'ya olanları anlatmaya, muhteşem havai fişek gecesinden ve yaratığın sol gözünü Kara Kedi torpilleriyle nasıl havaya uçurduğundan başlamıştı. Ardından Cadılar Bayramı'm anlatıp Peder Lowe'dan bahsetti. En sonunda da Peder Lowe'a isimsiz mektuplar gönderdiğini söyledi... başlangıçtakiler isimsizdi, Milt Sturmfuller'in Portland'da öldürülüşünün ardından gönderdiği son ikisi dışında. Bu iki mektubu, İngilizce dersinde kendisine öğretildiği gibi imzalamıştı: *Sevgilerimle, Martin Coslaw.*

"Adama o mektupları yollamamalıydın, ne isimsiz ne de isminle!" diye sertçe konuştu Al Dayı. "İsa aşkına, Marty! *Yanılıyor* olabileceğin hiç aklına gelmedi mi?"

"Elbette, geldi," demişti Marty, "İşte bu yüzden son ikisini kendi adımla imzaladım. Bana bundan sonra neler olduğunu sormayacak mısın? Onun babamı arayıp, benim neden kendini öldürmüyorsun? ya da etrafını çeviriyoruz şeklinde mektuplar yolladığımı söyleyip söylemediğini sormayacak mısın?"

"Bunu yapmadı, öyle değil mi?" diye sordu Al, yanıtı zaten biliyordu.

"Hayır," dedi Marty sessizce. "Babamla konuşmadı, annemle konuşmadı, hatta benimle bile konuşmadı."

"Marty, bunun yüzlerce sebebi olabilir-"

"Hayır. Sadece *bir* tane var. O kurtadam, o canavar ve dolunayı bekliyor. Peder Lowe olarak hiçbir şey yapamaz. Ama kurtadam olarak çok şey yapabilir. Beni tamamen susturabilir."

Marty öyle acı bir yalınlıkla konuşmuştu ki Al neredeyse ikna olmuş durumdaydı. "Peki, benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Marty, ne istediğini anlattı. İki gümüş kurşun istiyordu ve onları ateşlemesi için bir tabanca gerekiyordu; bir de Al Dayı'nın yeni yıl arifesinde, yani dolunay gecesinde evde olmasını istiyordu.

"Böyle bir şey yapmayacağım," dedi Al Dayı. "Marty, sen iyi bir çocuksun, ama bunların hepsi deli saçması. Sanırım tekerlekli sandalyeden kaynaklanan ateşli bir hastalığa falan tutuldun. Eğer bu konuda düşünürsen, söylediklerimi anlayacaksın."

"Belki de," dedi Marty. "Ama tam yeni yıl günü bir telefon alırsan ve sana yatağımda parçalara ayrılmış bir şekilde ölü bulunduğuma dair bir şey söylenirse, kendini nasıl

hissedeceğini bir düşün? Vicdanın bunu kaldırabilir mi Al Dayı?"

Al konuşmaya çalıştı, ama ağzını birden çat diye kapatıvermişti. Mercedes'in ön tekerleklerinin yeni yağmış karı çıtırtılar çıkararak ezişini duyarak, aniden araba yoluna döndü. Geri vitese aldı ve hızla ilerledi. Vietnam'da savaşmış ve orada birkaç madalya kazanmıştı; birçok şehvetli bayanla uzun süreli ilişkiler yaşamayı başarıyla engelleyebilmişti; ama şimdi kendisini, on yaşındaki yeğeni tarafından yakalanıp tuzağa düşürülmüş gibi hissediyordu. On yaşındaki *kötürüm* yeğeni. Elbette ki vicdanında bu konuda değil bir yük olmasını, böyle bir şeyin gerçekleşme olasılığının bile olmasını istemiyordu. Ve Marty bunu biliyordu. Marty, biliyordu ki, Al Dayı'sı böyle bir şeyin doğru olma ihtimalinin binde bir olduğunu bile düşünse -

Dört gün sonra, Aralık'ın onunda Al Dayı aramıştı. "Harika bir haberim var!" diye tekerlekli sandalyesiyle oturma odasına gelen Marty, durumu ailesine bildirdi. "Al Dayı yeni yıl arifesinde buraya geliyor!"

"Kesinlikle *gelmiyor,"* dedi annesi en soğuk ve sert sesiyle.

Bu Marty'nin gözünü korkutmadı. "Aaaa, özür dilerim - ama onu çoktan davet ettim," dedi. "Hem şömine için parti tozu da getirecekmiş."

Annesi günün geri kalanında her göz göze gelişlerinde Marty'ye dik dik bakmayı sürdürdü ... ama kardeşini arayıp gelmemesini söylemedi ve zaten en önemli olan da buydu.

O geceki yemekte Katie çocuğun kulağına bir yılan gibi tısladı: "Sen *her zaman* istediğini alıyorsun! Sadece kötürüm olduğun için!"

Marty, sırıtarak fısıldadı: "Ben de seni seviyorum kardeşim."

"Seni küçük piç.'"

Kız öfkeyle yerinden fırlayıp gitti.

Ve işte, yeni yıl arifesi gelmişti. Fırtınanın giderek şiddetini arttırması yüzünden Marty'nin annesi Al'in gelmeyeceğinden emin olmaya başlamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Marty de çok zor anlar yaşadı... ama Al Dayı saat sekiz gibi geldi, spor Mercedes'i yerine ödünç alınmış daha dayanıklı bir araç kullanıyordu.

On bir buçuk olduğunda, tıpkı Marty'nin öngördüğü şekilde, ikisi dışında ailedeki herkes yatağına gitmişti. Al Dayı olayı hâlâ alaya alıyor olsa da kalın CPO paltosunun altında saklayarak bir yerine iki tabanca getirmişti. Bütün ailenin yatağına gitmesinin ardından (bu arada Marty'nin annesi sanki kızgınlığını iyice belirtiyormuşçasına, Marty'nin babasıyla paylaştığı yatak odasının kapısını sertçe çarparak kapatmıştı) içinde iki gümüş kurşun bulunan tabancayı sessizce Marty'ye verdi. Diğer tabanca ise daha sıradan kurşunlarla doldurulmuştu ... ama Al, eğer kaçığın biri bu gece buraya gelirse (ki zaman geçtikçe ve hiçbir şey olmadıkça, bundan daha fazla şüphe etmeye başlıyordu) bu .45'lik Magnum'un onu durduracağını hesaplıyordu.

Şimdi, televizyonda, kameraların gittikçe daha sık üzerine çevrildiği, Times Meydanı'ndaki Allied Chemical Binası'nın tepesindeki büyük ışıklı topu izliyorlardı. Yılın kalan son dakikaları da hızla tükenmekteydi. Kalabalık neşeyle haykırıyordu. Televizyonun karşısındaki köşedeyse, artık kurumaya başlamış ve kahverengileşmiş olan Coslaw Noel ağacı, hediyelerinden mahrum kalmanın verdiği buruklukla durmaktaydı.

"Marty, hiçbir şey - " diye söze başlamıştı Al Dayı ve ardından salondaki büyük pencere, etrafına cam parıltıları saçarak içeri doğru patlayarak açılıyor, dışarıdaki uluyan karanlık rüzgârı, dönüp duran beyaz kar zerreciklerini ... ve Canavar'ı içeri alıyordu.

Bir an dehşet içinde donup kalan Al, gözlerine inanamıyordu. Kocaman kamburu yüzünden ön ayaklarını halıya sürüyerek yürümesine rağmen yaklaşık iki metre

uzunluğunda devasa bir yaratıktı. Tek yeşil gözü *(tıpkı Marty'nin söylediği gibi,* diye ne hissettiğini bilemeyerek düşünüyordu, *her şeyi tıpkı*

Marty'nin söylediği gibi) korkunç bir biçimde ışıldayarak etrafa bakıyor ... ve tekerlekli sandalyesinde oturan Marty'nin üzerine odaklanıyordu. Göğsünden yükselerek kocaman sarımsı beyaz dişlerinin arasından çıkan bir zafer ulumasıyla birlikte çocuğun üzerine zıpladı.

Sakince ve yüzünün ifadesini bile değiştirmeksizin Marty .38 'lik tabancayı kaldırdı. Çocuk, yumuşak ve rengi atmış kotunun içindeki çubuk gibi bacaklarıyla, bütün yaşamı boyunca hissiz olan ayaklarındaki tüylü terlikleriyle tekerlekli sandalyesinde otururken çok ufak tefek görünüyordu. İnanılmaz bir şekilde, kurtadamın çılgınca uluyuşunu bastırarak, rüzgârın çığlığını bastırarak, gerçek insanların ve gerçek şeylerin dünyasında bunun olup olamayacağını sorup duran kafasının içindeki yalpalayan düşüncelerini bastırarak Al Dayı, bütün bunların üzerine Marty'nin şunları söylediğini duyuyordu: "Zavallı yaşlı Peder Lowe. Sizi özgür bırakmaya çalışacağım."

Kurtadam pençe gibi ellerini öne doğru uzatarak ileriye atılırken gölgesi halının üzerine bir leke gibi düşüyordu ve Marty tabancayı ateşledi. Düşük barut miktarı yüzünden tabanca tuhaf bir biçimde hafif bir ses çıkararak patladı. Sesi havalı tüfeklerinki gibiydi.

Ama kurtadamın öfke dolu kükreyişi, daha da yüksek bir ses perdesine doğru büküldü ve artık deli gibi acı dolu bir çığlığa dönüşüyordu. Geriye fırlayıp duvara çarptı, omzunda diğer taraftan da görülebilen bir delik açılmıştı. Bir Currier ve Ives tablosu kafasına düştü, hayvanın dönüşüyle birlikte sırtındaki kalın postun üzerinden kayıp yere düşerek paramparça oldu. Kan, vahşi ve tüylü maskesinden fışkırarak boşanırken yeşil gözü yuvasının içinde şaşkınlıkla dönüp duruyor. Homurdanarak, pençelerini açıp kapayarak, ağzından akan kanlı köpüklerinin yolunu kesercesine

çenesini şaklatarak Marty'ye doğru sendeliyor. Marty biberonunu tutan küçük bir çocuk gibi silahı iki eliyle tutuyor. Bekliyor, bekliyor ... ve kurtadam yeniden saldırıya geçtiği anda ateş ediyor. Bir büyü gibi, Canavar'ın diğer gözü de bir fırtınaya yakalanmış bir mum gibi sönüp gitti. Yeniden haykırıyor ve artık tamamen kör olmuş bir şekilde pencereye doğru sendeliyor. Tipi perdeleri karmakarışık edip yaratığın kafasının etrafına doluyor - Al, beyaz kumaşın üzerinde kan çiçeklerinin açtığını görüyor - tam o sırada televizyondaki büyük, ışıklandırılmış top direkten inmeye başlıyor.

Parlak sarı pijamalarını giymiş olan Marty'nin babası çılgın gibi bakan gözleriyle odaya daldığında, kurtadam dizlerinin üzerine çökmekteydi. .45'lik Magnum hâlâ Al'in kucağında duruyordu. Şimdiye dek silah çekmek için hiç bu kadar beklememişti.

Canavar yere yıkıldı... bir kez titredi... ve öldü.

Bay Coslaw yaratığa bakakalmıştı, ağzı açıktı.

Marty, elllerinin arasında ucundan dumanlar tüten tabancayı tutarak dayısına doğru döndü. Yüzü yorgun görünüyordu ... ama huzurluydu.

"Mutlu yıllar, Al Dayı," dedi, "o öldü. Canavar öldü." Ardından ağlamaya başladı.

Bayan Coslaw'ın en güzel beyaz perdelerinin altında yerde yatan kurtadam değişmeye başlamıştı. Yüzünü ve bedenini kaplayan kalın kıllar artık *geri çekiliyor* gibi görünüyor. Acı ve öfke dolu bir hırlayışla geri çekilmiş olan dudakları gevşiyor ve küçülen dişlerini kapatıyor. Pençeleri adeta bir büyünün içinde erircesine tırnaklara dönüşüyordu . . . neredeyse üzücü bir şekilde kemirilip yenmiş tırnaklara.

Kar tanecikleri rasgele şekillerde etrafında uçuşurken Peder Lester Lowe, perdeden oluşan kanlı kefenine sarılı bir şekilde yerde yatıyordu.

Babası yerde yatan çıplak bedene aptalca bakmayı sürdürür, annesi geceliğinin yakasını sıkıca tutarak ağır ağır odaya girerken Al Dayı, Marty'nin yanma giderek çocuğu Marty'yi rahatlatıyordu. Marty'ye sıkı sıkıya sarılmıştı.

"İyi işti, evlat," diye fısıldadı. " Seni seviyorum."

Dışarda rüzgâr, karla dolu gökyüzüne karşı uluyup çığlıklar atarken Tarker's Mills'de yeni yılın ilk dakikası tarih oluyordu.

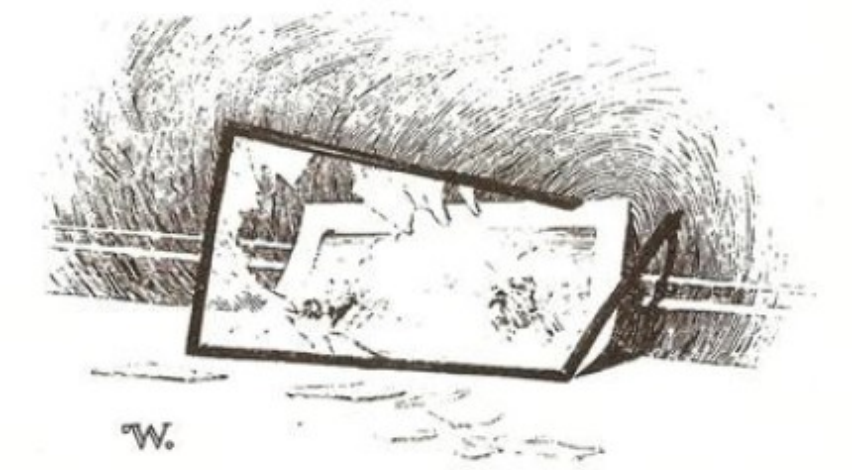

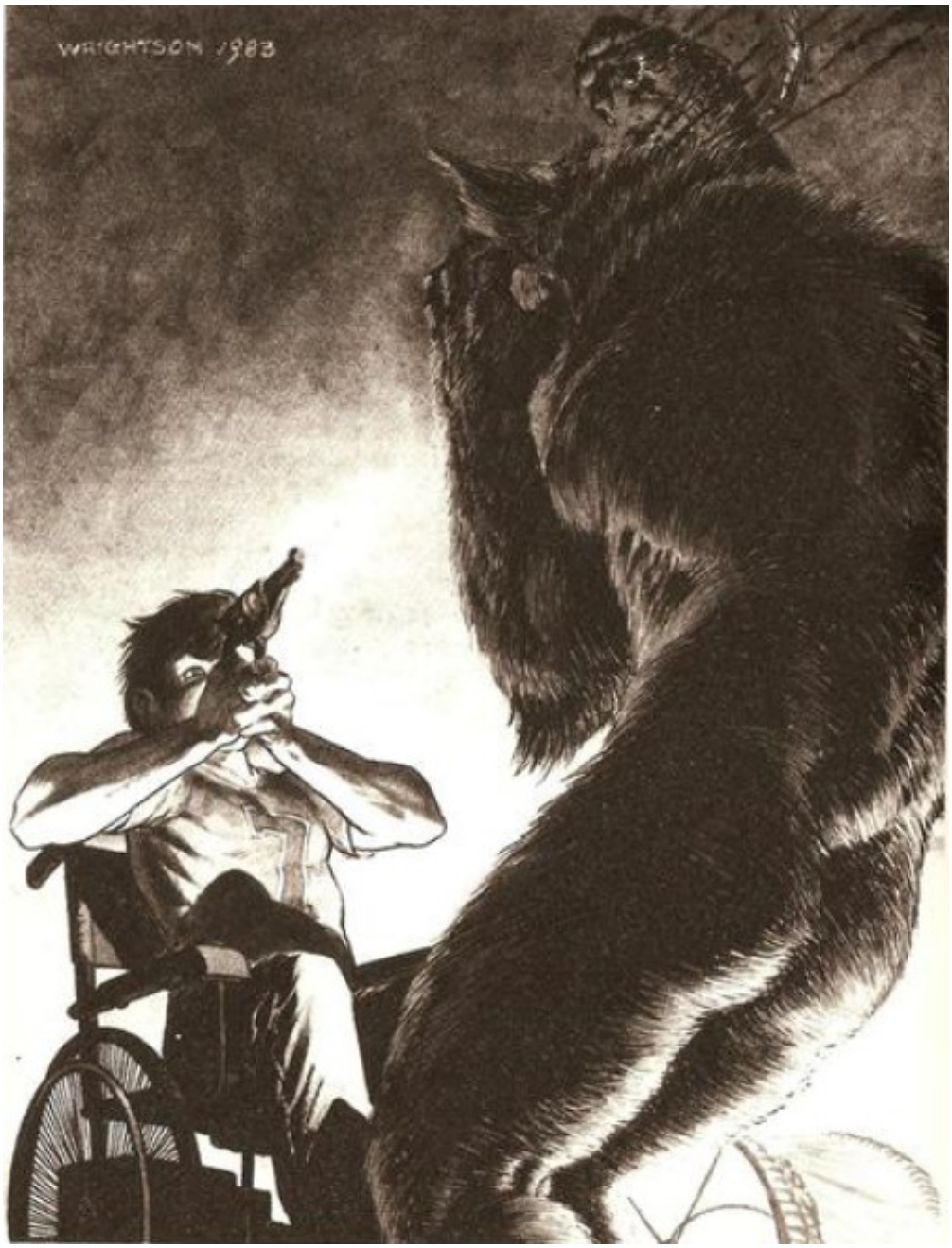
WRIGHTSON 1983

sonsöz

Kendini bu işe adamış her ay izleyicisi anlayacaktır ki, yıldan bağımsız olarak, ayın döngüsü konusunda biraz fazlaca özgür davrandım. Genellikle akıllarımıza belirli ayları getiren özel günlerden (Sevgililer Günü, Dört Temmuz gibi) yararlandım. Benim bu konuda pek fazla bir şey bilmediğimi düşünen okurlara karşı, bildiğimi ileri sürüyorum ... ama baştan çıkartma karşı konulamayacak kadar muhteşemdi.

Stephen King

4 Ağustos 1983

ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir.

-ARKA KAPAK-

Dehşet Ocak'ta başlamıştı...

Dolunayın ilk ışıklarıyla ...

Dolunay, küçük kasabanın üzerine düştüğünde kanlı bedenleri aydınlatmayı bir alışkanlık haline getirirken, ilk çığlığı atan kişi, karla kaplı kulübesinde gırtlağını parçalayan dişleri hisseden bir demiryolu işçisiydi. Bir sonraki kurbanı kimse bilmiyordu, bir kişi dışında. Ama herkes tek bir şeyden emindi: Ay iyice şişmanladığında, insan sözcüklerini andıran hırıltıları esen rüzgârın içine, korkunun kanatlarınıysa ıssız sokakların üzerine serecekti.

Altıkırkbeş Yayın, balkondan bahçedeki kesilmiş ağaçlara bakarak sunar:

"Tamamen zifiri bir kış ve karanlık buzdan oluşan bir şeyin içinde Tanrı ya da Işıkla ilgili hiçbir şey olamaz, olmamalı, olamamalı mı?"

Dehşet Ocak'ta başlamıştı . . .
Dolunayın ilk ışıklarıyla . . .

Dolunay, küçük kasabanın üzerine düştüğünde kanlı bedenleri aydınlatmayı bir alışkanlık haline getirirken, ilk çığlığı atan kişi, karla kaplı kulübesinde girtlağını parçalayan dişleri hisseden bir demiryolu işçisiydi. Bir sonraki kurbanı kimse bilmiyordu, bir kişi dışında. Ama herkes tek bir şeyden emindi: Ay iyice şişmanladığında, insan sözcüklerini andıran hırıltıları esen rüzgârın içine, korkunun kanatlarınıysa ıssız sokakların üzerine serecekti.

Altıkırkbeş Yayın, balkondan bahçedeki kesilmiş ağaçlara bakarak sunar:
"Tamamen zifiri bir kış ve karanlık buzdan oluşan bir şeyin içinde Tanrı ya da Işıkla ilgili hiçbir şey olamaz, olmamalı, olamamalı mı?"

Öykü : Stephen King
Resimleyen : Berni Wrightson

ISBN 975846726-3
9 799758 467265

www.altikirkbes.com

AKBN 01-106-02-04-1721-SK-RH